

Sơ Luyện Anh Thì (First Love)

Contents

Sơ Luyện Anh Thì (First Love)	1
1. Chương 1: Tự Chương	1
2. Chương 1-2	6
3. Chương 2	22
4. Chương 3	36
5. Chương 4	58
6. Chương 5	76
7. Chương 6	101
8. Chương 7	125
9. Chương 8	136
10. Chương 9	158
11. Chương 10	182
12. Chương 11: Kết Thúc	204

Sơ Luyện Anh Thì (First Love)

Giới thiệu

Edit: Chune & Hà HiThẻ loại: hiện đại, oan gia, thương chiến, ôn nhu công, biệt nữ thụ, 1×1, HETình trạng: 10 chương

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-luyen-anh-thi-first-love>

1. Chương 1: Tự Chương

Mở màn nụ hôn đầu tiên

Ở phía xa xa, tán cây anh đào nở rộ tầng tầng như mây lượn, lại tựa như mảng màu lưu luyến buông xuống khi hoàng hôn, trải dài một dải biển hoa.

Bầu trời xanh thẫm, mảng mây trắng trôi mỗi, đẹp không sao tả xiết. Đáng tiếc cây anh đào tuy đẹp, đời hoa lại ngắn, sáng nay phồn chi kiêu diễm, đảo mắt đến ngày mai có lẽ đã biến thành cây khô trụi lá.

“Cậu nói gì?”

Không nghe rõ đối phương. Một cánh hoa dính vào môi, Mục Thiên Thành lấy nó xuống, chớp mũi người được mùi hương thanh nhã, thật ra hoa anh đào cũng không xinh đẹp, chỉ có khi chúng cùng nhau nở rộ phủ khắp núi đồi, cảnh đẹp ấy mới làm người ta kinh ngạc tán thưởng.

“Đây là cơ hội cuối cùng của anh!”

“Cơ hội gì?” Mục Thiên Thành hơi hơi nhú mi.

Khẩu khí ra lệnh làm người nghe khó chịu, nhưng mà người nói sớm quen vênh mặt hất hàm sai khiến, hồn nhiên không biết thái độ xác xược của mình rất phản cảm trong mắt người khác.

“Anh thật sự không hiểu hay đang giả ngu?”

Đứng đối diện Mục Thiên Thành là một cậu trai mang vẻ mặt giận dữ trừng mắt liếc hắt, khuôn mặt trắng nõn hóa đỏ bừng hung dữ, không biết là do cậu ta thẹn thùng hay là do ánh hồng màu hoa anh đào phía sau; Mục Thiên Thành đoán chắc là lý do thứ hai.

Học cùng trường nhiều năm với cậu ta, sắc mặt gì cũng đều gặp qua, tuyệt đối không có vẻ xấu hổ.

Tuy rằng trước mắt là hình ảnh rất đẹp — thiếu niên thân hình thon dài đứng dưới tàng cây, mi thanh mục tú, hoa rơi bay lượn, giống như một bức tranh với những nét chấm phá mạnh mẽ đầy nghệ thuật khiến người ta thưởng tâm duyệt mục; Nhưng mà Mục Thiên Thành hiểu rất rõ, đối phương nhìn thanh nhã bề ngoài thôi, kì thực bên trong là một loài ăn thịt sống a~

“Tỏ tình..... Tỏ tình a!”

Quả nhiên, thiếu niên xoay người biến thành rồng phun lửa, rít gào vào mặt hắn:

“Hôm nay là lễ tốt nghiệp rồi, nếu anh còn không tỏ tình với tôi sẽ không còn cơ hội đâu! Vừa rồi lúc thầy hiệu trưởng đọc diễn văn trên lễ đường, không phải anh vẫn trộm ngắm tôi sao? Tôi gọi riêng anh tới sau sân trường, bốn phía vắng lặng, bây giờ anh có thể nói rồi chứ?”

“Tỏ tình?”

Mục Thiên Thành khóe mắt có chút run rẩy, chậm rãi nhìn thiếu niên từ đầu đến chân, lại xác nhận – cậu ta là con trai, mình cũng là con trai a.

“Tên chết tiệt này, anh ngốc đơ mặt ra làm cái gì?”

Thiếu niên tiến tới, hung hăng kéo áo hắn, Mục Thiên Thành hơi hơi nhú mi, nhưng không đẩy ra.

Thâm tâm dù không thích, trên mặt vẫn không biểu lộ. Thành tích học tập ưu tú, hấn từ nhỏ đến lớn đều là chủ tịch hội học sinh, tâm tư thâm trầm từng trải, chính chắn hơn rất nhiều so với bạn bè cùng tuổi; Thiếu niên tuy rằng hành động đột ngột, cũng không làm hấn giật mình.

Tính cách hấn luôn luôn trầm ổn, tuy tuổi nhỏ, nhưng vui buồn tức giận không hiện ra.

“Bớt giả ngu đi, tôi biết anh thích tôi!”

Thiếu niên ngẩng đầu lên, lỗ mũi hướng lên trời, trên cao nhìn xuống hấn:

“Nếu không thì vài năm qua anh đã không đối tốt với tôi như vậy, anh luôn ở bên cạnh tôi. Hôm nay là lễ tốt nghiệp rồi, ngày mai chúng ta đường ai nấy đi, anh rốt cục cũng nhịn không được nữa phải không? Tuy rằng nữ sinh thích tôi xếp hàng dài ra tới cổng, mà tôi cho tới bây giờ không thích nam sinh, bất quá xem anh thăm mền tôi khốn khổ như vậy, nếu anh bày tỏ lòng thành với tôi nhiều nhiều một chút, nói không chừng tôi sẽ suy nghĩ lại.....”

“Phụt” một tiếng, Mục Thiên Thành run run cầm, bật cười.

Không phải hấn cố ý, thật sự là nhịn không được; từ cười tủm tỉm dần hóa thành ôm bụng cười to, khiến cây anh đào bị tiếng cười hấn chấn động, cánh hoa lả tả rơi xuống, như một màn tuyết hoa tĩnh lặng.

“Cậu cho là..... Tôi thích cậu?”

Cười đến đau bụng. Mục Thiên Thành đứng thẳng dậy, không thể tưởng tượng nhìn đối phương, không thể lý giải đầu óc cậu ta cấu tạo bằng gì.

“Chẳng lẽ không đúng?”

Thiếu niên vẫn giữ thái độ kiêu ngạo, khó phát hiện trong thanh âm đã có một chút run rẩy.

“Tôi rất cuộc nói cái gì hoặc làm cái gì cho cậu hiểu lầm đến thế này?”

“Mấy năm trung học, anh vẫn ở bên cạnh tôi.....”

“Nếu ý cậu là mỗi ngày chúng ta cùng đi học, đó là bởi vì nhà của chúng ta ở cùng hướng, cho dù không muốn, cũng không hẹn mà gặp.”

“Anh không phiền dạy học cho tôi, giảng giải bài thi.....”

“Tôi là hội trưởng, ban phụ đạo nhờ vả tôi, không thể mặc kệ học sinh có học lực kém, liên lụy thành tích của toàn ban.”

“Anh..... Anh luôn nhìn trộm tôi..... Mỗi lần tôi quay đầu, liền chạm mắt anh.....”

“Tự kỷ cũng có mức độ thôi nha!”

Mục Thiên Thành bực bội dâng lên tầng tầng chồng chất trong lòng, mạnh mẽ bước tới, thiếu niên lùi về phía sau, lưng đụng vào thân cây, làm đổ xuống một cơn mưa hoa.

Mặt thiếu niên trở nên tái nhợt đến trong suốt.

“Chỉ vì mấy dấu hiệu mực cười đó liền kết luận tôi thích cậu? Đùa!”

Con người trước mắt này rốt cuộc được giáo dục kiểu gì a? Tùy hứng ngạo mạn, kiêu ngạo vô lễ, cực đoan tự cho là đúng, thích đem người khác giẫm nát dưới chân, hoang tưởng rằng vũ trụ quay quanh cậu ta nữa chứ.

Vài năm qua nhịn hết mấy trò vênh mặt hást hàm sai khiến của nó, nhẫn nại cho tới hôm nay, nghĩ đến rốt cục có thể giải thoát, ngay giây phút cuối cùng sắp sửa lật sang trang mới lại bị nó đá văng ra khỏi giới hạn chịu đựng cuối cùng; Dù là Mục Thiên Thành tính tình ôn hòa, giờ phút này cũng cảm thấy huyết Thái Dương giật băng băng.....

Không thể nhịn được nữa!

“Tôi không biết đầu cậu [duy ngã độc tôn] đem thế giới vụn vụn thành hình thù gì nữa, nếu trước kia thái độ của tôi có làm cậu hiểu lầm, tôi bằng lòng giải thích. Cậu tự kỷ cũng tốt, tự đại cũng không sao, đều là chuyện của cậu, nhưng làm ơn đừng có tự sướng, cũng đừng tự ném bom tự reo hò như thế!”

“Anh..... Anh đang nói giỡn..... Nhất định là..... Anh rõ ràng thích.....”

Thiếu niên trừng mắt nhìn hắn, đôi môi run run giống màu hoa trắng, nhưng đối Mục Thiên Thành mà nói, loại mạnh miệng ngạo mạn chỉ càng tăng phần cảm.

“Tôi cũng không muốn ghét ai, nhưng mà cậu..... Dù thế nào cũng không thể làm tôi thích được.”

Mục Thiên Thành chán ghét phỉu mấy cánh hoa rơi xuống mặt mình, nhìn đối phương, kiên định và rõ ràng nói:

“Thật có lỗi, tôi đối với cậu không có chút thiện cảm nào, đối với đồng tính luyến ái hận thấu xương, sao

có khả năng thích người đồng tính như cậu? Bớt nói giỡn, tôi thậm chí chưa bao giờ xem cậu là bạn!”

Lời nói lạnh lùng sắc bén như kiếm, lạnh thấu tim.

Vô tình chém xuống một nhát này, không chỉ thương tổn đối phương, mà còn tổn thương chính mình. Nếu lúc bình thường, Mục Thiên Thành không bao giờ nói những lời độc ác như vậy, nhưng mà tích lũy bất mãn cùng phản cảm nhiều năm chịu đựng ở trường, lúc này tới đỉnh điểm; Giờ khắc này, hẳn thềm nghĩ phải dập nát cuồng vọng trong mắt thiếu niên!

Lửa nóng cùng mây đen giông bão âm thầm cuộn cuộn gào thét trong lòng. Đôi mắt dừng trên đôi má xinh đẹp tái nhợt của thiếu niên, Mục Thiên Thành nổi lên ý nghĩ trả thù.

Đột nhiên bóng người lao tới, thiếu niên mạnh mẽ xông lên. Hắn tưởng rằng cậu ta then quá hóa bản loạn, nhảy vào bụm mình hả giận, nhưng khi hắn nhận ra xúc cảm mềm mại trên môi, Mục Thiên Thành như bị sét đánh, ngây như phỗng.

Tất cả chỉ xảy ra trong một giây.

Như chuồn chuồn lướt nước, thoáng lướt qua..... Nếu không phải tự mình trải nghiệm, hẳn sẽ hoài nghi đây là giấc mơ.

“Tôi cũng ghét anh!”

Thiếu niên hung hăng hét lên mấy lời này rồi quay đầu chạy như điên..... Chỉ thấy nhánh cây xum xuê bị tác động khiến hoa rơi hỗn độn, uốn lượn trong không gian.

Mục Thiên Thành ngơ ngác cảm nhận màng nhĩ sắp thủng sau khi hứng một tràng rít gào khủng khiếp đó, không biết qua bao lâu mới lấy lại tinh thần.....

Vừa rồi..... Đó là.....

Nụ hôn đầu tiên của hắn.

Mặc kệ qua bao lâu, mỗi khi hắn hồi tưởng khoảnh khắc này, vẫn không biết rốt cuộc là nên khóc..... Hay nên cười.

2. Chương 1-2

“Sếp..... Sếp ơi, lớn chuyện rồi!”

Vừa bước ra thang máy, Mục Thiên Thành liền nhìn thấy tên nhân viên đầu đầy mồ hôi chạy ra từ văn phòng, vừa chạy vừa vung tay hoảng loạn, hấn hơi nhú mi:

“Đứng lại.”

Hai chữ thản nhiên, đanh thép oai nghiêm.

Không phải hùng hổ hăm dọa mà là loại khí thế làm người khác toàn tâm tin tưởng.

Cậu nhân viên cấp dưới bình tĩnh lại, bước đi từ tốn, vẻ mặt cung kính đứng trước Mục Thiên Thành:

“Vâng, trưởng phòng.”

“Ồ công ty lại la hét chạy loạn như vậy, lỡ như bị khách hàng nhìn thấy, còn ra gì?”

Mục Thiên Thành nhìn hấn một cái, ánh mắt bình tĩnh, lại uy lực mười phần:

“Có chuyện gì?”

“Phó tổng Lưu ông ấy.....”

Cậu nhân viên cẩn thận nhìn quanh bốn phía, tiến đến bên tai hấn:

“Buổi sáng ông ấy đến công ty không bao lâu thì hộc máu, đưa đến bệnh viện cấp cứu, hiện tại toàn bộ công ty đang loạn cào cào!”

“Sao lại hộc máu?” Mục Thiên Thành sắc mặt trở nên ngưng trọng.

“Hình như là xuất huyết dạ dày cấp tính, cụ thể em cũng không rõ, chỉ nhìn thấy phó tổng Lưu được nâng lên xe cứu thương, rất là đáng sợ a.”

Công ty bảo hiểm Tân Á – là công ty con của tập đoàn bảo hiểm nổi tiếng PAM, thành lập đã hơn ba mươi năm. Trong thị trường buôn bán bảo hiểm cạnh tranh khốc liệt, “Tân Á” không ngừng phát triển mở rộng thị phần mới cùng nâng cao chất lượng phục vụ, mạng lưới tiêu thụ cũng ngang ngửa công ty mẹ, vững bước tạo cho mình hệ thống vận chuyển buôn bán, từ một chi nhánh nhỏ nay đã trở thành công ty đứng

nhất nhì.

Cậu trẻ kia là Minh Huy, vừa được tuyển dụng vào “Tân Á” hồi đầu xuân cùng một nhóm tân binh khác, tốt nghiệp từ một trường đại học danh tiếng ngành thương mại, thành tích nổi trội xuất sắc, diện mạo đoan chính, làm việc chăm chỉ, hòa đồng lại biết trước sau; Làm một thời gian ở bộ phận chăm sóc khách hàng, Mục Thiên Thành liền bốc cậu ta về phòng của mình – phòng bảo hiểm doanh nghiệp, cho cậu một không gian mở để phát triển.

Minh Huy biểu hiện rất khá, mấy tháng gần đây đã trở thành trụ thủ đắc lực của Mục Thiên Thành, có điều tính cách dễ xúc động, gặp một chút việc nhỏ đã la hét ầm ĩ, luống cuống tay chân.

“Lão Đại, trưởng phòng tài chính và trưởng phòng đầu tư đều đến bệnh viện hết rồi, chúng ta cũng nên đi thăm chứ hả?”

Minh Huy nhắm mắt theo đuôi sát bên người hấn.

Mỗi khi chung quanh không có ai, Minh Huy sẽ kêu Mục Thiên Thành là “lão đại”, cậu ta giải thích rằng cách xưng hô này thân thiết hơn “trưởng phòng” nhiều, dù không thích kiểu gọi “chợ búa” này, Mục Thiên Thành vẫn chiều ý cậu.

“Tất cả đều đi bệnh viện, không cần làm việc sao?”

Mục Thiên Thành ý trách mắng. Minh Huy co rụt cổ lại, cúi đầu.

“Nhưng mà..... phó tổng Lưu khi tỉnh lại nhìn thấy chúng ta chắc sẽ an tâm hơn á?”

Minh Huy sờ sờ cái gáy, hạ giọng nói:

“Lão Đại, anh cũng tính đường cho mình một chút đi. Phó tổng Lưu bình thường thân thể không tốt, cũng lớn tuổi rồi, nghe nói sẽ sớm về hưu thôi, đến lúc đó anh chính là ứng cử viên đắc giá nhất cho cái ghế ấy. Anh coi hai tên trưởng phòng kia có khôn không, lập tức đến bệnh viện a dua, nhưng mà anh thì..... Ai, thật sự là hoàng đế không vội, thái giám đã sốt ruột đến chết!”

“Thằng này, sao không dùng tí não để làm việc, lại chỉ nghĩ đến những chiêu luôn cúi như thế hả.” Mục Thiên Thành hừ nhẹ một tiếng.

“Em..... Em cũng là quan tâm anh thôi a.”

Mỗi lần làm sai hoặc nói sai, Minh Huy sẽ chưng ra biểu tình cún con; Mục Thiên Thành đương nhiên không mềm lòng, nên mắng vắn mắng, nhưng cũng không thật sự để tâm. Huống chi hấn luôn luôn ôn hòa, rất hiếm khi la rầy cấp dưới — trừ phi bọn họ phạm phải sai lầm nghiêm trọng.

Ở công ty, Mục Thiên Thành là quản lý được cấp dưới kính trọng yêu mến, hần bình tĩnh trầm ổn, dễ dàng giải quyết việc khó, lại không để ý xuất thân hay hoàn cảnh gia đình, đối xử bình đẳng với mọi người, chỉ cần có thực lực đều được hần trọng dụng; Càng hiếm thấy là — cho dù công việc có sai sót, hần cũng sẽ không đem trách nhiệm đùn đẩy cho cấp dưới.

Một năm trước, có một nhân viên ở phòng bảo hiểm doanh nghiệp nhất thời sơ suất, đã đánh mất bản sao hợp đồng bảo lãnh của trùm độc quyền viễn thông TEL, khiến tổng giám đốc núi lửa phun trào; Rõ ràng hần có thể phạt người nhân viên kia thật nặng để xoa dịu cấp trên, nhưng Mục Thiên Thành lại chủ động nhận mình chịu trách nhiệm liên đới, vì cố gắng giữ chén cơm cho người kia mà bản thân bị giáng xuống vị trí trợ lý trưởng phòng, đến nửa năm sau vì có thành tích xuất sắc mới được lên lại chức trưởng phòng.

Phòng ban của Mục Thiên Thành là nơi bao nhiêu người tranh giành xúc đầu mẽ trán chen vào. Sau khi vào phòng bảo hiểm doanh nghiệp, Minh Huy thường xuyên cảm thấy ánh mắt ghen tị và hăm mộ của những nhân viên phòng ban khác; Cậu biết rõ mình may mắn, không phải ai cũng được như mình, vừa tiến vào xã hội lại gặp được người sếp cơ trí tài giỏi như Mục Thiên Thành, bởi vậy cậu mong muốn Mục Thiên Thành thăng chức nhiều hơn người khác.

“Chào buổi sáng, Trưởng phòng.”

“Xin chào, Trưởng phòng.”

Bên tai liên tiếp truyền đến lời thăm hỏi ân cần, Mục Thiên Thành vuốt cằm ung dung tiến vào phòng bảo hiểm doanh nghiệp, khoe môi mang ý cười.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua lớp kính chiếu lên sườn mặt hần, phủ lên không gian một tầng sáng gọn sòng. Từ trán đến cằm đều là đường nét hoàn mỹ như được gọt tĩa chuẩn xác, anh tuấn kiên nghị, là loại đàn ông tài hoa có ý chí tiến thủ.

Tuy rằng phong cách làm việc luôn ôn hòa, nhưng vô hình tản mát ra loại khí thế trầm ổn khiến người khác không thể không chú ý, làm cho hần thường xuyên trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người; Hơn nữa dáng người cao ngất, mái tóc đen chải chuốt gọn gàng cùng trang phục lịch lãm, đều làm cho người đàn ông này trầm tĩnh cơ trí hơn người.

Năm nay hai mươi bảy tuổi, hần vào công ty bằng thực lực của chính mình, nắm giữ chức vụ quan trọng tại công ty bảo hiểm nổi tiếng, dĩ nhiên phải trải qua những việc khó khăn hơn người thường, đầy tự tin cùng năng lực.

“Trưởng phòng, cà phê của anh.”

Thư kí trẻ Annie theo thường lệ mang tới tách cà phê khát hương.

“Cảm ơn.”

Mục Thiên Thành lịch sự nhận tách, để cặp hồ sơ lên bàn, khởi động máy tính.

“Trưởng phòng, quản lý Khương bên Ngân hàng Quang Vi vừa gọi điện báo, nói khi nào ngài rảnh điện thoại lại cho ông ấy, ông ấy muốn tham thảo thêm về gói sản phẩm bảo hiểm toàn diện dành cho ngân hàng.”

Annie một bên ghi chép công việc, một bên báo cáo ngắn gọn.

“Tôi đã biết.”

Mục Thiên Thành gật gật đầu, mở ra kế hoạch biểu, chăm chú xem lịch trình dài đặc.

“Còn có – hai mươi nhân viên công ty Tinh Tế đi trong đoàn thương vụ sang châu Âu lần này sau khi tới Thụy Sĩ, một người trong đó có dấu hiệu sốt cao, tối hôm qua được chẩn đoán chính xác là do cúm H1N1, đã được khẩn cấp đưa vào bệnh viện quốc tế Copenhagen điều trị.”

“Sao?”

Mục Thiên Thành ngẩng đầu:

“Chỉ có một người?”

“Trước mắt chẩn đoán chính xác chỉ có một người, những thành viên còn lại trong đoàn chưa biết rõ tình hình. Phỏng chừng toàn đoàn sẽ đến trễ ít nhất 3 ngày.”

“Được, Minh Huy liên lạc với bệnh viện, cũng liên hệ với phòng bồi thường.”

Tiếp nhận giấy tờ Annie đưa, Mục Thiên Thành đặt bút ký tên, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm màn hình LCD. Phải quản lý mấy trăm ngàn người, công việc luôn vô cùng bận rộn, hẳn đã hình thành thói quen lo ba việc một lúc thậm chí là bốn.

“Trưởng phòng yên tâm, em sẽ làm ngay.” Minh Huy gật đầu đáp ứng.

“Có nhận được số liệu công trình hóa học nâng cao sản lượng lúa của ông Chương chưa? Chúng ta cần tư liệu đó, có khả năng phải nghiên cứu lại giá cả của bảo hiểm công trình này.”

“Vẫn chưa, cần em gọi điện thoại đến hỏi không?”

Annie dịu dàng nũng nịu lên tiếng, nháy nháy lông mi dày hỏi hấn, cổ nước hoa ngọt ngào trên người bay

ra.

“Gọi nhắc một chút. Đây là dự án đầu tư bạc triệu, ông Chương lại là khách hàng lâu năm của chúng ta, nhất định phải ký kết phần bảo hiểm này.”

“Vâng.”

Annie xoay người rời đi, giày cao gót phát ra tiếng vang thanh thúy. Được trời phú những đường cong quyến rũ, cô rất biết khai thác ưu điểm này, thường xuyên mặc những bộ tôn lên đường nét cơ thể, làm cho nam viên chức mở rộng tầm mắt.

[Có điều..... Trưởng phòng đã đính hôn rồi, sắp kết hôn luôn rồi, cô dụ tới dụ lui thì được tích sự gì a!]

Minh Huy ở trong lòng chua chát đắng thâm. Vừa vào công ty, cậu liền nảy sinh tình cảm với “đóa hoa duy nhất” của công ty, thật vất vả mới lôi hết dũng khí để tiếp cận Annie, ai ngờ cô ta ngay cả liếc cũng không thèm liếc mình. Không bao lâu, Minh Huy nhìn ra – trong mắt Annie chỉ có trưởng phòng đại nhân.

Nhưng mà trong lòng Minh Huy không hề ghen tị. Nguyên nhân thực rõ ràng, nếu hắn là nữ, chắc chắn sẽ chọn người đàn ông anh tuấn, tài giỏi, hòa nhã điềm tĩnh, toàn thân cao thấp đều hoàn mỹ này, tuy rằng cậu có khi cũng háo hức, nhưng cậu đối Mục Thiên Thành chỉ có tràn đầy sùng bái cùng kính trọng.

Chẳng qua Mục Thiên Thành hoàn toàn không để tâm mình là đối tượng số 1, đối với nữ viên chức xinh đẹp trong công ty làm như không thấy, dù ai bày tỏ tình cảm đều uyển chuyển từ chối. Đang lúc mọi người nghĩ đến hắn “trái tim sắt đá” dốc sức vào sự nghiệp, lại đột nhiên nghe hắn tuyên bố đã đính hôn, ai ai cũng tan nát cõi lòng a~

“Trưởng phòng.....”

Annie vội vàng tiến vào, cắt ngang Minh Huy đang mơ ngày:

“Tổng giám đốc vừa gọi về từ Nhật Bản, ông ấy biết việc phó tổng Lưu nhập viện, căn dặn là hội nghị thường kỳ hôm nay sẽ do ngài chủ trì thay.”

“Thật sao?”

Minh Huy lấp bắp kinh hãi:

“Không phải phó tổng Hình sẽ chủ trì thay sao?”

Tổng giám đốc “Tân Á” Thương Tự Thận năm nay 48 tuổi, chuyên ngành kỹ sư gia nhập PAM mười lăm

năm trước, 5 năm trước đảm nhiệm vị trí tổng giám đốc Tân Á, địa vị vững vàng, dưới trướng là hai vị phó tổng giám đốc một vị họ Lưu, một vị họ Hình; Theo lý thuyết nếu một trong hai vị mắc bệnh không thể dự họp, thì người còn lại sẽ chủ trì thay, nhưng tổng giám đốc cố tình tuyển quản lý tầng trung trẻ tuổi nhất, số năm công tác ít nhất – Mục Thiên Thành.

Thâm ý trong đó — không cần nói cũng biết.

“Tổng giám đốc không nhắc tới Hình phó tổng.” Annie đầy ẩn ý.

Phó tổng Hình chú yếu quản lý hành chính nhân sự, tính cách ôn nhu có thừa, nhưng quyết đoán không đủ.

“Thật tốt quá, tổng giám đốc thật sự rất coi trọng anh a, lão đại.”

Minh Huy vui mừng ra mặt.

“Chỉ là hội nghị thường kỳ mà thôi.” Mục Thiên Thành thản nhiên nói, không quan tâm hơn thua, đứng lên chậm rãi sửa lại nút thắt caravat.

Hắn luôn điềm tĩnh như thế, người ngoài luôn thấy vẻ mặt hắn không đổi.

“Đúng rồi, tổng giám đốc thật sự là lợi hại, xa tít ở Nhật Bản vậy mà chuyện ở đây nắm rõ trong lòng bàn tay. Chắc ông ấy đã biết trưởng phòng Tiền và trưởng phòng Vạn bỏ bê công việc, đi theo phó tổng Lưu vào bệnh viện hút phân ngựa rồi, nghe giọng ông ấy không vui! Chờ tổng giám đốc trở về, chắc chắn bọn họ sẽ bị dũa một trận no nê.”

Annie thấp giọng hưng phấn kể, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa. Mặt này nữ nhân rất lợi hại, tin tức nhạy bén, đường nhỏ ngoằn ngoèo đi không một sai lỵ.

“Ai cũng chỉ nghĩ quét tuyết trước cửa nhà mình, không quan tâm che tắt ống khói nhà người khác.”

Mục Thiên Thành nhàn nhạt nói, cầm tư liệu, đi nhanh đến phòng họp.

“A.”

Annie cùng Minh Huy liếc nhau, thè lưỡi, vội vàng theo sau.

Tuy là cuộc họp cho có lệ, nhưng cũng kéo dài một tiếng đồng hồ.

Người dự họp tan hết, cuối cùng Mục Thiên Thành đứng ở hành lang phòng họp, chăm chú nhìn lớp kính

thủy tinh ngăn cách mình với thế giới phồn hoa bên ngoài, buông tiếng thở dài.

Thời tiết đẹp, ánh mặt trời chiếu khắp, nhưng không giống bầu trời xanh trong kí ức tuổi thơ – không khí ô nhiễm nặng, bầu trời ngày nay không còn màu xanh trong suốt, mà mờ mờ ảo ảo, lúc nào cũng như bị phủ một tầng bụi mù.

Hội nghị thường kỳ kết thúc bình yên tốt đẹp, nhưng mà biển lặng luôn là dấu hiệu cho sóng thần bão táp.

Từ khi khủng hoảng tài chính đến nay, ngành ngân hàng và bảo hiểm phải đứng mũi chịu sào. Năm trước mười một công ty bảo hiểm giá trị thực vô cùng thâm trọng, chỉ trong mười tháng gần gũi “đốt sạch” ba trăm tỉ nhân dân tệ; Hơn nữa nạn thất nghiệp tăng lên, chẳng những doanh nghiệp cắt giảm chi phí, người dân thường cũng cắt tiền thật kĩ, nhu cầu mua bảo hiểm dĩ nhiên giảm mạnh.

Tình trạng trong hay ngoài ngành đều thật ảm đạm, báo cáo quý III năm nay cũng đủ để làm đen mặt cấp quản lý Tân Á – hiệu suất trung bình giảm 10 , nhóm đầu tư và nhóm bảo hiểm nhân thọ tổn thất nặng nề hơn cả, lên tới 15 , nhưng mà Mục Thiên Thành phụ trách phòng bảo hiểm doanh nghiệp lại cho ra một kì tích, đập tuyệt dẫm băng đứng vững.

Hiệu suất chẳng những không giảm xuống, ngược lại tăng lên 3 !

Nếu là trước kia, 3 chẳng đáng là gì, nhưng mà tại thời điểm mây trời mù sương xám xịt thế này, lại còn có người có thể phá “mê hồn trận”, không thể không làm người ta đổ mắt, hơn nữa hội nghị thường kỳ hôm nay lại do hấn chủ trì, không thể nghi ngờ bây giờ hấn là tâm điểm của cuộc bão táp tranh giành quyền lực.

Nghĩ đến nét mặt đầy ẩn ý của người quản lý kia, ông ta lớn tuổi hơn mình, thâm niên công tác cũng lâu hơn, Mục Thiên Thành không khỏi hơi hơi cười khổ.

Hấn luôn luôn kín đáo, không muốn bộc lộ tài năng.

Dịp may chỉ đến một lần, tình thân không nhờ được lâu — hấn tin như vậy nên bản thân cố gắng sống thật bình thường, không bao giờ khoe khoang.

“Trưởng phòng.....”

Phía sau truyền đến âm thanh Minh Huy:

“Đến giờ nghỉ trưa rồi, anh đói bụng không? Chúng ta cùng đi ăn cơm?”

Mục Thiên Thành hơi trầm ngâm, nói:

“Lấy xe tôi đi.”

“Canteen ở sát bên đây mà, ăn một bữa rau dưa, không cần lái xe hả?” Minh Huy sờ sờ ót.

“Suốt ngày ngoài ăn, cậu còn có thể nghĩ cái gì hả?”

“Nhớ anh a, trưởng phòng.” Minh Huy ngây ngô cười, rất giống chó Nhật vẫy đuôi.

“Ngốc, đến bệnh viện.” Mục Thiên Thành đánh nhẹ vào trán cậu.

“Bệnh viện?”

Minh Huy ôm cái trán, ngẩn ngơ, lúc sau bình tĩnh đại ngộ:

“A a, em hiểu rồi, anh muốn đi thăm phó tổng Lưu?”

“Đã biết còn thất thần đứng đó làm gì? Đi thôi.”

“Lão đại, đợi em với! Em còn nghĩ anh sẽ không đi, không nghĩ tới..... Quả nhiên vẫn là lão đại cao thâm nhất!”

Minh Huy mặt mày hớn hở theo sát hấn.

Mục Thiên Thành lắc lắc đầu, khước miệng nhẹ nhàng kéo lên.

Hiện tại mới là thời cơ đi thăm bệnh. Hấn không phải không có dã tâm, chỉ là có kiên nhẫn nhiều hơn người bình thường.

Nhưng mà tính như thế nào cũng không lường nổi phát sinh, mới đến cửa thang máy, chợt nghe Annie đuổi theo:

“Trưởng phòng, chờ một chút, vị hôn thê của anh đến đây.”

Mục Thiên Thành ngẩn ra, dừng bước.

“Cô ấy nói cô ấy tên là Nhã Thi, là hôn thê của anh.”

Nhìn Annie cười ngượng ngạo, tâm tình Mục Thiên Thành trầm xuống.

Quán cà phê lộ thiên thanh nhã ngoài công ty trồng một loạt cây anh đào.

Loài hoa thanh quý, hoa nở rộ rực rỡ một vùng trời, gió nhẹ thổi qua, mưa hoa bay lượn trong không gian.

Mục Thiên Thành nhíu mày, phẩy hai cánh anh đào dính vào má. Vô luận qua bao nhiêu năm, hắn vẫn không thích cây anh đào, đại khái là vì liên quan đến người con trai kia.

“Em đến công ty tìm anh..... Có chuyện gì?”

Dù trong lòng có chút nôn nóng, Mục Thiên Thành vẫn hết sức dịu dàng hỏi chuyện cô gái đang cúi đầu đối diện.

Thật kiên nhẫn nhìn đồng hồ, đã 15 phút trôi qua, nhưng mà vị hôn thê — Nhã Thi vẫn ngồi như tượng, không nhúc nhích.

Cà phê nóng chuyển nguội lạnh, ánh mặt trời chiếu xuống cán muỗng bạc tinh xảo khúc xạ cầu vồng bảy sắc.

Rõ ràng là Nhã Thi chủ động tìm mình, lại không nói một lời; Cô ấy không phải loại con gái bốc đồng, lại càng không bao giờ làm những việc kì lạ, làm cho Mục Thiên Thành băn khoăn.

[Thật ra đã xảy ra chuyện gì?]

Đây là lần đầu tiên Nhã Thi đến công ty mình; Hai người quen nhau khoảng 2 năm, Mục Thiên Thành chưa bao giờ đến công ty cô ấy, mà cô ấy cũng chưa từng tới nơi này. Tuy nói hai người là hôn phu hôn thê, nhưng quan hệ của họ không hề gần gũi.

Hai người quen biết do người thân giới thiệu – kiểu mai mối xưa nhất, nếu nói ra chỉ sợ không ai tin, một người đào hoa như Mục Thiên Thành lại dùng phương pháp cũ rích này để tìm bạn gái? Nhưng mà sự thật là như thế, hắn quả thật đặt ra tiêu chuẩn “bạn đời hoàn hảo” làm tiên quyết ; Vì nhà gái cũng có ý như vậy, hai người vì thế ăn ý với nhau.

Sau 3 tháng liên tục gặp nhau lạnh nhạt như nước, bọn họ nhanh chóng xác định quan hệ yêu đương, lấy mục tiêu kết hôn. Một năm sau, hai người đính hôn, dự tính cuối năm kết hôn.

Cưới vợ sinh con, thành gia lập nghiệp là lẽ đương nhiên của người đàn ông, Mục Thiên Thành cũng xem đây là mục tiêu của đời mình, nhất nhất tuân theo.

Cuộc đời hần như con thuyền buồm cổ, chạy trên con đường mà mình tỉ mỉ hoạch định. Tuy rằng đường đi quá gió êm sóng lặng, nhưng đời ai có thể thổi sênh ca hát hằng đêm, tự do phóng túng, quang đường rực rỡ màu sắc suốt đời? Cuộc sống dù sao không phải đồng thoại, hầu hết đều là những ngày tháng bình yên tạo thành, mà Mục Thiên Thành luôn luôn làm đến nơi đến chốn.

Nhã Thi tuy rằng bình thường, lại điềm đạm đơn thuần, khác với đám phụ nữ se sua thời thượng. Sau khi kết hôn, cô ấy nhất định là một người vợ hiền hậu đảm đang, giặt quần áo nấu cơm, giúp chồng dạy con, nhà cửa trên dưới không dính một hạt bụi..... Tốt lắm, đây mới là kế hoạch nhân sinh.

“Thật có lỗi, anh nghỉ trưa chỉ có một giờ, nếu không quan trọng lắm, anh phải trở về.”

Mục Thiên Thành vẫn ôn nhu, nhưng đã hơi đứng dậy.

“Chuyện đó.....”

Tượng đá rất cục giật giật, thanh âm khàn khàn đáp Mục Thiên Thành hơi run, giống như con mèo nhỏ ốm yếu ở trong hốc kẹt tắm tối, ở đường cùng khóc nức nở cầu cứu.

“Chúng ta chia tay đi.”

Hoàn toàn khác với thanh âm hồi nãy, đây là câu nói vô cùng quan trọng.

“Cái gì?”

Hần cảm thấy như bị một đấm vào mặt, sao vàng bay lượn.

Nhã Thi chậm rãi ngẩng đầu, hai má xinh đẹp tái nhợt như màu giấy, gầy yếu chỉ còn một nửa khi xưa, quang thâm mắt thật đậm chứng minh cô đã mất ngủ nhiều đêm.

“Chúng ta chia tay đi.”

Nhã Thi lập lại, mới ban đầu ánh mắt còn chút sợ sệt nay dần dần trở nên trong trẻo.

“Vì sao?” Mục Thiên Thành giật mình nói.

Chuyện này tới quá đột ngột, không có nửa dấu hiệu!

Buổi hẹn hai tuần trước, hai người cùng ăn tối, sau đó cùng đi xem phim, Mục Thiên Thành còn mua cho cô ấy bắp rang và Coca, xem xong còn đưa cô về nhà. Dọc đường đi, tuy rằng cô ấy im lặng hơn so với

bình thường, nhưng cũng không có biểu hiện gì lạ, vì sao chỉ mới vài ngày đã.....

Chẳng lẽ là do phim?

Mục Thiên Thành vừa nảy ra ý nghĩ này, nhớ tới ngày đó xem bộ phim Hollywood về ngày tận thế — Trái Đất bị hủy diệt, nhân loại tuyệt chủng, kết thúc bi thảm làm người xem u uất không nguôi. Tuy nói hiệu ứng có cầu kì, kinh tâm hồn phách, có điều loại phim ảnh lừa đảo này chỉ thích hợp đăng mày râu xem thôi, không nên mang cô ấy đi xem .....

“Không phải là lỗi của anh, do em.”

Nhã Thi cắt đứt dòng suy tư miên man của hắn, chậm rãi nói:

“Anh là người đàn ông hoàn hảo, tính tình rất tốt, đối với em rất dịu dàng, hoàn toàn không có gì để phàn nàn. Em chỉ là nhân viên công chức nhỏ, nhan sắc bình thường, không hề có gì đặc biệt. Anh tốt nghiệp bằng thạc sĩ ưu tú, vừa đẹp trai vừa tài giỏi, rất nhiều phụ nữ đẹp thích anh phải không? Anh có thể chọn các cô ấy..... Nhưng anh lại chọn em, người thân và bạn bè của em không ai ngờ rằng em có thể có một người hôn phu xuất sắc như anh; Cho nên khi anh nói [Làm bạn gái anh đi], em không dám tin tưởng vào lỗ tai mình, cảm giác như đang nghe tiếng nhạc chúc mừng mình trúng thưởng một triệu dollars.....”

[*Thì ra là vì vậy.....*]

Mục Thiên Thành trong lòng toát ra nghi vấn. Không đợi hắn hỏi, Nhã Thi nói tiếp:

“Từng có khoảng thời gian, em nghĩ bản thân thật hạnh phúc, mỗi ngày đều giống như đang đi trên mây; Nhưng mà sau đó không lâu em phát giác ra rằng bản thân lừa mình dối người. Sau khi đính hôn với anh, trong lòng em rất mâu thuẫn, không biết phải nói với anh như thế nào.....”

“Em có người khác?”

Mục Thiên Thành nói ra suy đoán. Ngạc nhiên qua đi, hắn khôi phục bình tĩnh như cũ, thậm chí âm thanh còn lẫn một chút tàn nhẫn.

“Không có!”

Nhã Thi mở to hai mắt, dùng sức lắc đầu:

“Em không có thích người khác!”

“Vậy vấn đề thật sự là gì?” Mục Thiên Thành bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Em hối hận.”

Nhã Thi thanh âm xa xôi truyền đến:

“Em từng nghĩ chỉ cần lấy được người đàn ông tốt là được rồi, nhưng em hối hận. Em biết sau khi chia tay với anh rồi, có lẽ em sẽ không bao giờ tìm được người đàn ông nào tốt như anh nữa. Anh nói em ngốc cũng được, óc sùng nước cũng không sao, tương lai không ra gì cũng không quan trọng, em chỉ muốn cùng người yêu, một lần trải qua tình yêu chân thật.....”

Lời cô ấy tràn ngập khát vọng, mãnh liệt đến nỗi làm măng nhĩ hần hơi hơi chấn động.

“Em thật sự rất muốn được chân chính yêu một lần..... Tình yêu đẹp và rực rỡ như cây anh đào vậy, làm cho ta cảm thấy mình từng sống, có yêu, có đau thương. Mặc kệ kết cục như thế nào, em đều không oán không hối hận!”

Cánh hoa hồng phấn rơi lác vào tách cà phê, Nhã Thi nói như mộng, sau đó nâng lên mí mắt, đôi mắt tràn đầy bi thương lung linh một tầng sương:

“Mà anh chỉ xem em là đối tượng kết hôn, chúng ta không có tình yêu!”

Nước mắt trong suốt không ngừng một giọt rồi một giọt rơi xuống, không tiếng động chảy xuống.....

[*Phụ nữ làm từ nước a.....*]

Trong lòng không khỏi âm thầm khen ngợi, Mục Thiên Thành đối với sự bình tĩnh của mình trong tình trạng hiện tại quả là không nói nên lời, không rét mà run.

Không biết nên nói cái gì, hình như nói gì cũng sai, hần đành ngồi câm lặng.....

Thật lâu sau, cũng biến thành một bức tượng.

— *Em thật sự rất muốn được chân chính yêu một lần..... Tình yêu đẹp và rực rỡ như cây anh đào vậy.....*

Mặt không chút thay đổi đứng trong thang máy, Mục Thiên Thành nhớ lại những lời vừa rồi, trên miệng lộ ra một ý cười lạnh đến bản thân cũng không phát hiện.

Minh Huy rùng mình một cái, chà xát cánh tay:

“Lão đại à, anh đừng cười khùng bố như vậy có được không a?”

Mục Thiên Thành liếc mắt nhìn cậu, nghiêm mặt khôi phục dáng vẻ bình tĩnh.

“Lão đại, chị dâu tới tìm anh có chuyện gì vậy?” Minh Huy lại hỏi.

“Từ khi nào trở thành bà tám vậy hả?” Mục Thiên Thành tà tà liếc cậu.

“Hỏi một chút thôi mà..... Không nghĩ tới nhan sắc chị dâu bình thường như vậy, em còn nghĩ chị ấy nhất định phải là hoa khôi nghiêng thành đổ nước a, nếu không làm sao khiến anh động lòng được?”

“Minh Huy, cậu đã từng thích một người sao?” Mục Thiên Thành đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên là có a, mối tình đầu của em là ở trung học a, người ấy là đàn chị trên em hai năm. Chị ấy là siêu sao của đội điền kinh, rất xinh đẹp, mái tóc vừa dày lại vừa đen óng, rất dũng mãnh, quả thực là vị nữ hoàng! Chẳng qua lúc đó em gầy teo, không hấp dẫn xíu nào, vì vậy không dám tỏ tình với chị ấy, chỉ có thể đứng xa xa nhìn, một khi thoáng ở gần đối phương, trái tim đập loạn xạ, máu dồn lên não, buổi tối nhớ chị ấy không ngủ được.....”

Gặp Minh Huy nói đến nước miếng bay tứ tung, trong lòng Mục Thiên Thành xẹt qua một tia lạc lõng.

Hắn luôn cảm mến phụ nữ, họ vừa diễm đạm vừa kiên cường, nếu gặp loại phụ nữ có cá tính hẳn cũng ngưỡng mộ. Màn đêm buông xuống trong club, quán bar khi những cô gái bốc lửa chủ động hấp dẫn hẳn, cùng các cô ấy trải qua một đêm tình cũng không ngại, nhưng trong lòng hắn chưa từng nhiệt huyết dâng tràn, trái tim kích động đập dồn, chứ đừng nói đến loại yêu đương khắc cốt ghi tâm này.

[Tình yêu đẹp và rực rỡ như cây anh đào vậy..... Sao?]

Mục Thiên Thành ở trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Yêu đến kêu trời gọi đất, yêu đến sinh ly tử biệt đời đời kiếp kiếp chẳng qua là hư cấu trong mấy bộ phim sốt mướt chiếu lúc 8 giờ tối mà thôi. Yêu đương rất phiền phức, hẳn không thể tưởng tượng bản thân sẽ dao động vì ai.

Hai người ra khỏi thang máy bệnh viện, rẽ phải đi đến khu VIP, gõ cửa hai tiếng, trong phòng truyền ra tiếng trả lời yếu ớt:

“Vào đi.”

Vừa vào cửa, Mục Thiên Thành quan tâm hỏi : “Phó tổng Lưu, đã thấy tốt hơn chưa?”

Lưu Kỳ Quang nhìn không tốt, sắc mặt vàng như nến, mu bàn tay còn đang ghim kim truyền nước biển,

trông già đi rất nhiều. Ông ấy năm nay 56 tuổi, là một trong những người đầu tiên sáng lập Tân Á, từng trải hơn cả tổng giám đốc. Nhưng thân thể ông luôn không tốt, thời cơ mấu chốt để thăng chức đều ồm đau nằm liệt giường, bởi vậy vẫn không thể thăng tiến hơn.

Đầu năm nay, ông ấy có ý định về hưu non, nghe nói chờ tuyển được người thay thế sau sẽ thoái vị; Ai ngờ chọn người chưa ra, ông ấy lại bị bệnh.

Quan hệ của Mục Thiên Thành và ông rất tốt, chính Lưu Kỳ Quang là người đề bạt hẳn làm trưởng phòng. Thăng thấn mà nói, nếu có thể được thể lực mạnh như ông ấy chống lưng, bay lên chức phó tổng không phải không có khả năng, nhưng mà Mục Thiên Thành hiểu rõ, thâm niên của mình còn thấp, cái ghế béo bở đó lắm kẻ mơ ước, chưa chắc may mắn đến phiên mình.

“Là Thiên Thành sao..... Đến đến.....”

Lưu Kỳ Quang mỉm cười, suy yếu ngoắc hẳn:

“Thật đúng lúc, để tôi giới thiệu hai người.”

Thấy bóng người ở cửa sổ, Mục Thiên Thành lúc này mới nhận ra trong phòng còn có người khác.

Người đứng sừng sững phía trước cửa sổ chậm rãi xoay lại. Khuôn mặt ngược sáng nhìn không rõ lắm, nhưng mơ hồ có thể nhận ra người kia là một người rất anh tuấn.

Trái tim Mục Thiên Thành lỡ một nhịp, khuôn mặt rất quen, hình như đã gặp qua.....

“Đây là Mục Thiên Thành, trưởng phòng phòng bảo hiểm doanh nghiệp, đây là Thiên Phàm, được tổng công ty phái tới tiếp nhận chức vị của tôi, ngày mai chính thức nhận thức.”

Thời gian nháy mắt đọng lại.....

Không phải vì nghe “tiếp nhận chức vị”, mà là giây phút nhìn rõ khuôn mặt người kia!

“Thiên Phàm?” Con người hóa thâm trầm, Mục Thiên Thành ngẩn ngơ bất động rớt cuộc cũng khe khẽ phun ra chữ này.

— *Tổ tình, tổ tình a!*

— *Tổ tình?*

— *Bớt giả ngu nữa, ta biết mi thích ta!*

Trong lòng ngổn ngang, hình ảnh vốn dĩ phủ lớp bụi dày lần lượt hiện lại như phim quay chậm. Mục Thiên Thành chưa bao giờ chuẩn bị tâm lý, có ngày mình gặp lại người con trai này!

Nhưng mà hẳn biết rõ, người ở trước mặt hẳn quả thật là Thiên Phàm.

Bề ngoài đối phương không khác dáng vẻ khi xưa: Ngày đó dáng người cao ráo, hôm nay vẫn cao ngất như trước, ngày xưa đường nét khuôn mặt thanh tú, hôm nay càng anh tuấn hơn. Mũi cao thẳng, ánh mắt dài nhỏ, từng nét tinh xảo đẹp như tranh, nhưng mà vẻ mặt lại quá nghiêm nghị lạnh lùng, làm hồng vẻ hài hòa.

Cho dù trong phòng có ánh sáng đầy đủ, người Thiên Phàm như tỏa sáng, làm người ta khó có thể tiếp cận.

“Hai người quen nhau?” Lưu Kỳ Quang ngạc nhiên nhìn Mục Thiên Thành, lại nhìn Thiên Phàm.

“À, chúng em là bạn học trung học.”

Rất nhanh phục hồi tinh thần Mục Thiên Thành cười điềm đạm, chủ động vươn tay:

“Thiên Phàm, đã lâu không gặp. Không nghĩ tới chúng ta sẽ làm cùng công ty, sau này mong được chỉ bảo.”

“Không dám nhận..... Xem như tôi may mắn hơn một chút đi, là tôi nên xin được chỉ bảo.”

Đối phương khẽ nâng cằm, nhếch môi cười nhẹ, thái độ trịch thượng từ trên cao nhìn xuống y hết mười năm về trước.

Cho dù mỉm cười, Thiên Phàm khóe môi mỏng vẫn mang theo ý trào phúng, đồng tử đen xa cách phòng bị, tạo nên khoảng cách vô hình.

Đầu ngón tay chạm nhau, lạnh như băng.

Mục Thiên Thành nhíu mi, ngạc nhiên không ngờ thân nhiệt con người có thể thấp như vậy.

Miễn cưỡng nắm tay lại, Thiên Phàm nhanh chóng buông tay ra, giống như sợ bị lây dịch bệnh chết người; Bộc lộ tính tình xác xược làm người khác khó chịu.

Giống ngày xưa y như đúc, cậu căn bản không thay đổi.

“Không dám, không dám.”

Mục Thiên Thành thản nhiên cười như trước, giấu giếm dấu vết.

“Đáng hận!”

Ra khỏi phòng bệnh, vừa mới vào thang máy, Minh Huy liền khóc lóc quy lụy:

“Tên Thiên Phàm rốt cuộc là thần thánh phương nào giáng xuống? Mới giáng trần đã thành phó tổng Tân Á? Lão đại rõ ràng xuất sắc hơn tên ấy, đáng lẽ phải là anh a.”

“Cấp trên có tính toán của họ.” Mục Thiên Thành thản nhiên nói.

“Theo em thấy, nhất định tên ấy có nui bự để dựa, nếu không chức phó tổng này sao đến tay hắn?”

Minh Huy thẳng thắn nói ra suy đoán trong lòng Mục Thiên Thành. Nhớ rõ khi ở trung học Thiên Phàm ra tay hào phóng, quần áo và đồ đạc toàn là hàng hiệu nổi tiếng, ba ngày thì hai ngày đi nước ngoài du lịch, gia cảnh ưu việt là sự thật. Cậu cùng Tân Á..... Thậm chí cùng sếp sòng của PAM có quen biết đặc biệt cũng không lạ.

“Thế giới này vốn không công bằng, rất nhiều lúc không thể chỉ dựa vào thực lực, cậu đừng có lý tưởng hóa lên.”

“Bởi vì biết, cho nên tức muốn chết! Đúng rồi, các người rõ ràng là bạn học, vậy mà tên ấy đối với anh rất bất lịch sự nha, giống như anh thiếu hắn năm triệu vậy.”

Nghe Minh Huy oán giận, Mục Thiên Thành chỉ có thể im lặng cười khổ.....

Đi ra thang máy, trời đột nhiên cuộn cuộn gió. Mục Thiên Thành dựng thẳng cổ áo, hai má ngứa ngứa, tựa hồ dính cái gì, đưa tay sờ, đúng là cánh hoa nho nhỏ, chắc là khi ở quán cà phê với Nhã Thi cánh bay bay lạc vào áo, không ngờ còn lưu tới bây giờ..... Thật sự không thể không thừa nhận mình với cây anh đào vô cùng hữu duyên.

Hôm nay tuyệt đối không phải ngày may mắn của hắn, giữa trưa vừa bị hôn thê đá, chạng vạng còn gặp lại người thuở nhỏ mình tránh không kịp, cũng làm ghế phó tổng của mình thành bọt nước.

Hình ảnh dưới tán cây anh đào dần hiện về, Mục Thiên Thành trong lòng không biết là cảm xúc gì.

Khuôn mặt người con trai khi xưa và khuôn mặt lạnh lùng của người thanh niên chồng chéo lên nhau.

Thiên Phàm hình như đã quên chuyện kia, nếu không phải hôm nay gặp lại, Mục Thiên Thành nghĩ mình cũng quên mất rồi. Lần đó cãi nhau, người con trai mặt tái nhợt, ánh mắt tuyệt vọng, đều bám rễ trong trí nhớ mình rất lâu, cũng làm hấn ý thức được: Lúc trước cậu dùng cách bày tỏ ngược ngạo như vậy, khả năng đối phương đã cất dấu tình cảm khó nói.

Không thể không thừa nhận, trước kia chính mình tự nhận thông hiểu tất cả, thật chất chỉ là một đứa khờ, thậm chí quá sức tàn nhẫn.

Hấn đến nay vẫn không hiểu lắm, khi đó cậu muốn nói gì? Lại càng không biết con người luôn luôn ôn hòa bình tĩnh, không bao giờ nói nặng người khác lại có thể nổi nóng nói ra những lời tàn nhẫn như vậy?

Nếu thật sự cùng cậu ta làm đồng nghiệp, sau này không biết có cơ hội làm rõ khúc mắc lúc trước của mình không?

Nghĩ như vậy, ngón tay kìm lòng không được xoa khoe miệng.....

Nơi đó — tựa hồ vẫn lưu lại tiếp xúc là lạ, như mùi hoa nhè nhẹ không phai.

3. Chương 2

Phòng hội nghị lặng ngắt như tờ, mọi người cảm như hén, mặt cứng đờ.

Vị trí chủ tịch — tổng giám đốc Tân Á mặt xanh mét, tròng hai tên cấp dưới trẻ tuổi.

“Trưởng phòng Mục, tôi chỉ muốn biết tại sao ngay từ đầu anh đã phản đối chiến lược [phát triển hệ thống đa phương tiện]?”

Thiên Phàm khoanh tay trước ngực, nhìn Mục Thiên Thành ngồi đối diện, ánh mắt lạnh băng ẩn chứa địch ý.

“Phó tổng Thiên Phàm, không phải tôi phản đối, tôi chỉ nêu ý kiến cá nhân mà thôi, hy vọng công ty xem xét cẩn thận.”

Mục Thiên Thành giọng điệu dù bình tĩnh, nhưng nghiêm túc đáng sợ.

Hấn cố hết sức giữ bình tĩnh khi nói chuyện trước đồng nghiệp, nhất là cùng người bất đồng ý kiến với mình.

“Xem xét?”

Thiên Phàm cười nhạo:

“Trưởng phòng Mục thật khéo nói đùa. Mọi người đều đã trưởng thành, không cần làm bộ làm tịch. Anh kịch liệt phản đối tôi như vậy, đào khoét một đồng lý do, hiện tại không phải muốn khuếch trương truyền thống ma cũ bắt nạt ma mới sao, nào là mạng lưới tiếp thị đặt quá rộng, ban huấn luyện và nhân sự công ty theo không kịp, dĩ nhiên xuất hiện vấn đề..... Nói trắng ra, chính là không tin năng lực của tôi, sợ tôi cản trở phòng bảo hiểm doanh nghiệp, đến lúc đó cuối năm thưởng hoa hồng theo thành tích, sẽ làm mất phần các người.”

“Phó tổng Thiên Phàm suy nghĩ nhiều rồi.”

Mục Thiên Thành cười khổ nói:

“Trong công việc, tôi đưa công ty lên hàng đầu, tuyệt đối không xen cảm xúc cá nhân vào. Chiến lược của cậu rất hay, nhưng cá nhân tôi cảm thấy bây giờ không phải là thời điểm thích hợp. Sau cuộc khủng hoảng tài chính, ngành bảo hiểm thiệt hại nặng nề, hiện giờ vẫn còn nằm trong cuộc suy thoái, trước mắt phải củng cố và khéo léo phát triển thị phần hiện có, không thể làm cải cách triệt để ngay được. Chỉ sợ đến lúc đó chẳng những không đạt được hiệu quả như mong muốn, lại còn lâm vào hoàn cảnh khó khăn hơn.”

“A? Trưởng phòng Mục nói chuyện thật sự chí công vô tư.”

Thiên Phàm khước môi hơi hơi nhếch lên. Ngoại hình cậu anh tuấn, biểu hiện cùng giọng điệu lại quá lạnh lùng, còn hiểm khi cười, một khi có xung đột với người đối thoại, toàn thân như toát ra khí lạnh.

“Nhưng theo tôi được biết, một tháng trước anh đã gửi báo cáo về chương trình phát triển [mạng lưới kênh giao dịch trực tuyến]. Nếu theo như lời anh nói không muốn phiêu lưu như lúc này, sao lại đưa ra chiến lược mạo hiểm như vậy? Xin lắng nghe cao kiến.”

Trong lòng Mục Thiên Thành lặng đi, không nghĩ tới đối phương biết rõ tường tận dự án không được duyệt tháng trước của hắn.

“Đúng vậy, hiện tại tôi vẫn có ý như vậy, nhưng mà thời điểm chưa thích hợp; Sở dĩ đưa ra phương án đó, là hy vọng ở tương lai không xa ban giám đốc sẽ xem xét lại. Tôi vẫn một mực cho rằng [chìa khóa thành công của công ty là cung cấp chất lượng phục vụ khách hàng tốt nhất, mạng lưới trực tuyến chỉ là công cụ nhanh chóng và tiện dụng kèm theo mà thôi], hơn nữa công nghệ thông tin từng bước phát triển, tiến hành thí điểm, so sánh với phương pháp truyền thống đầu tư nhỏ hơn nhưng hiệu quả cao, lại trong khả năng tài chính của công ty.”

“Nói đi nói lại, còn không phải phương án của anh thì mới mẽ độc đáo hữu hiệu, của tôi chỉ toàn lãng phí tiền công ty. Anh còn không thừa nhận là do thành kiến cá nhân?”

Ngón tay thon dài của Thiên Phàm gõ mặt bàn, châm chọc nói:

“Khoa học kỹ thuật đều do con người tạo ra, mọi chuyện đều cần con người; Anh cho là khách hàng thích làm việc với máy móc vô tri vô giác hơn thói quen tiếp xúc với người sao?”

Hai người nói qua nói lại, không ai nhường ai.

Ánh mắt sắc bén như phát ra điện, giao nhau âm âm giữa không trung, ánh lửa bắn ra bốn phía, trên mặt mọi người tham gia hội nghị đầy mồ hôi lạnh, [như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than].

“Đủ!”

Thương Tự Thận âm trầm nói, cắt ngang hai người đang giương cung bạt kiếm:

“Xem ra mọi người đều bất đồng ý kiến, nói nữa cũng chỉ lãng phí thời gian. Hôm nay hội nghị dừng ở đây, giải tán.”

Mọi người như được đại xá, nhanh chóng vọt ra ngoài. Khi Mục Thiên Thành cùng Thiên Phàm cũng chuẩn bị đứng dậy, lại bị Thương Tự Thận kêu lại:

“Hai người ở lại!”

Ước chừng đã mười phút trôi qua, phòng hội nghị lặng ngắt không có tiếng thó thè nào.

“Không cãi nhau thì khó chịu à?” Thương Tự Thận kéo dài âm điệu hỏi.

“.....” Không có người trả lời.

Mục Thiên Thành chăm chú nhìn ngoài cửa sổ, lảng tránh tầm mắt đối phương; Thiên Phàm nghiêng đầu, vẻ mặt khó xử. Nhìn hai trợ thủ đắc lực của mình y hệt trẻ con mẩu giáo cãi nhau, Thương Tự Thận đau đầu, xoa huyệt thái dương.

“Rốt cuộc giữa hai cậu có chuyện gì? Tôi mời hai cậu tới làm việc, không phải tới đấu mưa miếng nước. Một hội nghị đang yên lành đều bị hai cậu phá tanh bành, đây là lần thứ mấy rồi hả?”

Hắn dùng bút gõ thật mạnh mặt bàn, cảnh cáo nói:

“Quá tam ba bận, nếu còn tái diễn một lần nữa, tôi sẽ đá một người ra nông thôn phía Bắc, người còn lại xuống làng chài phía Nam, để coi hai người còn quậy được nữa không!”

“Tổng giám đốc, lần sau em sẽ chú ý.” Mục Thiên Thành mở miệng đầu tiên.

Như tính cách hắn sẽ không xích mích với người khác, nhất là cấp quản lý cao hơn — dù sao việc này đối hắn trăm hại không lợi; Nhưng mà Thiên Phàm ngay từ đầu liền cố tình đì hắn, về sau càng trầm trọng thêm, trải qua vài lần nhần nhện không hiệu quả, Mục Thiên Thành phải thừa nhận bản thân đã chịu đựng tới cực hạn.

Đây là lần đầu tiên hắn ý thức được chính mình cũng có cực hạn.

Kỳ thật nhớ lại, mười năm trước hắn cũng từng không khống chế được, nói năng hung dữ với người ta, mà đối tượng hai lần đều là cùng một người — Thiên Phàm.

Thật không biết là “hạnh” hay là “bất hạnh”.

“Cũng không phải tôi muốn.....”

Lời còn chưa dứt đã bị Thương Tự Thận nổi giận trừng mắt, Thiên Phàm đành nuốt vào:

“Sau này em không nói là được chứ gì.”

“Hai cậu đều là cán bộ trẻ tôi đạt nhiều kì vọng nhất. Mấy cán bộ lão thành khác, lắm chiêu nhiều trò nhưng không mấy người thật sự có năng lực. Tương lai phát triển công ty có lẽ phải dựa vào hai người các cậu, trước khi cãi nhau đổ mặt tía tai sao không thử nói chuyện hòa nhã một chút, không được sao?”

Thương Tự Thận dù sao đã lăn lộn trong giới mười mấy năm, đảm nhiệm chức tổng giám đốc tân Á, biết trọng dụng nhân tài, thủ đoạn rất cao thâm, giỏi về hòa hoãn điều đình. Mái tóc ông đã ngả màu muối tiêu, bề ngoài nhã nhặn, nhìn kỹ càng giống bậc giáo sư hào hoa phong nhã.

“Tổng giám đốc Thương, ông chuyển tôi qua phòng đầu tư đi, chúng tôi nhất định sẽ rất hòa thuận, tuyệt đối không xảy ra xung đột.”

Trước mặt Mục Thiên Thành, Thiên Phàm không e dè mở miệng nói thẳng.

“Giỏi, hai người tính không bao giờ nhìn mặt nhau sao? Đừng quên hai người đều là nhân viên Tân Á!”

Thương Tự Thận giận tái mặt.

Thiên Phàm không hề kinh nghiệm, người đầu tiên âm thầm điều cậu đến phòng bảo hiểm doanh nghiệp chính là Thương Tự Thận. Ông rất coi trọng Mục Thiên Thành, còn nghĩ rằng hai người tuổi tương đương nhau, có thể hòa đồng ăn ý, ai ngờ bọn họ lại như Sao Hỏa và Trái Đất, mỗi lần đối mặt nhất định phải

làm không gian ngập mùi thuốc súng.

Thật ra tại sao lại thù địch nhau như vậy?

Hay vì tuổi tương đương, lai lịch gần giống, bọn họ mới xem người kia là đối thủ cạnh tranh? Nhưng theo ông biết, Thiên Phàm tuy rằng ngoài mặt lạnh lùng băng giá, thâm tâm lại là người háo thắng; Mà Mục Thiên Thành nhìn như tâm tư thâm trầm, không thể đoán, là người chững chạc đáng tin cậy, công tư phân minh. Dù nhìn hai người này dưới góc độ nào, cũng không hình thành lưỡng cực nước lửa a..... Vì thế ngay cả người tự tin về thuật dùng người như Thương Tự Thận bắt đầu nghi ngờ mắt mình.

“Tổng giám đốc Thương.....”

Thiên Phàm còn muốn nói lập tức bị Thương Tự Thận ngừng.

“Trở về gác tay lên trán suy nghĩ đi, nếu không lần sau đừng đi họp nữa! Chiến lược phát triển công ty trong tương lai cần các ngành phối hợp, mới có thể đương đầu với tình hình tài chính khó khăn như hiện nay. Các cậu nín chân lẫn nhau, lãng phí tài nguyên, tôi sẽ không tha thứ nữa, hiểu không?”

“Đã hiểu.”

Hai người cùng lên tiếng, cuối cùng hiếm quý nhất trí.

Ra khỏi phòng họp, gặp người thanh niên đi nhanh hướng ngược chiều mình, Mục Thiên Thành vội vàng gọi cậu lại:

“Thiên Phàm, xin đợi đã.”

Thân hình cao ráo khựng lại, người thanh niên dừng lại, nhưng không quay đầu.

Mục Thiên Thành chậm rãi đến gần, đứng trước mặt đối phương, làm cho cậu không thể lảng tránh tầm mắt mình thêm nữa.

Cộng sự đến bây giờ, Mục Thiên Thành phát hiện hai người hiếm khi bốn mắt nhìn nhau; Mỗi khi trong lúc vô tình đối mắt, Thiên Phàm luôn nhanh quay đi nơi khác, giống như hấn lây bệnh độc cấp số nhân vậy.

Mục Thiên Thành hơi hơi nhú mi, trong lòng xẹt qua tia bực bội, nhưng vẫn cố sức hòa nhã nói chuyện:

“Thiên Phàm, giữa chúng ta đã xảy ra hiểu lầm gì sao?”

Năm tháng điêu luyện sắc sảo, hình ảnh người con trai dưới gốc cây anh đào lại hiện về trong tâm trí, kí ức vốn dĩ phải ngập trong bụi mờ lại đột nhiên quay về mang theo hương hoa kia.....

Nghe rất nhiều người nói “Năm tháng thay đổi con người” Mục Thiên Thành không đồng ý lắm. theo quan điểm của hắn, tính cách mỗi người đã hình thành từ khi sinh ra, trừ phi gặp kích động mạnh nào đó, nếu không cuộc đời họ đều là chuỗi ngày tháng vô vị nhạt nhẽo, không có khả năng thay đổi.

Bây giờ “may mắn” gặp lại người thanh niên củng cố quan điểm đó.

Thiên Phàm vẫn giống như trước đây, ngạo mạn lạnh lùng, xù gai nhọn như nhím, kẻ khác chỉ có thể kính trọng nhưng không gần gũi. Tuy rằng bên ngoài đoan chính anh tuấn, cá tính lại hoàn toàn tương phản, tự cho mình trung tâm, không thèm quan tâm suy nghĩ người khác, xem như là việc hiển nhiên.

Nhớ hồi trung học, Thiên Phàm vì có vẻ ngoài anh tuấn nên ban đầu còn được rất nhiều người hâm mộ, địa vị cực cao trong lòng nữ sinh, liên tiếp nhận lời tỏ tình; Nhưng nam sinh chưa kịp ghen tị “số đào hoa”, Thiên Phàm đã khinh thường từ chối thẳng thừng ác độc vào mặt đối phương “Tôi không thích gái ú như cô” hoặc là “Đã lùn còn bốn mắt trông chẳng khác con bìm bịp”, làm cho không nữ sinh nào tỏ tình mà không khóc, cũng nháy mắt hủy hình tượng cậu trong lòng fan.

Mà Thiên Phàm cũng không có bằng hữu. Hắn quá mức đơn độc, nam sinh đều thích tụm năm tụm ba, nhưng không có thằng nào muốn chơi với con nhím khoa trương, càng đừng nói đến tính tình tự cao tự đại nhìn xuống kẻ khác, giống như bọn họ đều là cặn bã vô phương cứu chữa.

Như sói hoang không hợp đàn cậu chỉ đứng ngoài ra lệnh. Cho dù hiện tại vào xã hội, đảm đương chức vị quan trọng, vẫn dùng những lời chói tai ấy.

Có thể nói thật không sợ mất lòng ai như thế, Mục Thiên Thành không biết bản thân đang hâm mộ, hay đang ghen tị cậu có thể lực lớn chống lưng nữa.

Thiên Phàm khi không từ trên trời rơi xuống, công ty đồn đãi không ít, các lý do nào cũng có, nhưng đều na ná giống nhau. Mọi người nhất trí cho rằng cậu là con trai Tổng giám đốc Tân Á, thậm chí là hoàng tử nhà Tổng giám đốc PAM, cậu ảm có tiền có thế, nên mới vừa xuất hiện đã leo thẳng lên ngai phó tổng.

Mục Thiên Thành mặc dù không xác định, nhưng cũng đoán tin đồn chắc đúng tám chín phần mười.

“Sao? Hiểu lầm gì?”

Ánh mắt nháy một lần lướt qua hắn, chuyển sang nhìn vô định phía trước.

Ở trước mặt mọi người, là thái độ đối địch; Còn lại đều xem hắn như không khí.

Mục Thiên Thành nhin xuống tức giận.....

Đi làm vài năm, gặp qua không ít khách hàng khó tính, hẳn đều có thể uyển chuyển biến chiến tranh thành tơ lụa, nhưng mà người trước mắt thật là khó chơi nhằn quá đi. Khi hai người đối mặt, Mục Thiên Thành phát hiện mình rặn không ra lời nào, ngay cả nụ cười bình thản muôn thuở cũng nặn không được.

“Nếu tôi quá nhạy cảm, thì thật xin lỗi.”

Cùng một công ty, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, tốt nhất không nên gay gắt mâu thuẫn, vì thế Mục Thiên Thành cẩn thận dẫn đo dùng từ:

“Thiên Phàm, chúng ta làm việc chung được 3 tuần rồi, cảm thấy hình như cậu đối với tôi có chút không hài lòng, tôi lại không biết rốt cuộc mình đã làm gì không đúng? Nếu trong công việc tôi có gì sơ suất, cậu là cấp trên, mong cậu có thể thẳng thắn chỉ cho tôi, tôi nhất định sẽ sửa chữa.”

Mấy lời này thật sự chân thành, nếu là người khác chắc chắn không có khả năng làm ngơ, nhưng mà mặt Thiên Phàm không chút thay đổi, làm hắn không thể nắm bắt.

“Trưởng phòng Mục, anh suy nghĩ nhiều quá, tôi đối với anh không có thành kiến gì cả.” Giọng điệu vô cùng bình thản.

“Thật sự?”

Mục Thiên Thành theo dõi cậu, người nọ vẫn không muốn đối diện với hắn.

“Trưởng phòng Mục, nếu không có việc gì khác, tôi đi trước.”

Mục Thiên Thành cười khổ:

“Thiên Phàm, mặc kệ như thế nào, chúng ta từng là bạn học cấp ba mà. Tuy rằng sau khi tốt nghiệp đường ai nấy đi, không liên lạc, nhưng hiện tại có thể gặp lại đúng là không dễ, chúng ta đừng dùng kính ngữ được không?”

“Công việc không nên xen lẫn quan hệ cá nhân.”

“Chúng ta không phải bạn bè sao? Nhớ rõ trung học.....”

“Chuyện quá khứ tôi đã quên, quên sạch sẽ!”

Thiên Phàm trừng mắt nhìn hắn, con ngươi lạnh lùng sắc bén chém qua người hắn, phát sáng làm người khác sợ.

Mục Thiên Thành chấn động, nhất thời câm nín.

Mặc dù Thiên Phàm đắm chìm trong ánh hoàng hôn, lại như dòng sông băng lạnh lẽo thấu xương:

“Xin lỗi, trưởng phòng Mục, tôi thật sự có việc, xin chào.”

Dứt lời, cậu nhanh chóng rời đi.

Còn chưa được mấy bước, một nhân viên vội vàng đuổi theo cậu,

“Phó tổng, ngân hàng vừa gửi fax đến cần ngài kí tên để chuyển lại ngay.”

Người tới nói xong mới ý thức được Thiên Phàm vẻ mặt tức giận, động tác trở nên do dự.

“Đến đây đi.” Giọng nói Thiên Phàm lạnh nhạt, khôi phục vẻ lạnh lùng.

Nhanh chóng kí xong, nhân viên nói với cậu mấy câu, bởi vì cách hơi xa, Mục Thiên Thành không nghe rõ, chỉ là nhìn thấy khoe môi Thiên Phàm khẽ nhếch, như lộ ra .....

Nụ cười?

Với mình thì như nước với lửa, nhưng hòa thuận với người khác, thậm chí có thể cười cười nói nói? Tương phản rành rành trước mắt như vậy, làm cho hắn khó bỏ qua.

Đến khi thấy bóng lưng người nọ khuất mất, Mục Thiên Thành mới chậm rãi bước đi.

Hiện tại rốt cục có thể chứng thật —

Bản thân bị người ta ghét bỏ.

Đối phương cũng không quên ghi hận nha; Điểm này, kỳ thật cũng giống mình.

“Trưởng phòng, Phó tổng Thiên Phàm thiệt quá đáng a!” Minh Huy nhảy vào văn phòng, lớn tiếng kêu la.

Mục Thiên Thành ngẩng đầu khỏi màn hình LCD, ý bảo cậu đóng cửa rồi mới nhàn nhạt hỏi:

“Lại chuyện gì?”

“Lão đại, từ trước tới nay bảo hiểm của [Khoa học kỹ thuật Khải Tân] đều do em phụ trách sao đột nhiên chuyển qua hợp tác với tên ấy?”

Minh Huy thở hồng hộc ngồi phịch xuống ghế đối diện hắn, lau trán đầy mồ hôi.

“Tổng giám đốc [Khoa học kỹ thuật Khải Tân] quen biết Thiên Phàm, muốn làm chung với nhau cũng không lạ.”

Việc này Mục Thiên Thành có biết qua.

“Nhưng mà trước giờ do em làm mà, tên ấy làm vậy không phải là ép em vào đường cùng sao? Đây chính là hợp đồng lớn a!”

Mặt Minh Huy dài thượt ra.

“Đều chung công ty, đừng nói khó nghe như vậy.”

Mục Thiên Thành hơi gằn giọng:

“Thay vì ngồi than vãn người khác lấy mất khách hàng, không bằng ngẫm nghĩ lại xem mình đã làm gì để khách hàng quay lưng đi?”

“Em nghe được là Thiên Phàm bán bảo hiểm cho [Khoa học kỹ thuật Khải Tân] với giá rất ưu đãi, không phải cố tình đâm em sao?”

“Thật sao?” Mục Thiên Thành dùng gõ bàn phím.

“Theo em thấy, Thiên Phàm chủ tâm kiếm cơ hội ở lại phòng của chúng ta, không tiếc mảnh khốe dụ dỗ khách hàng để nâng danh tiếng, thậm chí như vậy cũng được đi. Không nghĩ thủ đoạn dựa hơi lại lợi hại như vậy, hèn chi một bước lên thẳng chức phó tổng!”

Minh Huy không phải chưa từng châm chọc, phát tiết bức xúc về Thiên Phàm.

Người có chức vị cao Thiên Phàm, theo lý thuyết người muốn lấy lòng hắn hẳn là không ít, nhưng tính tình xa cách lạnh lùng, hơn nữa đối địch Mục Thiên Thành, làm cho nhân viên đều chống cậu — kỳ thật không

phải lỗi của cậu, chính là bởi vì Mục Thiên Thành rất được nhân viên kính yêu, địch thủ của hắn cũng như địch thủ của bọn họ.

“Nếu thật sự là như vậy, tôi sẽ tìm cậu ta nói chuyện.” Mục Thiên Thành nói.

“Hai người thật sự có thể nói chuyện sao?”

Minh Huy không chần chờ hỏi:

“Lão đại, cho em nói thẳng, lần nào cũng thấy hai người như hỏa tinh đụng địa cầu, kiếp trước không phải cừu địch chứ?”

Mục Thiên Thành cười khở.

“Nhưng mà cảm giác này cũng rất tốt à nha.”

Minh Huy vuốt cằm, tự đáy lòng cảm khái nói:

“Em trước kia vẫn nghĩ dù trời sập, thiên hạ la hét chạy loạn, mặt lão đại vẫn không đổi sắc, chậm rãi mang cặp đi làm. Cho đến khi Thiên Phàm xuất hiện, em mới phát hiện anh cũng có hỉ nộ ái ố, bị tên ấy khiêu khích cũng sẽ lộ vẻ tức giận. Thì ra lão đại vẫn là người bình thường thôi!”

Nghiêm túc cảm khái như vậy làm người ta dễ khóc dễ cười.

“Lão đại, trước kia anh cùng Thiên Phàm nhất định là oan gia a~”

Minh Huy có chút đăm chiêu:

“Hồi trung học, hai người khăng định nước lửa không thể ở chung. Không cần đoán cũng biết, anh nhất định là loại học sinh siêu cấp ưu tú, mà tên ấy khăng định đội sổ triền miên, cho nên bây giờ không thể ngồi cùng bàn. Một là anh từng đoạt bồ tên ấy, hai là tên ấy đoạt của anh.....”

Đối với trí tưởng tượng quá mức phong phú của Minh Huy, Mục Thiên Thành chỉ có thể đau đầu xoa thái dương:

“Quan hệ giữa tôi và cậu ta kỳ thật cũng không tệ lắm, cho đến khi.....”

Lời vừa ra khỏi răng liền im bặt.

Nhớ tới chuyện trước kia, nội tâm Mục Thiên Thành hơi động.

Cho dù Thiên Phàm người gặp người ghét, nhưng kỳ thật quan hệ của mình và cậu ta không phải như Minh Huy suy nghĩ, mà suốt mấy năm đều xem như “hòa hợp”, thậm chí trong mắt người khác hai người còn như “bạn bè” như hình với bóng.

Khi đó Thiên Phàm không có bạn bè, ngoại trừ mình. Chỉ cần cậu xuất hiện, mọi người sẽ tự động dạt ra, trong vòng đường kính ba mét chỉ thấy khói do người khác vất giẻ chạy trốn.

Vô tình, Thiên Phàm bị toàn trường cô lập.

Mục Thiên Thành cũng thấy kỳ quái, sao mình lại quen Thiên Phàm?

Sự thật không thể phủ nhận..... Hai người “quan hệ hòa thuận” liên tục đến khi tốt nghiệp — lần cuối nói nặng lời, mới xóa đi dấu vết đối trá trong mắt Mục Thiên Thành.

Để tay lên ngực tự hỏi, mất đi một “bằng hữu” như vậy, Mục Thiên Thành cũng không cảm thấy tiếc nuối, ngược lại như trút được gánh nặng; Bởi vì hắn chưa bao giờ thiệt tình xem đối phương là “bằng hữu”, huống chi cho dù cùng Thiên Phàm có quan hệ tốt đẹp, hắn cũng sẽ không để tâm. Đối hắn mà nói, cũng chỉ là loại đi ngang qua đời hắn thôi.

Cũ không đi, mới không đến.

Mỗi giai đoạn sẽ có vài bạn bè khác nhau, tình yêu và hôn nhân cũng vậy thôi, không có gì đáng giá để lưu luyến. Hắn không phải là loại quay đầu xem đường cũ, chuyện đã qua tất cả đều là kinh nghiệm, đây là cách hắn đối nhân xử thế.

“Oa, 12 giờ rồi, khó trách bụng đói quá a. Lão đại, ăn cơm trưa đi!”

Mục Thiên Thành cũng hơi đói bụng, thu dọn một chút sau liền cùng Minh Huy đi đến thang máy. Nhưng mà mới đi ra văn phòng, chợt nhìn thấy thân hình cao ráo đứng gần thang máy – người thanh niên mặc bộ tây trang xanh đậm tay kẹp cặp đen, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Mục Thiên Thành dừng lại, gọi:” Thiên Phàm.”

“Chào phó tổng.” Minh Huy cũng lễ phép chào hỏi, giọng nói có chút miễn cưỡng.

Thiên Phàm nhìn bọn họ, con người đen chợt lóe, không nói gì, chỉ gật đầu, sau đó nhìn qua chỗ khác.

“Cậu cũng đi ăn cơm trưa? Muốn đi ăn cùng không?” Mục Thiên Thành ôn hòa hỏi.

Phong thái đĩnh cấp, dù trong công việc thù địch như thế nào đi nữa, khi gặp nhau vẫn không hề biểu hiện. Đối với điểm này, luôn hành động theo cảm tính như Minh Huy luôn hổ thẹn.

“Không cần.”

Thiên Phàm thẳng thừng từ chối, bước vào thang máy trước, Mục Thiên Thành cùng Minh Huy theo sau.

Không khí ngột ngạt vô cùng.

Hai người đứng hai góc, im lặng không nói.

Tuy rằng nhìn như nước giếng không phạm nước sông, nhưng Minh Huy cảm thấy hai người phát ra hai tia điện vô hình, bắn nhau giữa không trung, lửa điện văng khắp nơi, Minh Huy thiệt là bất hạnh đứng chính giữa, chỉ âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

Mục Thiên Thành nhìn đối phương — Thiên Phàm dựa thang máy, hạ mí mắt, nhìn mặt đất..... Lòng mi thật dài hơi hơi run rẩy, trong không gian nhỏ hẹp như vậy không có gió tự động.

Người con trai bên cạnh quả thật rất xinh đẹp, đôi môi như được chạm trổ tinh mỹ; Khóe môi hơi cong, toát ra một vẻ ngạo mạn. Mặc dù bản nhân không hề hay biết, nhưng từ nhỏ hắt hàm sai khiến đã quen nếp, có đôi khi vô ý làm những cử chỉ nhỏ, hay nét mặt vẻ trịch thượng xa cách.

Bởi vì thế nên mới khó thân với cậu chẳng?

Nhưng điều làm cho Mục Thiên Thành bực bội không phải là tính tình cao ngạo của đối phương, mà là cậu luôn rũ mắt cự tuyệt; Hay là nhìn mình là u ám tính, liếc qua liền bệnh chết? Làm việc cùng công ty, cùng phòng ban, mỗi ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, không lẽ sau này cậu vẫn muốn giữ thái độ này?

Một ngọn lửa trong lòng âm thầm cháy lên, còn chưa kịp dập tắt, lời đã ra khỏi miệng:

“Nghe nói cậu và giám đốc [Khoa học kỹ thuật Khải Tân] là bạn tốt?”

“Phải thì sao?” Thiên Phàm liếc mắt nhìn hắn.

“Từ trước đến nay Minh Huy là người phụ trách làm việc với [Khoa học kỹ thuật Khải Tân], hiện tại đột nhiên chuyển sang cậu, phó tổng Thiên Phàm không phải luôn bận rộn sao? Loại dự án nhỏ như vậy giao cho Minh Huy là được rồi.”

Mục Thiên Thành tỏ vẻ bình thản, nhưng trong lời nói có thâm ý.

“A? Tôi không biết đây là dự án nhỏ.”

Thiên Phàm đứng thẳng, cuối cùng đối mắt nhìn hắn:

“Huống chi Khải Tân không hài lòng thái độ phục vụ của nhân viên anh, mấy lần bàn bạc đều đến trễ, điều khoản quan trọng cũng không trình bày chính xác.....”

Nói xong, Thiên Phàm tầm mắt chuyển sang người Minh Huy:

“Khách hàng có quyền lựa chọn, đừng tưởng ký xong hợp đồng là mọi sự thành công.”

“Tôi không phải cố ý đến muộn, lần đó là vì xe xảy ra sự cố .....”

Mục Thiên Thành giơ tay ngăn Minh Huy giải thích.

Mặc kệ giải thích như thế nào, việc đến muộn là sự thật; Ngành dịch vụ không có viện cớ, khách hàng chính là Thượng Đế.

“Minh Huy có lẽ không đủ chu đáo, nhưng cậu ta làm việc nghiêm túc, làm trưởng phòng, tôi xin chịu trách nhiệm chỉ bảo; Việc nào cũng đích thân ra tay không phải Phó tổng Thiên Phàm sẽ rất vất vả sao. Cậu gia nhập Tân Á không bao lâu, tôi hiểu cậu đang dốc hết sức cho công ty, nhưng những việc cấp dưới làm được..... Hãy để họ ra ngoài và chạm chút đi.”

Mục Thiên Thành tươi cười không chê vào đâu được.

Thiên Phàm nhìn hắn, không nói lời nào.

“Trên mặt tôi có dính gì à?” Mục Thiên Thành nhin không được hỏi.

“Anh vẫn giống trước kia, là một tên tốt quá đáng!”

Thiên Phàm châm chọc nói:

“Thích nuôi một đám rác bên người. Một tên thô lỗ chuyên bám đuôi Minh Huy, thư kí cả ngày liếc mắt đưa tình, còn có một đám cấp dưới làm ra vẻ bận rộn..... Bọn họ còn tưởng anh thật sự quan tâm, kỳ thật anh chỉ thích cảm giác được người khác tôn sùng. Nhìn một đám thờ anh như thờ thánh, tôi liền nhin không được cảm thấy buồn cười..... Mục Thiên Thành, suốt mười năm, vẫn giống nhau như đúc, không hề thay đổi!”

“Mi nói cái gì!”

Lời nói quá mức khó nghe làm người đầy nhiệt huyết như Minh Huy không nhịn được mà gào lên, xông lên muốn nói lý với Thiên Phàm, lại bị Mục Thiên Thành ngăn lại.

Thiên Phàm vẫn không nhúc nhích hơi hơi nhượng mảy, ánh mắt khiêu khích nhìn bọn họ.

Lúc này, cửa thang máy mở ra, ý thức được nếu cảnh này bị người khác trông thấy sẽ như thế nào, Mục Thiên Thành nhanh chóng kéo Minh Huy, ý bảo cậu đừng kích động.

“Về sau không có việc gì không cần giả khách sáo, chúng ta không phải là bạn tốt, kỳ thật còn không phải bạn bè.”

Thiên Phàm phủi phủi áo, quay đầu rời đi.

“Thực đáng giận, sao trên đời có người đáng ghét đến thế! Mấy câu hỏi này, chẳng những không coi lão đại ra gì, còn chửi tụi em nữa chứ! Nói em bám đuôi, nói An Ny chỉ biết liếc mắt đưa tình? Thật là quá đáng! Sao có thể nói như vậy được? Còn tiếp tục thế này, tụi em sao có thể làm việc chung với tên ấy chứ? Tức chết em rồi, thật muốn đấm vài phát mặt.....”

Mục Thiên Thành không hề nghe tiếng chửi bới bên tai, chỉ chăm chú nhìn bóng Thiên Phàm dần xa.....

— Mục Thiên Thành, suốt mười năm, vẫn giống nhau như đúc, không chút thay đổi!

Đã mười năm rồi sao, từ trung học đến bây giờ?

Nếu không phải Thiên Phàm nhắc lại, Mục Thiên Thành không hề nhận ra. Hắn không rõ vì sao từ trước đến nay luôn bất hòa như vậy? Vì sao Thiên Phàm đầy thù hận với hắn? Vì sao luôn lảng tránh nhìn trực diện hắn?

Cho dù hai người từng có xung đột, cũng là chuyện mười năm trước.

Trong mười năm, nước đến nước đi, biển xanh thành nương dâu, có cái gì không thể quên? Cậu ta vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện khi xưa? Nếu không sao phản đối từng hành động của mình như thế?

Như có dòng nước ngầm chảy qua tim.

Giống như mặt hồ tĩnh lặng nay lại lặn tẩn gợn sóng, Mục Thiên Thành không rõ đây là rung động nhất thời, hay là cơn sóng gió báo hiệu sóng thần, hắn chỉ có thể đứng lặng tại chỗ, yên lặng nghiền ngẫm nội tâm đang nhĩ nhỏ biến hóa.

Hắn có chút khẳng định —

Loại cảm giác này..... Cũng không chán ghét.

4. Chương 3

Thấp thoáng nhìn thấy nóc nhà cùng hàng cây phía xa, Mục Thiên Thành mỉm cười. Nhấn nút điều khiển từ xa, cửa sắt khắc hoa chậm rãi mở ra, biệt thự kiểu Tây Âu mái ngói đỏ hiện ra trước mắt.

Cầm quà, xuống xe, Mục Thiên Thành thông thả bước đến cửa, hít sâu một hơi mới ấn chuông, không quá vài giây liền nghe tiếng bước chân vội vã. Nghĩ tới người kia mang vẻ mặt vui vẻ chạy tới, khóe môi hắn không khỏi hơi hơi nhếch lên.

“Tiểu Thành, con cuối cùng đến rồi, mau vào!”

Nụ cười ấm áp như cây đón gió xuân, có thể làm lu mờ cả hoàng hôn cơ đấy. Cho dù là khi bản thân uể oải kiệt quệ nhất, chỉ cần nhìn nụ cười này, cũng làm hắn tỉnh táo lại.

Nói như vậy có lẽ có chút khoa trương — dù sao người trước mặt cũng không phải tuyệt thế mỹ nhân, mà là một người đàn ông hơn năm mươi, mái tóc hoa râm, không có tí cuốn hút nào.

Biển người mệnh mông, người đó chỉ là viên đá bình thường, không chút hấp dẫn người dừng chân, nhưng đối Mục Thiên Thành mà nói, người đó lại là người quan trọng nhất đời hắn, nếu không có người này, sẽ không có chính mình.

“Ba, sinh nhật vui vẻ.”

Thân mật ôm bả vai người kia, Mục Thiên Thành cúi người hôn lên gò má đã nhuộm màu thời gian.

Gia đình truyền thống Trung Quốc bình thường rất hiếm có những hành động thân mật như vậy, nhưng Mục Thiên Thành từ nhỏ cùng ba sống nương tựa lẫn nhau, cũng không kiêng dè hành động biểu hiện tình cảm.

“Đây là Champagne, dùng cho buổi cơm tối; Đồng hồ này con chọn lâu lắm mới vừa ý, hy vọng ba thích.”

Mục Thiên Thành nhét quà vào tay ba — Mục Tử Duy.

“Con đến là tốt rồi, hao tiền để làm gì? Ba mang không quen, sợ làm hỏng mắt.”

“Mang nhiều sẽ quen, về sau dự tiệc tùng cũng có thể phối cùng quần áo.”

“Có phải rất mắc tiền không?”

Mục Tử Duy mở hộp gấm, một chiếc đồng hồ màu bạc tao nhã hiện ra – hai bên nạm kim cương, sang trọng xa hoa; Cho dù không có khái niệm gì với hàng hiệu, cũng biết đây là tác phẩm của danh gia.

“Không hề, không bao nhiêu tiền.”

Mục Thiên Thành mỉm cười, tự mình thay ba đeo đồng hồ.

Ba thấp hơn hẳn nửa cái đầu, trời sinh gầy yếu, ăn như thế nào cũng không mập. Vuốt cổ tay Mục Tử Duy, cảm giác mượt mà hơn lúc trước một chút, xem ra là có người chăm sóc rất tốt, trong lòng Mục Thiên Thành không biết nên ghen tị hay cảm thấy vui mừng.

“Trưởng phòng Mục quả là của cải nhiều không đếm xuể, Patek Philippe giá hơn 5 triệu Đài tệ (*khoảng 170.000 USD*) mà nói không bao nhiêu tiền? Xem ra dù trong thời kì khủng hoảng như vậy, doanh thu công ty không tệ à nha, thật đáng mừng!”

Bên tai chỉ nghe thấy âm thanh nam tính mười phần vang đến, Mục Thiên Thành nhú mày quay đầu, mắt lạnh nhìn “khách không mời mà đến” quấy rầy bầu không khí tốt đẹp.

Người tới là Thịnh Tĩnh Quảng, bằng tuổi với ba anh – ăn uống điều độ, tập thể dục đều đặn, thoát nhìn trẻ hơn nhiều so với tuổi thật, đỉnh đặc nhả nhọn, khuôn mặt toát lên vẻ lão luyện. Nhưng cái “ôn hòa” của ông ta khác hẳn ba anh, khi còn trẻ ông là nhân vật có cỡ, xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tự lập công ty hóa chất, vận chuyển buôn bán ổn định, thu nhập dồi dào, đứng đầu trong ngành công nghiệp hóa chất.

“Năm triệu?”

Mục Tử Duy trừng mắt nhìn đồng hồ hét lớn, thân hình run rẩy sắp ngã.

“Đừng xót mà ba, chút tiền ấy con có.” Mục Thiên Thành vội vàng an ủi ba anh.

“Nhưng mà đồng hồ nhỏ xíu vậy mà 5 triệu, đủ trả tiền thuê nhà nửa năm a.....”

Mục Tử Duy sắc mặt tái nhợt.

Mục Thiên Thành biết ba luôn luôn tiết kiệm, nhất định đang xót của, đây cũng là lý do hẳn không muốn nói cho ba biết giá trị thực của món quà.

Không ngờ bị ông già kia nói toạc ra.

Mục Thiên Thành tức giận trừng mắt liếc Thịnh Tĩnh Quảng:

“Còn kém ngài mà, biệt thự vài chục triệu nói tặng là tặng, chủ tịch Thịnh mới thật sự là đại gia.”

“Quá khen, quá khen.”

Thịnh Tĩnh Quảng cười khoái trá, để ly thủy tinh đang cầm trong tay xuống bàn cơm, đối với lời chế nhạo cũng không để tâm:

“Đói bụng rồi chứ, có thể bắt đầu được rồi!”

Phòng khách 330 mét vuông, ánh đèn nhu hòa, bể bơi lộ thiên lấp lánh ánh nước thỉnh thoảng hắt vào bên trong, ở giữa bàn cơm thật to hình chữ nhật là đóa hoa hồng nở rộ đỏ rực, hai hàng đèn cây nhỏ đặt song song, bầu không khí vô cùng lãng mạn.

Người đàn ông kia tự mình xuống bếp, trên bàn toàn là thức ăn ba thích.

Chẳng qua là sinh nhật thôi mà, có phải làm sến súa như lễ tình nhân hay không, cố tình làm vị khách như hấn rớt từng giọt da gà sao? Còn mua một bó hoa hồng bụi chẳng, rõ ràng là muốn khuếch đại tiếng hét “Anh yêu em” mà. Làm ơn đi! Đã già như vậy rồi có cần như thiếu nữ xuân thì đang yêu không, lãng mạn cái rắm gì chứ, chỉ khiến người khác nhìn sồn tóc gáy thôi; Nếu không phải hôm nay là sinh nhật ba, Mục Thiên Thành sẽ không bao giờ cùng “đổi thủ một mất một còn” — Thịnh Tĩnh Quảng ở dưới một mái nhà.

Hấn xoa xoa cánh tay phát lạnh, ngồi đối diện Thịnh Tĩnh Quảng, mặt xăm xuống.

Nhân vật chính hôm nay, thỉnh thoảng nhìn bên trái, lại nhìn bên phải, nở nụ cười mỹ mãn, giống như có được báu vật quý nhất.

[Quên đi, chỉ cần ba vui vẻ là tốt rồi.]

Nghĩ như vậy, tâm tình Mục Thiên Thành dịu lại.

Mình hầu như là do một tay ba nuôi lớn.

Hình ảnh mẹ anh rất mờ nhạt. Bà ta bỏ ba và anh năm hấn mới có 6 tuổi, bỏ đi với người đàn ông khác, từ đó về sau ba ngậm đắng nuốt cay, vừa làm ba vừa làm mẹ, cực khổ nuôi mình khôn lớn.

Ba là người rất tầm thường, nhát gan lại yếu đuối, xử sự có chút ngốc, đầu óc cũng không linh hoạt lắm, rất dễ bị người khác lừa gạt. Tuy rằng tâm địa thiện lương là ưu điểm, nhưng tốt quá liền thành nhược điểm. Bởi vì không có kiến thức chuyên môn, cho nên công việc cũng không ổn định, thường xuyên chạy khắp nơi làm công — phần lớn là lao động chân tay, tiền lương thấp, như nhân viên vệ sinh, khuân vác, sai vặt trong nhà hàng..... Toàn những việc linh tinh như vậy.

Ở với ba, Mục Thiên Thành thường xuyên bị người khác bắt nạt. Hồi tiểu học chưa trở mã, thân thể nhỏ con hay bị đàn anh bắt nạt, chặn đường anh, nhục mạ anh “Đồ con hoang chết tiệt”, “Ông già nhà mày ngốc đến mức chỉ biết quét đường”, “Toàn thân bẩn thỉu, thối chết đi được!”..... Nếu chửi anh, Mục Thiên Thành còn chịu đựng, nhưng chỉ cần đề cập tới ba anh, cho dù liều mạng đánh đến đâu rơi máu chảy, anh cũng bắt mấy thằng kia xin lỗi.

Mặc kệ người khác thấy thế nào, Mục Thiên Thành chính là yêu người ba “vô dụng” này.

Ba xem anh như tính mạng của mình, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ nở nói nặng lời với anh, càng không bao giờ để anh tủi thân. Tuy rằng gia cảnh túng quẫn, vào ít ra nhiều, nhưng quần áo mình luôn sạch sẽ đẹp đẽ, con cái nhà khác có cái gì anh cũng có cái đó.

Trong nhà có món nào ngon, ba nhất định dành cho anh, lúc khổ nhất, nhà bị cắt nước cắt điện, buổi tối gió lạnh ùa vào, ba ôm anh vào ngực sưởi ấm một đêm, sau đó ba bị cảm nặng, suýt nữa viêm phổi.

Đêm đó, Mục Thiên Thành nắm chặt mấy ngón tay gầy của ba đang nằm mê trên giường bệnh, trong lòng thề nhất định sẽ dốc hết sức cho ba những ngày tốt đẹp.

Mục Thiên Thành trưởng thành sớm, một phần là do hoàn cảnh gia đình bức bách, một phần là quyết tâm tận đáy lòng, học ngày đêm, không cần ai đốc thúc, một lòng phải đỗ đại học hàng đầu, cho ba cuộc sống an nhàn sau này; anh trở nên cứng chặc, là vì phải trở thành chỗ dựa cho người ba gầy yếu, tự vứt bỏ tuổi thơ vô tư lự cùng tính cách bất đồng.

Đến trung học, Mục Thiên Thành từ vệt con xấu xí hóa thành thiên nga xinh đẹp, dáng người dong dỏng cao, thể thao cùng thành tích học tập xuất sắc đến không ai bì được, trở thành học trò ưu tú nhất trong mắt giáo viên, rốt cuộc không ai dám coi thường anh; Ác mộng thời niên thiếu kết thúc ở đây.

Anh tựa như hiệp sĩ mang giáp, bất chấp tất cả mà bảo vệ thân nhân duy nhất của mình, đối với hình tượng “mẹ” nhạt nhẽo cùng khinh thường.

Thế giới anh không cần ai khác, chỉ cần có ba là đủ rồi; Mục Thiên Thành tự tin vào bản thân có thể bảo vệ ba, che gió chắn mưa cho ba, nhưng người đàn ông kia xuất hiện làm đảo điên hết thế giới mà Mục Thiên Thành lấy tính mạng ra bảo vệ!

Người đó không phải ai khác, chính là Thịnh Tình Quảng!

Lần đầu tiên phát hiện “gian tình” của ba và người đàn ông kia, là khi Mục Thiên Thành đang học trung

học.

Vì trường phải niêm phong để ngày hôm sau làm trường thi, nên tất cả học sinh được về sớm. Anh đẩy cửa phòng ngủ, nhìn thấy ba bị gã đàn ông kia đặt trên giường, vẻ mặt mê loạn, lộ ra biểu cảm không biết là đau khổ hay là sung sướng.....

Mới đầu, Mục Thiên Thành còn nghĩ đến ba bị người ta “ăn hiếp”, máu nóng dâng lên anh nhào tới đánh người kia, không thể tin được là do mình “hiểu lầm” – hai người thừa dịp khi anh đến trường vụng trộm qua lại, hành vi “Ám Độ Trần Thương” (*Đi con đường mà không ai nghĩ đến*) đã diễn ra được một khoảng thời gian rồi.

Mục Thiên Thành như sư tử phát điên, không nghe giải thích đuổi người kia đi, đem ba mặt mày xanh mét nhốt trong phòng, không cho ra ngoài; Mà ba như người dẫu nhỏ mắc tội nơm nớp lo sợ, cúi đầu co người nép một bên, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, cấp bậc cha con như hoán vị.

Mục Thiên Thành kiên quyết ra lệnh cho ba đoạn tuyệt quan hệ với người đàn ông kia, ba mặc dù không rên một tiếng, nhưng trước sau không chịu gật đầu, loại thái độ này làm anh giận không thể át, vì thế liền linh chuyển nhà, đổi di động, thay ba đổi công việc, thậm chí mình lập tức chuyển trường.....

Thật vất vả đi đến thành phố xa lạ, bắt đầu cuộc sống mới — chỉ có ba và mình. Cảm giác này làm anh vô cùng thỏa mãn.

Mục Thiên Thành cố gắng làm nơ việc ba miễn cưỡng cười vui, suốt ngày ủ rũ, làm nơ ba từ từ gầy yếu, hẳn đối với ba dẫu dằng gáp một ngàn lần bình thường, cẩn thận chăm sóc ba, lại im lặng nhìn ba ngồi nơ耿耿 trong phòng khách giữa đêm khuya lạnh giá.....

Rốt cục có một ngày, ba ngất vì thiếu máu được đưa vào bệnh viện, cùng lúc đến thăm ba là người mà cuộc đời Mục Thiên Thành không muốn gặp nhất — Thịnh Tĩnh Quảng.

Trải qua một đêm dài nói chuyện với Thịnh Tĩnh Quảng, Mục Thiên Thành rốt cục không thể không nhìn thẳng vào sự thật. Cho dù hận ông, nhưng anh cũng không thể làm nơ tình cảm ba dành cho ông ta, dù là máu mủ ruột thịt cũng không thể lấp khoảng trống đó..... Bất luận ai cũng không làm được, chỉ có Thịnh Tĩnh Quảng – người đàn ông ba yêu là có thể làm được; Cho nên ngoại trừ giờ cờ trắng đầu hàng anh không còn cách nào khác.

Khi cuộc sống trở lại như xưa, Mục Thiên Thành một thời gian dài rầu rĩ không vui, căm ghét bản thân vô dụng.

Anh từ nhỏ đã xuất sắc hơn người, bình tĩnh mưu trí, chưa trưởng thành đã là trụ cột gia đình, rất tự tin năng lực của mình, mà ba cũng vẫn ỷ lại anh – dù là cuộc sống vật chất hay tinh thần — Mục Thiên Thành chưa bao giờ nghĩ ngờ cuộc sống của mình phải chia sẻ điều này, đây là lần đầu tiên trong đời hẳn quyết liệt chống chọi như vậy.

Thật lâu sau đó, Mục Thiên Thành mới dần dần dịu xuống, chấp nhận chuyện ba yêu người kia, mà người kia cũng yêu ba là thật — chuyện này làm hẳn thường vô cùng chua sót tịch mịch.

“Nào, ăn nhiều thịt cua vào, rất nhiều dinh dưỡng.”

Thịnh Tĩnh Quảng gấp thức ăn cho ba hẳn, Mục Thiên Thành chú ý tới trong chén ba đều là thức ăn người kia gấp cho.

“Cảm ơn, món lươn anh thích ăn nhất nà.”

Ba mỉm cười, cũng gấp lại cho người kia. Hai người tầm mắt giao nhau, ngay cả Mục Thiên Thành ngồi đối diện cũng có thể cảm nhận được tình cảm ngọt ngào không chút che đậy.

[*Aish, mình trở thành bóng đèn.....*]

Nếu lúc trước nhìn thấy cảnh này hẳn sẽ không nhận được đập bàn cơm, còn hiện tại ngay cả lông mi cũng lười động, khả năng thích ứng của con người thật đáng sợ. Dù sao thì, nhìn ba hạnh phúc, vậy là đủ rồi.

“Tiểu Thành cũng ăn đi.” Mục Tử Duy hô.

“Sao hôm nay Nhã Thi không đến?”

Thịnh Tĩnh Quảng thuận miệng hỏi. Mục Thiên Thành từng đưa cô ấy về ra mắt ba cùng Thịnh Tĩnh Quảng, Mục Tử Duy rất vừa lòng con dâu hiền lành ít nói này.

“Chia tay rồi.”

Có lẽ là bị hình ảnh thân mật của hai người ảnh hưởng chẳng? Mục Thiên Thành vốn không tính nói cho ba, tự nhiên buột miệng thốt ra — mang theo một tia hờn dỗi.

“Ồ? Vì sao?” Ba dừng đũa, giật mình nhìn hẳn.

“Ai biết, là cô ấy chủ động đề nghị trước.”

Mục Thiên Thành hơi hơi nhú mi:

“Nói sao thì con cũng đã xem Nhã Thi là vợ chưa cưới, cô ấy lại nói linh tinh gì về tình yêu như hoa anh đào..... Con còn nghĩ cô ấy là người phụ nữ kiên cường nữ tính, nếu sớm biết cô ấy ảo tưởng chủ nghĩa lãng mạn nghiêm trọng như vậy, con đã không cặp bồ với cô ấy, đỡ lãng phí thời gian của con.”

Thịnh Tĩnh Quảng hơi châm chọc cười khê ra tiếng: “Nhã Thi thật đáng thương.”

“Người bị đá là tôi đấy!” Mục Thiên Thành trừng mắt không đồng tình.

“Kết hôn cùng người đàn ông không yêu mình không phải là điều bi thảm nhất sao? Cô ấy là người con gái dũng cảm lại đầy nữ tính, biết mình muốn gì. Chia tay đối với hai người mà nói có thể là một chuyện tốt.”

Thịnh Tĩnh Quảng mặc dù lời nói khó nghe, lại làm cho người ta không thể phản bác. Mục Thiên Thành thực không biết vị thức ăn trong miệng.....

Sau bữa tối, làm ngơ trước ánh mắt “hy vọng khách sớm rời đi” của Thịnh Tĩnh Quảng, Mục Thiên Thành dán vào sofa với ba, cùng nhau xem TV.

“Sao vậy? Đạo này tâm trạng con có vẻ không tốt..... Là vì chuyện Nhã Thi sao? Đừng buồn, là do con bé đó đui mù, bỏ con là thiệt thòi cho nó. Con ba xuất sắc như vậy, con gái muốn gả cho con ở đâu cũng có, con từ từ chọn người thích hợp là được, ha?”

Ba nhẹ nhàng vuốt đầu hấn, bàn tay xoa đầu hấn rất dễ chịu.

“Không phải chuyện Nhã Thi..... Gần đây công ty vừa có một vị phó tổng mới, cậu ta cả ngày chống đối mặt lạnh với con; Còn tiếp tục như vậy nữa, công việc sẽ không thuận lợi.”

Mục Thiên Thành chậm rãi phun ra buồn bực trong lòng. Dù ngoài mặt thoạt nhìn như không có việc gì, nhưng bất hòa với cấp trên cũng gây cho hấn áp lực, chỉ là hấn luôn luôn che giấu, không dễ dàng nói ra tâm tình với người khác.

“A, trên đời có người không thích Tiểu Thành sao?”

Mục Tử Duy kinh ngạc trừng lớn mắt. Không phải là ông khoa trương, mà là đứa con trai ông tự hào từ thời thơ ấu đã giỏi đối ngoại rồi, chỉ cần người nào đã tiếp xúc với con ông là khen không tiếc lời, không nghĩ tới có người lại không thích Mục Thiên Thành.

“Ba, con không quyền rũ đến vậy.” Mục Thiên Thành không khỏi cười khổ.

“Con nhất định chịu áp lực rất lớn phải không? Rảnh rồi phải thường xuyên về nhà, ba sẽ làm món con thích nhất. Con từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, tuy rằng đều là vì ba, nhưng ba hiện tại không cần con lo lắng nữa, con phải dành thời gian cho bản thân mình, đừng dồn ép bản thân như vậy. Chuyện công việc và kết hôn từ từ sẽ ổn, chuyện gì cũng cần chút thời gian.”

“Vâng.” Mục Thiên Thành gật gật đầu.

Chỉ có ba là tri kỷ dẫu dằng nhất, chuyện gì không vui đều có thể kể ba nghe, ba sẽ đứng trên lập trường của mình mà nhẹ nhàng an ủi hẳn, không phải như ai kia chỉ biết châm chọc hẳn.

“Này, nhóc cũng nên chấm dứt “luyện phụ tình kết” (*father complex*) đi chứ hả?”

Người chỉ biết châm chọc người khác đi tới, ngồi phía bên kia của ba, kéo ba vào trong lòng, ôm chặt eo ba, trên mặt như khắc chữ “Người này là của tôi”, không chút che dấu tính độc chiếm.

“Liên quan gì tới chú?” Mục Thiên Thành mắt lạnh trừng ông.

“Sinh nhật tôi, hai người có thể ngừng cãi nhau một ngày không?” Mục Tử Duy nhỏ giọng kháng nghị.

Hai người vừa nghe, không thể không ngậm miệng.

Lúc này điện thoại vang lên, ba đứng dậy đi tiếp, để lại Mục Thiên Thành cùng Thịnh Tĩnh Quảng ở sofa mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

“Sao lại thích đàn ông?”

Đối phương vẫn chững mắt như ngày nào, Mục Thiên Thành bắn đòn sát thủ.

“Không phải thích đàn ông, mà là bởi vì ba nhóc là đàn ông.”

Thịnh Tĩnh Quảng bắt chéo chân, thanh thoi uống một ngụm trà.

“Da mặt dày quá nhỉ.”

“Da mặt không dày sao theo đuổi được ba nhóc?”

“Đây là lý do tôi ghét chú.”

“Nhóc ghét tôi cũng bởi vì tôi đập nát “luyện phụ tình kết” .”

Thịnh Tĩnh Quảng nở nụ cười khiến người khác muốn đấm, ngũ quan góc cạnh lại rất giống mình. Nếu Mục Thiên Thành cùng Thịnh Tĩnh Quảng, Mục Tử Duy đứng chung một chỗ, nếu phải đoán ai là cha con, người không biết chắc chắn sẽ nghĩ là hẳn và Thịnh Tĩnh Quảng mới là cha con.

Ngay cả ba cũng hay ủ rũ than thở “Vì sao Tiểu Thành càng lớn càng giống Tĩnh Quảng?” Tuy rằng là

trùng hợp, lại làm cho Mục Thiên Thành mắc ói. Nguyên nhân vì mình lớn lên giống người đàn ông này — thậm chí tính cách ăn nói khôn khéo còn càng giống, hoàn toàn khác ba — làm cho hắn vô cùng chướng mắt.

“Trừ ba nhóc ra, nhóc không yêu ai khác sao?”

Thịnh Tĩnh Quảng nhìn hắn, tươi cười pha chút thâm ý.

“Yêu là gì chứ?” Mục Thiên Thành tức giận nói.

Thịnh Tĩnh Quảng ngạc nhiên vài giây, càn rỡ cười ra tiếng, cười đến không thở nổi, cơ hồ ngay cả nước mắt đều chảy ra.

“Tôi cuối cùng đã hiểu.....”

“Chú yêu ba tôi sao?” Mục Thiên Thành liếc y.

“Đương nhiên.” Thịnh Tĩnh Quảng ngồi thẳng, lau nước ở khóe mắt.

“Yêu đến mặc kệ dùng thủ đoạn gì đều phải có y?”

“Đúng vậy. tôi còn từng lo lắng có nên trừ khử nhóc hay không, nhưng nếu thật sự thủ tiêu nhóc, ba nhóc sẽ không có khả năng ở bên tôi nữa, nên tôi mới bỏ ý định đó.”

“Tên này.....” Mục Thiên Thành lạnh sống lưng.

Tên này còn mang ý muốn giết mình, nhưng mà bản thân mình cũng từng muốn giết hắn, xem như huê.

“Có đôi khi tôi thấy chú và ba tôi ở chung, tôi có thể cảm thấy “ tình yêu ” thật sự tồn tại, nhưng tôi không thể nào tưởng tượng mình sẽ dính phải “ tình yêu ”.”

Mục Thiên Thành bình thản nói, hoàn toàn không chú ý tới giọng điệu tràn ngập cô đơn của mình.

Tình yêu sống chết bên nhau, đùm bọc che chở như ba cùng Thịnh Tĩnh Quảng quả thực là cuộc đời hoàn hảo. Tuy rằng đôi khi cũng thấy nó ngọt ngào, nhưng lâu dần sẽ sợ sức mạnh của nó, hắn cũng không cho rằng loại tình yêu khó tin này có một ngày dính lên người mình.

“Nhóc rất bình tĩnh, sẽ không cho phép bản thân mất đi lý trí, mà yêu lại làm cho người ta mù quáng.”

Thịnh Tĩnh Quảng nói, tiếng nói trầm thấp mang theo ý vị bình thản cùng vững vàng.

“Luôn giữ được lý trí không phải tốt sao?”

“Không phải không tốt, mà là rất tịch mịch, trừ phi nhóc cam chịu cô đơn lạnh lẽo cả đời.”

Thịnh Tĩnh Quảng dừng một chút, nhìn hẳn:

“Nhóc có thích ai không?”

“Không có.” Mục Thiên Thành thề thốt phủ nhận.

“Chí ít cũng có để ý ai đó chứ hả?”

Rất để ý.....

Khuôn mặt xẹt qua trước mắt — người nọ tuấn tú, ngạo mạn, lời nói cay độc làm người tôi nhượng bộ lui binh, nhưng khi y hạ tầm mắt, không biết suy nghĩ cái gì lại để lộ ra biểu tình cô độc yếu ớt.....

Chính mình xác thực để ý người này, nhưng mà hoàn toàn không liên quan gì tới “yêu ” à nha.

“Hai người đang nói chuyện gì thế?”

Mục Tử Duy gác điện thoại đi tới, tò mò nhìn hai người có thể bình tĩnh nói chuyện.

Thịnh Tĩnh Quảng mỉm cười, kéo ông vào lòng:

“Đang nói về nửa kia của Tiểu Thành.”

“Này.....” Mục Thiên Thành thấp giọng cảnh cáo.

“Gi? Tiểu Thành có đối tượng rồi sao?” Mục Tử Duy tin là thật.

“Hiện tại còn không có, nhưng anh cảm thấy rất nhanh sẽ có.”

Thịnh Tĩnh Quảng nâng cằm, nháy mắt với Mục Thiên Thành.

Ý cười kia như lang sói rình mồi. Mục Thiên Thành hừ lạnh một tiếng, không cam lòng nhìn ba bị Thịnh Tĩnh Quảng ôm dí vào lòng — mặc dù bị ôm chặt cứng, trên mặt lại tràn ngập hạnh phúc.

Yêu..... Là làm cho người ta mù quáng như vậy đó, như Thịnh Tĩnh Quảng cùng ba, trong mắt chỉ có đối phương, không còn nhìn thấy ai khác.

Nếu thật sự bản thân bị sa lầy vào trong đó, không phải đó là hàm tối đến không thấy được năm ngón tay trước mặt sao?

Mục Thiên Thành theo bản năng rùng mình, mình tuyệt đối không bao giờ bước chân vào thế giới điên loạn ấy!

Sáng sớm, Minh Huy nhìn chằm chằm mặt Mục Thiên Thành:

“Lão đại, tối qua anh không ngủ à? Mắt thâm quầng rồi kia.”

“Nằm mộng thôi.” Mục Thiên Thành sắc mặt không tốt xoa huyết Thái Dương.

“Ác mộng? Mơng xuân?” Minh Huy cười hì hì nói.

Nghĩ đến hình ảnh trong mộng, tim Mục Thiên Thành đập loạn nhịp.

Tất cả đều nhờ Thịnh Tĩnh Nghiễm ban tặng, hấn mơ thấy Nhã Thi mặc chiếc váy đơn giản cũ kĩ đứng ở trong gió, mái tóc đen bị thổi tung bay hỗn loạn, không ngừng phất qua hai má gầy. Mục Thiên Thành vươn tay muốn bắt lấy cô ấy nhưng không cách nào với được hình ảnh mơ hồ đó.

“Em thích anh.” Nhã Thi xa xa nghẹn ngào, trong mắt không giấu vẻ bi thương.

Nếu thích hấn như vậy, vì sao lại từ hôn?

Trong lòng mới trời lên dấu chấm hỏi, Nhã Thi liền nói:

“Nhưng anh không thích em, chỉ xem em là đối tượng kết hôn mà thôi.”

Mục Thiên Thành không biện bạch, giấc mơ rất chân thật.

Vì thực tế, trong lòng hắn không có chút tình yêu nào cả.

Hắn chọn lựa bạn đời cũng như chọn hàng hóa: Có đẹp không? Có sử dụng được lâu không? Thời gian bảo hành có dài hay không? Có thể trở thành vợ hiền mẹ tốt hay không?

Có nhiều người phụ nữ đầy nữ tính yêu hắn trước, trong đó có đủ : vẻ ngoài xinh đẹp, điều kiện nổi trội xuất sắc, nhưng mà gặp người khác phát tín hiệu với mình, Mục Thiên Thành trong lòng lại không hề gợn sóng, chỉ cảm thấy nhàm chán không thú vị; bề ngoài luôn giữ ý cười ôn nhu, trong lòng lại thầm mong sớm chấm dứt cuộc nói chuyện vô nghĩa này.

Nhã Thi rời đi chỉ làm cho hắn cảm thấy phiền toái – hắn lại phải đi tìm người vợ hiền khác, dù sao hắn cũng không muốn níu kéo cô ấy, có lẽ lúc ấy giữ lại, kết cục sẽ khác.

Đồng thời hắn cũng mơ thấy Thiên Phàm.

Mơ thấy cậu giống như khủng long phun lửa bắt buộc mình phải “tổ tình”; Mơ thấy khuôn mặt tái nhợt của cậu sau khi nghe mấy lời châm chọc; Mơ thấy cậu đột nhiên hôn mình, hành động thô lỗ đột ngột này làm mình sợ thật lâu không thể nhúc nhích. Nếu không có giấc mộng này, Mục Thiên Thành thật đúng là đã quên tên kia là người cướp đi “nụ hôn đầu tiên” của mình .....

Xoa trán, Mục Thiên Thành cảm thấy mặt mình nhúu lại khó coi.

“Lão đại, uống chén cà phê nâng cao tinh thần.” Minh Huy ân cần đưa ly cà phê thơm ngào ngọt tới.

“Minh Huy, khi học trung học cậu là người như thế nào?” Mục Thiên Thành uống một ngụm, hỏi.

“Trung học?”

Minh Huy sờ sờ đầu. Không rõ Mục Thiên Thành vì sao đột nhiên hỏi như vậy, cậu vẫn là ngoan ngoan trả lời:

“Lúc đó chắc em là đứa nhóc khờ khạo a.”

“Nếu gặp người mình ghét..... Có kết bạn không?”

“Sao có khả năng? Tránh còn không kịp rồi, còn giả mù sa mưa làm bạn bè gì chứ.” Minh Huy lập tức kêu lên.

Nghe thấy câu trả lời dự kiến, Mục Thiên Thành cười khổ, nhìn vào màu nước nâu trong tách:

“Nhưng mà tôi đã từng.”

“A?”

“Càng ghét ai, không chừng tôi sẽ đối với người đó thật dịu dàng.”

Mục Thiên Thành thản nhiên nói. Hắn hiểu bản thân, mà rất hiểu mình đôi khi cũng rất đáng sợ.

“Không thể nào, Lão đại.”

Minh Huy ai ái kêu:

“Anh đạo đức giả sao?”

“Đạo đức giả?” Mục Thiên Thành yên lặng nhắm mắt từ này.

“Ách.....”

Minh Huy cào tóc:

“Em không có ý xấu gì hết á, Lão đại là người như vậy, đối ai đều tao nhã lễ độ, phong thái nhanh nhạy. Cho dù có bị người đứng chửi nước miếng tung bay trước mặt, anh cũng im lặng bình thản rút khăn giấy đưa họ..... Đây chính là điểm mà em bội phục anh a.”

Minh Huy sai rồi, loại này không đáng bội phục.

“Cậu còn nhớ nụ hôn đầu tiên của mình?” Mục Thiên Thành lại hỏi.

“Đáng ghét à, Lão đại, sao lại hỏi việc khiến người ta ngại ngùng vậy chứ.”

“Tò mò thôi, cậu nói xem.”

“Ách..... Em không nhớ rõ.”

Minh Huy vẻ mặt mờ mịt nói:

“Hoàn toàn không ấn tượng!”

“Vô dụng, người như cậu sống thật uổng phí!” Mục Thiên Thành lạnh lùng liếc cậu.

“Lão đại, đừng nói em như vậy chứ, không nhớ được nụ hôn đầu là em buồn lắm ời .....”

Bị đả kích Minh Huy khóc lóc đáng thương.

Mục Thiên Thành nâng tay phải, khe vuốt môi.....

Trong trí nhớ sau mười năm phủ đầy bụi, đôi môi mềm mại vẫn chân thật, chân thật đến mức khiến tim hẳn đập loạn.

Giờ nghỉ trưa, Mục Thiên Thành đến tiệm ăn gần công ty, đang xem còn bàn trống hay không, đã nhìn thấy người vẫy tay gọi hắn:

“Thiên thành, bên này.”

“Tổng giám đốc Thương?”

Chỉ thấy Thương Tự Thận một mình ngồi dựa góc gần cửa sổ, Mục Thiên Thành vội vàng đi qua:

“Sao anh đi một mình?”

“Muốn yên tĩnh một chút. Ở công ty cả ngày bị một đám người vây quanh, tôi cũng muốn có không gian riêng.”

Thương Tự Thận mỉm cười nói, mấy nếp nhăn nơi khóe mắt nhuộm màu thời gian, phong thái nho nhã như học sĩ.

“Vậy..... Em có nên tìm nơi khác ngồi không?” Mục Thiên Thành nhíu mi nói.

“Nếu gặp rồi thì khách sáo làm gì.”

Gặp đối phương cũng thật ý mời hắn ngồi, Mục Thiên Thành cũng không chối từ, thoải mái ngồi xuống.

Thương Tự Thận đã ăn được một nửa, Mục Thiên Thành gọi một phần cơm Nhật. Hắn có chút đói bụng, một đĩa tiếp một đĩa, ăn thật sự ngon miệng, không mất tự nhiên.

Thương Tự Thận tuy là tổng giám đốc ở “Tân Á” nhưng lại bình dị gần gũi. Mục Thiên Thành được y

trọng dụng, cuối tuần cùng nhau đi đánh gôn, quan hệ xem như rất tốt.

“Gần đây cậu với Thiên Phàm như thế nào?”

Như trong dự đoán Thương Tự Thận sẽ hỏi như vậy, dù sao toàn công ty đều biết nói hai người bọn họ nước lửa không hợp.

“Rất tốt, mỗi lần em chủ động chào hỏi cậu ấy, mời cậu ấy cùng dùng cơm, cậu ấy luôn xem như không thấy.”

Mục Thiên Thành ăn ngay nói thật.

“Cậu thật sự bị người ghét lắm nha.”

Thương Tự Thận cười nói:

“Tôi không ngờ có ngày mình có thể nhìn thấy ngôi sao sáng chói nam nữ không kiêng kị được người người yêu mến của công ty, lại bị đá đến xất bắt xang bang như vậy.”

“Anh Thương đừng chọc em mà.”

“Gần đây Thiên Phàm liên tục chạy ra bên ngoài phát triển mảng bảo hiểm nhân thọ. Cậu ấy làm việc rất cố gắng, chịu đựng cực khổ, có lẽ đối với cậu mới khó như vậy, nhưng đối với khách hàng lại vô cùng kiên nhẫn; Có vài người nhìn bề ngoài rất ngạo mạn, nhưng không chừng ẩn sau đó là một người rất tốt.”

“Em biết..... Cậu ấy chỉ nhắm vào mình em mà thôi.” Mục Thiên Thành cười khổ nói.

“Hai cậu không có xích mích gì hồi trung học đấy chứ?”

Sau khi mọi người biết được bọn họ là bạn cùng trung học, rất nhiều người đều có thắc mắc này, Mục Thiên Thành chỉ mỉm cười thần bí, cũng không muốn giải thích nhiều.

“Thiên Phàm rất cố chấp với kế hoạch mới?”

Tuy rằng cùng phòng ban, nhưng gần đây Mục Thiên Thành không gặp Thiên Phàm, cho dù chạm mặt cũng nhanh quay đầu đi nơi khác, vẻ mặt mệt mỏi của đối phương khiến hắn không thể quên.

Nghe Minh Huy nói, Thiên Phàm đang toàn lực phát triển mảng bảo hiểm nhân thọ, như thế không có thành tựu không cam lòng; Có khả năng là do lúc trước mình phản đối, Thiên Phàm mới có thể kiên trì

như vậy chẳng? Đây là cố tình ra oai trước hấn đây mà, trong lòng Mục Thiên Thành hiểu rõ.

“Đứa nhỏ này không tầm thường a.....”

Thương Tự Thận cảm thán nói, đặt dao nĩa xuống, dùng khăn giấy lau miệng:

“Mấy lời đồn trong công ty, tôi đều nghe hết.”

“Anh muốn nói tới.....?”

“Mấy tin như Thiên Phàm là cậu cả có tiền có thế, dựa vào quan hệ chống lưng mới có thể lên làm phó tổng, cho nên không thể đắc tội cậu ta, cẩn thận khó giữ được bát cơm, vân vân...”

Mục Thiên Thành không phủ nhận, mấy lời đồn này hấn cũng nghe lâu rồi.

“Thiên Phàm đúng là có quan hệ với công ty mẹ — PAM. Hấn từng làm quản lý ở đó 2 năm, bởi vì làm việc xuất sắc nên mới được điều sang làm phó giám đốc Tân Á; Nếu cậu ta chỉ là cậu ấm ham chơi nhác làm thì sao tôi chấp nhận cơ chứ?”

“Sao chưa bao giờ nghe cậu ấy nói gì?”

Mục Thiên Thành kinh ngạc hỏi. Thì ra Thiên Phàm quả thật có thành tựu xuất sắc, không phải như mọi người nghĩ cậu ấy dựa hơi.

“Cậu ta rất kiêu ngạo, khinh thường không thèm giải thích đâu.”

Thương Tự Thận khẽ thở dài:

“Loại người chỉ thích làm theo ý mình quả là tổn hại lớn nha.”

Mục Thiên Thành gật gật đầu, quả thật đó là cách sống của Thiên Phàm.

“Đứa nhỏ này tính cách quật cường, hoàn toàn không biết mềm dẻo, kỳ thật không thích hợp làm tại ngành bảo hiểm, chờ cậu ta quen việc ở công ty, tôi sẽ cho cậu ấy làm quản lý bộ phận kỹ thuật và bộ phận đầu tư; Đến lúc đó hai cậu một người lo việc đối ngoại, một người phụ trách bên trong, chắc chắn là đôi hoàn hảo.”

“Anh không sợ 2 đứa sẽ đấu nhau đến người sống kẻ chết?” Mục Thiên Thành nói giỡn.

“Có đầu mới tiến bộ.”

“Anh Thương thật là hài hước.” Mục Thiên Thành không khỏi cười gượng.

“Dù ở PAM hay là Tân Á, tôi đều thấy cậu ta một thân một mình, không có một bạn bè. Thiên Thành, cậu vào công ty cũng lâu, lại am hiểu đối nhân xử thế, có lẽ yêu cầu như vậy có chút khó xử cho cậu, nhưng tôi hy vọng cậu có thể nói chuyện với cậu ấy, cho dù là đối thủ cạnh tranh cũng tốt, cho cậu ấy có bằng hữu, sớm xóa bỏ hiềm khích.”

Mục Thiên Thành dừng đũa, trong đầu không tìm được hiện lên hình ảnh người con trai hạ mí mắt, tản ra hơi thở cự tuyệt, xa xa nhìn lại, cô tịch xa cách.

“Trước kia cậu ấy cũng như vậy.”

Giống như sỏi lạc đàn, từ khi sinh ra đã lạnh lùng khó gần.

“Cái gì?”

“Không có gì.”

Không muốn vòng vo những chuyện đã qua, Mục Thiên Thành cười nhẹ che giấu:

“Em sẽ tận lực thử xem – một lần nữa lại làm bạn với cậu ấy.”

“Nhờ cậu rồi.”

Thương Tự Thận hiển nhiên không có chú ý tới ý nghĩa sâu xa của từ “lại”.

Tân Á đặt trụ sở chính tại tòa cao ốc xa hoa là trung tâm thương mại quốc tế, cao mười tám tầng, đứng ở ban công sân thượng, có thể nhìn thấy toàn bộ phong cảnh đô thị.

Nếu có chút thời gian rảnh giữa công việc bề bộn, Mục Thiên Thành sẽ lên sân thượng để hít thở không khí.

Hắn thích tầm nhìn thoáng đãng bao quát, thích đứng trên cao nhìn xuống dòng người tấp bập hối hả, càng thích hòa mình vào trong gió, khtự do thả lỏng một lát; Nhưng mà khi cánh cửa sắt mở ra, hắn ngoài ý muốn phát hiện nơi này không chỉ có một mình hắn thích.

Ngoài hắn ra, cũng có người có “ cặp mắt tinh tường ”, phát hiện ra nơi tốt này. Trong lòng vừa mới nảy

lên “ đồng cảm ”, nhưng khi nhìn thấy thân ảnh thon dài của người người nọ, nọ cười yếu ớt còng đờ.

Trong tích tắc người thanh niên kia quay đầu, bốn mắt gặp nhau, liền thấy hàn ý trên hai gò má đối phương nhưng người nọ nhanh chóng hướng tầm mắt đi nơi khác.

Mục Thiên Thành cười khổ đi qua – nhưng vẫn giữ đúng khoảng cách 1 mét đã ước định – hẳn dựa vào ban công, lấy ra một liều thuốc, chậm rãi châm.

Hắn không nghiện thuốc lá, bất quá bởi vì công việc, luôn mang theo một bao, lâu lâu sẽ hút.

Tiếng bật lửa trong không gian im ắng vang lên vô cùng rõ ràng. Gió nhẹ lưu chuyển, khói thuốc nhẹ bay lên uốn lượn, Mục Thiên Thành đột nhiên rất nói chuyện.

“Không gian nơi này thật dễ chịu, tôi hay đến đây thanh tỉnh đầu óc, ở văn phòng máy lạnh nhiều cũng thấy ngột ngạt.”

Thanh âm cùng tiếng gió chậm rãi truyền đến một chỗ khác.

Khoảng cách hai người lúc đó chỉ có một mét.

Giờ phút này, Mục Thiên Thành mới phát hiện mình chưa bao giờ biết người con trai tên “ Thiên Phàm ” này; Dù là thời trung học hai người quan hệ rất tốt, hẳn cũng chỉ chú ý chuyện của mình, chưa từng để ý đối phương.

Thiên Phàm vẫn không nhúc nhích, không đáp lời – nằm trong dự kiến của hắn; Nhưng mà đối phương cũng không có quay đầu rời đi, làm hắn ngạc nhiên không tưởng.

“Nhớ hồi đó..... Nhớ lúc trước chúng ta cũng hay trốn lên sân thượng hóng gió.”

Mục Thiên Thành rốt cục nhớ được mình cùng Thiên Phàm như thế nào!

Cùng cảnh tượng, cùng địa điểm như vậy.

Những đoạn kí ức ngắn ngủi không nhiều, nhưng hình ảnh vô cùng rõ ràng: hai người cùng lên sân thượng trường trung học, sau cánh cửa sắt là bầu trời bao la xanh thẳm, bốn phía lộng gió, làm người ta có cảm giác bao nhiêu ưu phiền hóa thành hư không.

Vừa vào trung học là ngay thời điểm hắn phát hiện “ sự cố ” của ba và Thịnh Tĩnh Nghiễm, Mục Thiên Thành thất bại trong cuộc chiến “ tranh giành ba ”, trong lòng hoảng sợ, khó chịu tích tụ khó có thể nói nên lời. Chỉ cần có chút thời gian rảnh sẽ lên sân thượng hóng gió, tám chín phần mười sẽ gặp phải Thiên

Phàm.

Mới đầu hai người mắt to trừng mắt nhỏ, không nói gì; Bất quá dần dần, Mục Thiên Thành sẽ đưa hẳn ly thức uống, Thiên Phàm cũng sẽ tự nhiên ném cho hẳn một bao chocolate.

Ngày qua ngày, bọn họ gần lại gần.

Nhưng mà Mục Thiên Thành trước sau chưa từng đối đã cậu như bằng hữu — bởi vì Thiên Phàm rất đáng ghét, nói chuyện trịch thượng, thái độ ngạo mạn, luôn vênh mặt hất hàm sai khiến..... Có khi ngẫu nhiên quên về chung với Thiên Phàm, cậu sẽ chửi ầm lên, cũng liên tục châm chọc khiêu khích hẳn suốt quãng thời gian sau đó. Nếu không phải Mục Thiên Thành tính tình ôn hòa, nhẫn nại siêu cường, đã sớm chấm dứt với Thiên Phàm.

Có lẽ..... Nguyên nhân vì mình giả dối làm “bạn bè” nên cậu ta mới hiểu lầm mình thích cậu ta, vì thế lúc tốt nghiệp mới hành động như vậy?

Nghĩ đến đây, Mục Thiên Thành nhin không được nghiêng đầu nhìn về người kia.

Thiên Phàm không giống vừa rồi tránh né tầm mắt hẳn, mà dựa lưng gác hai khủy tay lên ban công, ngửa đầu nhìn trời.....

Phần tóc mái bị gió thổi hất ra sau, lộ ra toàn bộ trán, ánh sáng mặt trời chiếu xuống khuôn mặt anh tuấn, lộ ra vẻ trẻ con hiếm thấy.

Tầm mắt dời xuống, kim lòng không đậu dừng lại đôi môi.....

Mục Thiên Thành nội tâm hơi hơi động, như vô ý chạm đến chiếc hộp Pandora; Cố gắng thu lại suy nghĩ, khiến hẳn cũng thấy chật vật.

Đôi môi cậu hơi mỏng, như anh đào chưa nở hết, mặc dù không phải loại nở rộ xinh đẹp, lại lưu luyến vẻ đẹp đơn sơ.

Mà đôi môi cánh hoa này từng hôn mình.

Khó tin, thật khó tin.....

Nội tâm đẩy lên cảm xúc mãnh liệt.

— “Bớt giả ngu đi, tôi biết anh thích tôi! Nếu không thì vài năm qua anh đã không đối tốt với tôi như vậy, anh luôn ở bên cạnh tôi. Hôm nay là lễ tốt nghiệp rồi, ngày mai chúng ta đường ai nấy đi, anh tốt cục cũng

nhịn không được nữa phải không? Tuy rằng nữ sinh thích tôi xếp hàng dài ra tới cổng, mà tôi cho tới bây giờ không thích nam sinh, bắt quá xem anh thăm mền tôi khốn khổ như vậy, nếu anh bày tỏ lòng thành với tôi nhiều nhiều một chút, nói không chừng tôi sẽ suy nghĩ lại.....”

Giọng nói vang lên như thuở xưa.

Mục Thiên Thành rất cục hiểu được — ngay lúc đó mình sợ cậu ta hiểu nhầm mình là đồng tính mà thích mình, nhưng Thiên Phàm phương thức tỏ tình rất trái khoáy, ngược lại kích phải lửa giận, làm hai người cãi nhau quyết liệt. Đối phương có lỗi, nhưng mà chẳng lẽ mình không có sai sao?

Nếu đối Thiên Phàm không hề có chút thiện cảm, cần gì phải duy trì làm “ bạn bè ” giả dối? Nếu duy trì, vì sao không “ giả dối ” đến cùng, ở giây phút cuối cùng lại phá vỡ? Lúc đó bọn họ đều là trẻ mới lớn, cho dù đối phương có làm càn như thế nào đi nữa cũng đâu cần nói những lời độc ác như thế ?

— “Thật có lỗi, tôi đối với cậu không có chút thiện cảm nào, đối với đồng tính luyến ái hận thấu xương, sao có khả năng thích người đồng tính như cậu? Bớt nói giỡn, tôi thậm chí chưa bao giờ xem cậu là bạn! ”

Lập tức hai gò má xinh đẹp dần mất đi màu hồng, Mục Thiên Thành chỉ muốn phát tiết trả thù. Bản thân luôn ôn hòa lúc đó lại biến thành tên cục đơan..... Kỳ thật hẳn biết mình nhất thời làm loạn thôi.

Hắn chưa bao giờ nói những lời cay nghiệt như vậy với người khác.

Một dòng áy náy nảy lên trong lòng.

Mục Thiên Thành không tự kỷ đến mức cho rằng đối phương vẫn còn thích mình; Sau khi gặp lại, Thiên Phàm biểu hiện thái độ đủ chứng minh chuyện mình bị căm ghét là thật. Có lẽ không nên nhắc lại chuyện xưa trước mặt cậu, nhưng hẳn vẫn muốn có cơ hội giải thích với cậu.

“Thiên Phàm, có mấy lời..... tôi không biết có nên nói hay không.” Mục Thiên Thành đứng đối diện cậu.

“Tôi không muốn nghe.”

Thiên Phàm nhắc chân muốn đi, lại bị Mục Thiên Thành bước dài tới kéo tay.

“Buông!” Mặc dù không giãy ra, ánh mắt Thiên Phàm lại lạnh thấu xương.

“Có thể là do tôi suy nghĩ nhiều quá nhưng nếu không nói rõ ràng, tôi không yên tâm.”

Do dự một chút Mục Thiên Thành chậm rãi buông cậu ra.

“Anh muốn nói cái gì?”

“Từ khi vào công ty cậu luôn ghét tôi coi thường tôi..... cũng không phải ảo giác đúng không?”

Mục Thiên Thành cười khở chăm chú nhìn đối phương.

“Anh thực nghĩ mình là người gặp người mê sao, khắp thiên hạ mọi người phải thích anh?” Thiên Phàm châm chọc nói.

“Cậu biết rõ tôi không có ý này.”

Mục Thiên Thành dụi tàn thuốc, chậm rãi thở dài:

“Mười năm trước, ngày tốt nghiệp trung học, tôi còn nhớ rõ.....”

Thiên Phàm vẫn không nhúc nhích, đáy mắt trong trẻo lạnh lùng gợn sóng.

“Tôi không biết có phải bây giờ cậu đối với tôi như vậy là do ngày xưa không ..... Nếu là tôi lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử, tôi nguyện ý giải thích.....”

Mục Thiên Thành luôn nói chuyện lưu loát không biết sao lại có chút do dự:

“Sự tình đều đi qua lâu như vậy, nói không chừng cậu đã sớm quên, hiện tại nhắc lại thực ngốc, nhưng nếu thời gian có thể quay lại một lần nữa, tôi tuyệt đối sẽ không nói những lời đó. Khi đó..... đã xảy ra rất nhiều chuyện phiền não làm tôi không chịu nổi, cho nên nhất thời cảm xúc không khống chế được, đổ trút lên người cậu, mấy lời ghét cậu, không coi cậu là bạn..... Thực xin lỗi, tôi thật sự không có ý đó, thật xin lỗi.....”

“Anh nói xong chưa?” Thiên Phàm không khách khí cắt ngang hẳn.

“Tôi hy vọng chúng ta còn có thể làm bạn. Tốt nghiệp nhiều năm như vậy còn gặp lại âu cũng là duyên phận, nên quý trọng mới đúng.”

Mục Thiên Thành thành khẩn nhìn đối phương. Đây lời nói đều không phải là giả dối, cũng không phải bởi vì Thương Tự Thận nhắc nhở — hẳn là thiệt tình thực lòng muốn làm bạn với người này một lần nữa.

Lần này, hẳn muốn biết người này.

“Đủ! Tôi sớm nói qua không cần ở trước mặt tôi làm bộ làm tịch. Suốt ngày giả cười, anh không thấy phiền

sao?”

Phủ đầu một câu như vậy, Mục Thiên Thành cứng đờ.

“Anh là người đối trá nhất tôi từng thấy, tuyệt đối không có người thứ hai.”

Nếu “ đối trá ” của Minh Huy chỉ là nói giỡn thì “ đối trá ” của Thiên Phàm là thật.

“Anh càng ghét ai càng thân cận người đó, đối với người đó càng dịu dàng, làm cho người ta lầm tưởng; Trung học kia kỳ thật anh luôn luôn chịu đựng tôi phải không? Không thích lại còn có thể không rên một tiếng giả làm bạn tôi đến khi tốt nghiệp, tôi thật bội phục anh.”

Nụ cười châm chọc hiện lên trên mặt Thiên Phàm.....

“Chẳng lẽ anh không thấy phiền? Sống cuộc đời yêu hận rõ ràng khó vậy sao? Rõ ràng chán ghét một người, lại miễn cưỡng bản thân làm bạn với họ, anh không biết rất là buồn cười sao? Tôi thật sự không hiểu anh suy nghĩ gì, nhưng mà sau này dần dần hiểu được.....

Đừng nhìn anh bề ngoài bình dị gần gũi, thực tế là loại khó tiếp cận nhất; Đừng nhìn bên cạnh anh có một đồng bạn bè, kì thật không hề gần gũi, không bao giờ nói về mình, cũng không tin cậy ai; Đừng nhìn anh bình tĩnh hòa nhã, tương thành trong tim anh là kiên cố nhất, không để bất kì ai chạm vào tim mình.”

Thiên Phàm chỉ vào ngực mình, nhìn hần:

“Nhân sinh đối với anh mà nói, chính là một cái kết quả mà thôi. Anh cố gắng học bài, đơn giản là vì thành tích xuất sắc; Anh liều mạng làm việc, đơn giản là vì tương lai thăng tiến; Anh đối mọi người khoan dung, đơn giản là muốn tạo những mối quan hệ tốt. Đây một đường đi tới, những chuyện trải qua, người đã gặp qua, có ai có thể lưu lại dấu vết trong lòng anh? Nếu anh moi tìm ra, tôi tin tưởng nó là một khối sắt đá – dù rằng anh có thể cười mềm mại như nước.”

Ngôn ngữ giống như kim châm, từng nhát đâm xuống nơi tâm hồn sâu thẳm u tối nhất – nơi mà ngay cả bản thân cũng không thể chạm đến, Mục Thiên Thành sắc mặt hơi hơi thay đổi.

“Tôi không muốn làm bạn với người như vậy.”

Dứt lời, Thiên Phàm liền sải bước rời đi.

Mục Thiên Thành ở tại chỗ ngây người một lúc lâu mới cười khổ xoay người, dựa vào ban công, chậm rãi châm một điếu thuốc.

Sương khói mơ hồ không thể tản mát xôn xao trong tim, nóc nhà gió nhẹ không tiếng động lướt qua, như vuốt lên miệng vết thương.

Hai mươi bảy năm sống chuẩn mực tự tin, cuộc đời hẳn khiến người khác ngưỡng mộ ghen tị nhưng đối với người kia không đáng một đồng.

Không để ý mái tóc bị gió thổi loạn, Mục Thiên Thành thầm nghĩ — đêm nay chỉ sợ là một đêm không ngủ.

5. Chương 4

Lớp vỏ bọc bị lột trần ngay sau khi cánh cửa sắt kia khép lại, cảm giác thật đến mức khiến bản thân không thể đứng vững, Thiên Phàm phải nắm chặt cửa, mới ngăn mình té ngã.

Toàn thân còn hơi hơi run, cánh tay phải nơi bị người kia chạm đến nóng cháy như thiêu đốt, bóng râm lan tràn khắp cõi lòng cậu.

Mỗi lần nhìn thấy người kia, không cần phải nói, chỉ cần là ánh mắt vô tình lướt qua cũng khiến bão tình dậy sóng.

Một mặt châm chọc, không phải ghi hận; Một mặt bài xích, không phải cho hả giận; Một mặt lạnh lùng, cũng không cự tuyệt; Kỳ thật cậu sợ hãi, vô cùng sợ hãi, sợ đến chết! Sợ đến mức không có lúc nào là không muốn chạy trốn, sợ đến mỗi ngày đi làm đều đau bao tử, chỉ cần nghĩ đến ở công ty dù trốn tránh như thế nào cũng có thể vô tình chạm mặt người kia, trái tim liền sợ hãi đến như bị nghiền nát thành phấn, lại làm ra vẻ lạnh lùng, bình tĩnh nghiêm trang.

Trên đời này, không có chuyện gì sợ hãi hơn gặp mỗi tình đầu!

Trong mấy năm trung học, anh ta là trụ cột tâm hồn duy nhất, là sức mạnh vững vàng chống đỡ cho mình đi tiếp, là nơi bao dung duy nhất cho tuổi thanh xuân rối loạn bất an, không nơi để đi của mình.

Cần kể ra nhiều từ “duy nhất” chứng minh tầm quan trọng sao? Người bạn duy nhất, người duy nhất nói chuyện với cậu, người duy nhất nguyện ý ở bên cạnh cậu, là mối liên hệ duy nhất với thế giới.

Anh ta từng là toàn bộ thế giới!

Sau khi ba mẹ ly hôn, nay ở nhà người đàn ông này mai ở nhà người đàn ông khác, phân phân hợp hợp, đến rồi lại đi. Toàn bộ thời thiếu niên của Thiên Phàm, hầu như thay đổi chỗ ở liên tục, thường thường còn chưa quen nơi này đã phải dọn đi nơi kế tiếp.

Đây là khoảng thời gian cậu không muốn nhắc đến, cảm giác mình là chiếc thuyền nhỏ giao động giữa đại dương mênh mông, bốn phía tối tăm không nhìn thấy được tay mình, không có lúc nào là không bị nỗi sợ vây ám.

Ánh mặt trời duy nhất – là Mục Thiên Thành xuất hiện.

Nhớ rõ đó là năm lớp 11, vừa khai giảng không bao lâu, mẹ lại cãi nhau với người ba thứ mười mấy, bỏ nhà ra đi mấy ngày liền bất vô âm tín. Lưu lại Thiên Phàm một mình, không khỏi bị ánh mắt ghẻ lạnh của gia đình mới.

Thật vất vả lết đến trường, nhưng lại mưa tí tách nặng hạt, bụng đói cồn cào lại không mang dù, cậu như con chó nhỏ bị vứt bỏ, không biết nên đi về đâu..... cho đến khi có người che mình.

Ngẩng đầu, dưới tán dù là khuôn mặt tươi cười ấm áp của thiếu niên.

-Cậu ướt hết rồi. Chúng ta hẳn là cùng trường, cùng nhau đi nhé?

Đối với đề nghị ngu ngốc đó, Thiên Phàm một bên lạnh run, một bên dùng sức gạt đầu.

Cuộc gặp gỡ bất ngờ này, mở màn ‘tình hữu nghị’ của hai người.

Con người là loài động vật vô cùng tham lam, một khi có được, liền được một tác lại muốn tiến một thước.

Từ đó về sau, cậu như bắt được phao cứu sinh giữa đại dương, bắt đầu tùy thích làm bậy ra lệnh anh ta, sai biểu anh ta, chiếm lấy anh ta, dán chặt bên người anh ta, thậm chí yêu cầu anh ta cùng đi đến trường với mình... Nhưng mà vô luận yêu cầu vô lý thế nào, Mục Thiên Thành chỉ cười khở, chưa hề từ chối.

Thái độ dung túng dịu dàng làm cho mình bị ảo giác, lầm tưởng có người thật sự để ý mình, thậm chí còn nghĩ đối phương cũng thích mình như mình thích anh ta, bằng không sao chịu đựng cậu?

Chỉ cần nghĩ tới người này, mặc kệ cuộc sống tệ bạc như thế nào, Thiên Phàm đều tràn đầy cảm kích, không hề câu oán hận.

Nhưng mà tất cả chỉ là lầm tưởng.

Dùng phương thức tệ hại nhất bắt đối phương tỏ tình cũng thất bại, ngược lại còn chấm dứt luôn tình bạn của hai người. Đến cuối cùng, Thiên Phàm mới nhận ra rằng, đối phương chưa bao giờ xem cậu là bạn, thậm chí còn ghét cậu; Ngày tốt nghiệp trung học là ngày khắc cốt ghi tâm của mình nhưng đối với Mục Thiên Thành lại là ngày giải thoát?

Kỳ thật Thiên Phàm không phải là không hiểu mình, cậu biết mình lạnh lùng, không hòa đồng, cơ hồ không có người nào thích mình, chỉ có Mục Thiên Thành làm bạn với mình, vì thế liền giống chim non ý lại đối phương.

Sự tồn tại của người con trai đó, là động lực duy nhất để cậu đến trường mỗi ngày; Nhưng mà ngày thường là bạn bè, cho đến cuối cùng mới thổ lộ chân tình, làm cho cậu thấy tình cảm của mình là thứ nực cười nhất vũ trụ – thế giới ngay tại lúc đó sụp đổ.

Nghĩ đến tình cảnh lúc đó, ngực Thiên Phàm tràn ngập giá băng tuyệt vọng.

Đã như vậy tại sao tạo hóa lại trở trêu cho hai người gặp lại?

Lần đầu tiên nhìn thấy người đó, Thiên Phàm suýt nữa chạy trốn chết; Không ai biết, cậu cơ hồ dùng hết sức lực của cuộc đời này, dùng cảm bình tĩnh đứng ở trước mặt anh ta, đón nhận ánh mắt kia.

Chỉ là một ánh mắt bình thường... cũng đủ để bóp nát con tim đang run rẩy.

Hung hăng đánh mạnh vào tường, mặc cho đau nhức tràn vào. Thiên Phàm nhắm chặt mắt lại, chờ đợi cảm xúc lắng xuống mới tập tễnh đi trở về văn phòng.

Bạn bè cũng tốt, tình yêu cũng không sao, dù thế nào cũng chỉ là tự mình đa tình mà thôi.

Đột nhiên muốn chạy đến nơi xa xôi nao đó, nơi chân trời không ai biết đến, vùi mình thật sâu trong cát, mãi mãi không dậy nữa.

Mục Thiên Thành ngồi ghé da, xoa thái dương ần ần đau. Cả ngày đều không tập trung được, mí mắt phải hay giật, như muốn báo hiệu chuyện gì.

-Lão đại, hôm nay thời tiết nóng quá nha ~~ nè, uống nước lạnh.

Minh Huy đưa anh ly cà phê đá.

-Cảm ơn.

Mục Thiên Thành thản nhiên nói.

-Gần đây quan hệ của anh với Thiên Phàm không tệ nha.

Minh Huy cười hì hì nói.

-Sao nói vậy?

Mục Thiên Thành nhìn cậu ta.

-Hiện tại họ không cãi nhau nữa, không phải đã có chuyển biến tốt đẹp sao?

-Là không cãi nhưng cũng không nói chuyện.

Mục Thiên Thành đem ly cà phê áp vào trán, cảm thụ cảm giác mát lạnh.

-Ế... Dù sao cũng hơn cãi nhau đến mặt đỏ tía tai chứ?

Minh Huy ngượng ngùng nói.

Mục Thiên Thành mỉm cười, không nói nữa.

-Mà nói – Lão đại, sao dạo này không thấy chị dâu?

Minh Huy lại hỏi.

-Sao cậu như ruồi bọ, phiền không ngừng vậy?

Mục Thiên Thành đứng dậy, lấy văn kiện võ nhẹ lên đầu Minh Huy. Chuyện chia tay Nhã Thi, anh chỉ kể với ba và Thịnh Tĩnh Nghiêm, cũng không muốn nói cho ai khác.

-Quá đáng quá à, còn nói em là ruồi bọ!

Minh Huy tức giận kháng nghị.

-Được rồi, đã đói bụng chưa? Đi ăn nhé?

Nhìn đồng hồ sắp 12 giờ, Mục Thiên Thành đề nghị.

-Được.

Hai người sóng vai đi đến thang máy, vừa lúc nhìn thấy Thiên Phạm đứng ngoài cửa phòng ban nói chuyện phiếm cùng An Ny, hai người đứng khá gần nhau không biết đang nói cái gì – chỉ thấy An Ny ẩn tình đưa

đẩy liếc đối phương, thỉnh thoảng cười duyên lạnh lạnh.

Phụ nữ thực dụng quá... Minh Huy âm thầm cảm thán.

Từ khi Thiên Phàm vào làm, An Ny chuyển đối tượng tiếp cận sang cậu. Dù sao Mục Thiên Thành đã đính hôn, Thiên Phàm vẫn còn là người đàn ông độc thân hoàng kim, thái độ lạnh lùng của Thiên Phàm không những không làm cho cô ta sợ mà còn thu hút sự chú ý của đại đa số phụ nữ trong công ty, cảm thấy anh ta càng ‘tàn bạo’ càng đẹp trai.

Khi đi lướt qua, Mục Thiên Thành nhìn thẳng bước tới, không giông trước chủ động chào hỏi Thiên Phàm; Mà Thiên Phàm thì liếc cũng không thừa cho anh một cái.

Sau sự kiện trên tầng thượng hôm đó, giữa hai người như có thỏa thuận ngầm. Thiếu đi ngày xưa đối chọi gay gắt, châm chọc khiêu khích, mà giữa hai người có một chút... xa lạ.

Mục Thiên Thành cùng Minh Huy đi vào canteen ở đại sảnh. Có khi không muốn ra ngoài, bọn họ tùy tiện ăn một chút gì trong này, tuy rằng thực phẩm không phong phú, nhưng có sushi, sandwich và cơm hộp, hương vị tạm được, không gian cũng sạch sẽ.

Hôm nay trời trong nắng ấm, dòng người di chuyển từ từ, nhân viên trật tự vừa thưởng thức âm nhạc vừa dùng cơm — đó là một ngày như bao ngày bình thường khác, cho nên khi tai nạn đột nhiên giáng xuống, không ai chuẩn bị tâm lý.

Mục Thiên Thành bưng khay, gấp sushi tự chọn, TV treo giữa nhà ăn báo tin tức khẩn:

Hiện tại tin tức truyền đi rất nhanh, hôm nay giữa trưa, kho hàng của nhà máy hóa chất Quảng Duy nằm ở vùng ngoại ô xảy ra vụ nổ mạnh, gian kho hàng cơ hồ san thành bình địa, tổn thất nghiêm trọng, lan đến phân xưởng gần đó. Trước mắt đã có nhiều nhân viên bị thương, trong đó không ít người thương thế nghiêm trọng, đang đưa tới bệnh viện cấp cứu. Hiện trường đã có đội cứu hỏa tới, nguyên nhân sự cố cùng số lượng người thương vong còn đang được điều tra, hiện nay vẫn chưa có tin chính xác, tiếp theo mời quý vị theo dõi phóng vấn...

-Nhà máy hóa chất Nghiễm Duy... Nghe quen quá...

Minh Huy lẩm bẩm, không biết mình nghe qua khi nào.

Đột nhiên ‘bang’ một tiếng, khay cơm của Mục Thiên Thành rơi mạnh xuống mặt đất, sushi bừa bãi bốn phía.

-Lão đại, làm sao vậy?

Minh Huy hoảng sợ, đồng thời trong đầu linh quang chợt lóe, kêu ầm lên:

-A... Hình như đó là công ty bố anh?

Mục Thiên Thành bước dài đến TV, vẻ mặt nghiêm trọng nói lên tất cả.

Minh Huy không khỏi hít một ngụm khí lạnh, không nghĩ tới công ty không may ấy lại là của bố Mục Thiên Thành!

-Tôi đi ra ngoài một chút!

Vài giây sau, Mục Thiên Thành sắc mặt xanh mét chạy ra ngoài.

-Anh muốn đi đâu?

-Hiện trường.

-Nhà máy hóa chất Quảng Duy? Lão đại, chờ một chút, em cũng đi!

Minh Huy vội vàng đuổi theo anh.

Chạy đến cửa, Mục Thiên Thành cơ hồ sắp đập mặt vào Thiên Phàm đang đi vào, không kịp giải thích, Mục Thiên Thành liền đẩy cậu ra, chạy như điên.

-Xảy ra chuyện gì?

Chưa từng gặp Mục Thiên Thành như thế, Thiên Phàm cau mày, túm lấy Minh Huy lôi đi phía sau.

-Xảy ra chuyện lớn rồi!

Nếu bình thường, Minh Huy sẽ không nói cho cậu; Nhưng mà giờ phút căng thẳng này, Minh Huy nhất thời cũng hoảng, vội vàng giải thích:

-Nhà máy hóa chất của bố trưởng phòng xảy ra việc lớn, nổ bụi hóa chất! Trưởng phòng gấp sắp điên rồi, muốn đến đó xem. Nhưng tôi nghĩ hiện trường rất nguy hiểm, không yên tâm chút nào, cho nên cũng muốn đi theo. Nhờ phó tổng Thiên Phàm nói cho tổng giám đốc biết!

Dứt lời, Minh Huy vội vàng đuổi theo.

Nhìn chằm chằm bóng dáng hai người Thiên Phàm nhíu mi, chần chờ vài giây đuổi theo.

Nhà máy hóa chất Quảng Duy là nhà máy hóa chất lớn nhất thành phố, hiện có hơn ba ngàn công nhân, tổng tài sản gần năm tỷ, trong ngành sản xuất hóa chất rất có tiếng tăm, kinh doanh phát đạt và đứng đầu về mặt lợi nhuận.

Quảng là [Thịnh Tĩnh Quảng]; Duy ngụ ý là [Mục Tử Duy].

Đây là công ty của bố và Thịnh Tĩnh Quảng, cũng là khách hàng của Mục Thiên Thành, bảo hiểm của công ty Quảng Duy đều là của Tân Á, là đối Mục Thiên Thành mà nói là khách hàng vô cùng đặc biệt. Chỉ là anh vạn lần không ngờ Quảng Duy có ngày gặp chuyện không may, lại còn là sự cố cháy nổ vô cùng nghiêm trọng thế này!

Chạy nhanh tới nhà máy hóa chất, cảnh tượng trước mắt làm Mục Thiên Thành phải hít một hơi khí lạnh.

Tại hiện trường khói đặc cuộn cuộn, âm u cả một vùng trời, tựa như tận thế.

Ngọn lửa hùng hực không thể dập tắt liếm qua mái nhà, cắn nuốt kho hàng rộng lớn cùng tòa nhà bảy tầng bên cạnh. Bốn chiếc xe cứu hỏa đang không ngừng phun nước chiến đấu với sức lửa, mới hơi đến gần một chút thôi cũng cảm thấy sóng nhiệt đập vào mặt bỏng rát, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ tan.

Hiện trường cực kỳ hỗn loạn – tiếng xe cứu thương vang lên inh ỏi, nhân viên y tế tất bật chạy qua chạy lại đưa những công nhân viên chức bị thương được nhân viên chữa cháy cứu ra vào xe. Mục Thiên Thành lo lắng dáo dác tìm kiếm bóng dáng Thịnh Tĩnh Quảng và ba mình trong đám công nhân đang thoát hiểm, đồng thời không ngừng ấn số điện thoại của hai người, nhưng gọi thế nào cũng không gọi được.

Không chừng hai người vẫn đang bị nhốt trong văn phòng, hơn nữa có thể còn đang bị thương nặng?

Quay đầu nhìn tòa nhà đang bốc khói mù mịt, Mục Thiên Thành lòng nóng như lửa đốt máu toàn thân như bị chảy ngược, nếu vẫn cứ khoanh tay đứng nhìn thấy này anh sẽ phát điên mất! Mục Thiên Thành nhanh chóng lưu loát cởi áo phục, cầm khăn ướt mà nhân viên y tế phát cho người thoát hiểm che miệng mũi, cũng thuận tay lấy bình nước khoáng đội ướt toàn thân, lập tức chạy về phía cầu thang...

-Anh không vào được đâu, nguy hiểm lắm!

Mục Thiên Thành đẩy nhân viên chữa cháy đang bước đến ngăn cản mình, bất chấp tất cả nhảy vào đám khói dày đặc.

-Trở lại ngay nguy hiểm lắm, rất có thể sẽ nổ một lần nữa đấy!

Anh hoàn toàn không còn nghe thấy nhân viên chữa cháy đang kêu lên cái gì ở phía sau nữa.

Trong đám cháy khói bốc lên cuộn cuộn, không khác gì địa ngục.

Dưới chân bừa bãi lộn xộn, những mảnh nhỏ thủy tinh vỡ khi nổ rơi vãi đầy trên mặt đất. Mục Thiên Thành gian nan bước qua những bức tường đổ nát, khí độc sinh ra sau vụ nổ ngập đầy bên trong, nếu không có khăn ướt che mũi có lẽ sẽ lập tức ngạt thở.

Vất vả mãi mới tìm được văn phòng tổng giám đốc thì bên trong lại không có một bóng người. Mặc dù không thể xác định bố có bình yên vô sự không, nhưng ít ra thì ông cũng không ở bên trong, không chừng hai người họ đã được đưa đến nơi an toàn.

Đang lúc Mục Thiên Thành tiếp tục đến những văn phòng khác kiểm tra thì bỗng phát hiện sức lửa trở nên mạnh mẽ hơn vừa rồi, khắp nơi mù khói căn bản không thể thấy rõ đường ra, cả người nóng như đang ở trong lò luyện; khăn mặt nhúng ướt đã sớm khô cong, không thể ngăn được khói đặc cùng khí độc xộc vào mũi, anh dần dần thấy đầu váng mắt hoa, tay chân mệt mỏi...

Cả người lão đảo suýt ngã mấy lần, cổ họng đau rát như bị kim đâm, dưỡng khí xung quanh càng ngày càng loãng, ngay cả tầm mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ...

[Chết tiệt... Chẳng lẽ mình phải chết ở đây ư?]

Ý nghĩ tiêu cực vừa mới sinh ra trong đầu thì bên tai lại nghe thấy một giọng nói lạnh lùng:

-Đồ ngu, muốn chết à!

Cùng với câu mắng tức giận này một chiếc khăn ướt vẫn đang nhỏ nước đột nhiên bịt vào miệng mũi mình, cuối cùng cũng được giúp đỡ Mục Thiên Thành hít vào một hơi thật sâu.

Đến lúc nhìn rõ người giúp đỡ mình là ai thì Mục Thiên Thành lại sợ tới mức gần như không thể tin vào hai mắt mình:

-Thiên Phàm? Sao anh lại ở đây?

Không phải mơ, cũng không phải ảo giác, người đàn ông ngày thường hay trừng mắt lườm mình giờ đang ở ngay trước mắt.

-Để ý nhiều thế làm gì? Đi theo tôi!

Thiên Phàm lập tức túm lấy tay Mục Thiên Thành dứt khoát lôi anh đi. Cho dù ở trong hoàn cảnh nguy

hiểm như thế này, tay Thiên Phàm vẫn lạnh ghê người giống như băng tuyết vậy.

Thật là khó hiểu.

Càng không thể hiểu được – là bản thân đang đứng trước sống chết lại để ý tới chi tiết nhỏ này.

Mục Thiên Thành nhìn người đàn ông bên cạnh, trong khói bụi mù mịt hình dáng mơ hồ vẽ mặt cũng không thấy rõ, nhưng bàn tay đang giữ chặt tay mình lại dùng sức rất mạnh, giống như đang nắm một cây rơm cứu mạng cuối cùng trên đời mà nếu buông lỏng sẽ biến mất.

-Nhanh lên! Vào lúc này thì đừng có mộng du!

Thiên Phàm thấp giọng quát, Mục Thiên Thành nắm chặt tay cậu ấy vung tay xua khói độc, chạy về phía có ánh sáng...

Ngọn lửa càng cháy càng mạnh đã dần dần tới điểm cuối của cuộc đời, từng khối gạch xi măng lung lay sắp đổ không ngừng rơi xuống cùng với những đốm lửa bắn tung ra... Nếu không phải cảnh tượng trước mắt chân thật quá đối thì Mục Thiên Thành suýt nữa nghĩ rằng đây là kiếp nạn tận thế trong những bộ phim hành động, nhưng điều kỳ quái là trong lòng anh lại không hề sợ hãi – bởi vì bên cạnh có người làm bạn ư?

Cửa ra ở ngay trước mắt.

Còn chưa kịp sung sướng thì bỗng nghe thấy lại một tiếng nổ kinh thiên động địa nữa truyền đến, mặt đất dưới chân rung lắc dữ dội – dường như đã xảy ra nổ mạnh lần thứ hai. Mục Thiên Thành chưa kịp hiểu rõ tình huống thì đã bị đè mạnh xuống, chỉ thấy Thiên Phàm dùng thân thể của mình ngăn một khối gạch đang lao xuống đầu hai người...

-Thiên Phàm!

Tiếng hét hoảng loạn vang lên trong làn khói đặc mù mịt, lần đầu tiên trong đời Mục Thiên Thành sinh ra cảm giác khủng hoảng cực độ, sợ hãi bản thân có thể sẽ mất đi thứ gì đó, dù cho đến lúc này anh vẫn không thể hiểu được tầm quan trọng của người đàn ông này trong lòng mình.

Chết tiệt!

Rõ ràng đã sắp tới cửa rồi, chỉ còn một bước nữa thôi là có thể an toàn thoát khỏi nguy hiểm...

-Thiên Phàm?

Bỗng nhiên Mục Thiên Thành mở choàng mắt nhảy dựng lên, nhưng đầu truyền đến cơn đau nhói làm anh

lại nằm vật xuống giường.

-Cẩn thận, con hút vào không ít khói độc, hiện giờ thân thể vẫn còn rất yếu nên nằm nhiều một chút.

Mục Tử Duy ngồi trông ở bên cạnh vội vàng bước đến giữ con mình lại.

-Bố?Bố không sao chứ?

Mục Thiên Thành ôm cổ bố mình; mặc cho đau đớn truyền đến từ cánh tay trái đang truyền dịch, anh vẫn không rảnh để ý đến chuyện đó.

-Bố không sao, bố với Thịnh Tĩnh Quảng vẫn rất khỏe, người có sao chính là con đây.

Mục Tử Duy ôm lại con, hốc mắt đỏ ửng cả người hơi run rẩy:

-Thằng con ngốc này, suýt nữa thì bố mất con rồi... Nếu con xảy ra chuyện gì thì bố cũng không muốn sống nữa.

Mục Thiên Thành im lặng ôm chặt bố mình, sau khi sống sót từ tai nạn mới biết mình may mắn đến thế nào.

-Con nghĩ bố với Thịnh Tĩnh Quảng còn ở văn phòng, cho nên mới...

-Chúng ta đã ra ngoài từ trước rồi, sau đó vẫn luôn ở bên nhà xưởng phía tây giúp đỡ cứu hỏa cho nên con mới có thể không nhìn thấy chúng ta. Lần này may mà có đồng sự của con giúp đỡ, nếu không hậu quả thật sự không thể lường được...

-Thiên Phàm... Cậu ấy có khỏe không bố?

Mục Thiên Thành cuống quýt hỏi.

-Tuy là tình huống không tốt lắm, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Mục Tử Duy nhíu mày nói:

-Chân cậu ấy bị khối gạch rơi trúng, nghe bác sĩ nói 1/3 xương đùi trái bị gãy nát, cẳng chân trái gãy xương, sau lưng cũng có nhiều chỗ bị bong, lúc được đưa đến bệnh viện thì lập tức tiến hành phẫu thuật.

-Xương gãy nát? Nghiêm trọng như vậy ư? Cậu ấy còn có thể đi được không?

Mục Thiên Thành lo lắng hỏi.

-Điều này còn phải xem tình huống sau khi phẫu thuật cùng ý chí của chính bản thân cậu ta. Nếu miệng vết thương liền lại nhanh chóng thì có lẽ không có di chứng, nhưng nếu không may quá trình khép lại không trôi chảy... Thì rất khó nói.

Mục Tử Dục thở dài:

-Hai đứa có thể sống sót thoát ra trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, cũng là cực kỳ may mắn rồi! May mà có cậu ấy con mới có thể gần như bình yên thoát khỏi.

-Con biết.

Mục Thiên Thành cố nén cảm giác chóng mặt cắn răng ngồi dậy:

-Cậu ấy nằm ở phòng nào vậy? Con muốn đi thăm cậu ấy.

Mục Thiên Thành được bố dìu bước chậm chậm đến phòng bệnh bên cạnh – nơi Thiên Phàm nằm.

Chần chừ ngoài cửa một lúc tay anh mới run rẩy đặt lên tay nắm, trái tim lại đột nhiên kinh hoàng không thể ức chế; Mục Thiên Thành ổn định tinh thần, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bước vào.

Thiên Phàm nhắm mắt nằm trên giường bệnh trắng toát.

Đôi mi dày tạo nên một cái bóng nhàn nhạt, khuôn mặt tuần tú có không ít vết thương, đôi môi trắng bệch yếu ớt, toàn bộ chân trái bó một lớp thạch cao rất dày, chỗ bị bỏng nơi bả vai được quấn đầy băng vải gòn như bịt kín một nửa lồng ngực...

Mục Thiên Thành ngừng thở, nhớ tới cảnh chấn động lòng người lúc ấy nội tâm bỗng nổi sóng dữ dội.

Cứu mình có thể là bất cứ người nào, duy nhất không nên là Thiên Phàm!

Mình với cậu ta ngày từ đầu đã không hợp nhau như nước với lửa, cả ngày bị đối phương châm chọc khiêu khích, không có chuyện gì tốt. Đang lúc Mục Thiên Thành đau đầu vì địch ý của đối phương, thậm chí suýt nữa còn có ý định từ chức trong đầu thì Thiên Phàm lại trước sự sống chết quên mình che cho anh, còn bởi vậy mà bị thương nặng.

Sau đó nghe Minh Huy dùng vẻ mặt cầu xin nói, lúc ấy Thiên Phàm theo đến sau khi xác nhận Mục Thiên Thành chạy vào đám cháy thì cũng không hề do dự lao vào, Minh Huy ngăn thế nào cũng không được.

Nghĩ thế nào cũng không ngờ được Thiên Phàm lại có thể làm đến mức này!

Vì sao? Không phải cậu ấy vẫn luôn ghét mình ư?

- tôi không hề có hứng thú làm bạn với người như anh.

Lời cậu ta nói mấy ngày trước còn văng vẳng bên tai, hành vi lại tương phản mãnh liệt như vậy. Nhìn người đàn ông hô hấp mỏng manh trước mắt, Mục Thiên Thành mãi vẫn không thể nhúc nhích.

-Anh Mục đừng quá lo lắng, đồng sự của anh mới vừa làm xong phẫu thuật cố định thanh thếp trong, có lẽ phải ngày mai mới có thể tỉnh lại. Anh ta còn trẻ như vậy, thân thể cũng rất khỏe mạnh, có lẽ sẽ bình phục nhanh chóng thôi.

Một y tá trưởng tuổi trung niên đi đến nhanh nhẹn thay bình truyền dịch - bà là hộ lý chuyên phụ trách tất cả người bị thương trong sự cố lần này.

-Có thể có di chứng không?

Mục Thiên Thành lo lắng nhìn từng động tác của bà.

-Chỉ cần tình trạng xương liền tốt, thì hồi phục lại tình trạng như trước lúc bị thương cũng không thành vấn đề.

Người hộ sĩ dày dặn kinh nghiệm cười an ủi anh, nhưng thế nào thì Mục Thiên Thành cũng không thể an tâm.

Xương đùi trái gãy nát hơn nữa cẳng chân gãy cũng không phải vết thương nhẹ gì cho cam; cho dù có thể khỏi hẳn thì chỉ sợ sau này cũng rất khó trở lại như trước kia, có thể vận động mạnh không cần để ý. Nhỡ đâu xuất hiện sơ xuất gì làm Thiên Phàm sau này không tiện hành động, như vậy không phải mình chịu tội cả đời ư?

-Tôi có thể ngồi trông cậu ấy không?

-Anh Mục, vừa rồi anh hít vào không ít khói độc trong vụ nổ, bây giờ thân thể vẫn còn rất yếu, tốt nhất anh nên quay về phòng bệnh nghỉ ngơi nhiều hơn đi.

-Không, tôi muốn ở lại cạnh cậu ấy.

Mục Thiên Thành ngồi xuống cạnh giường, dù miệng nói rất ôn hòa nhưng vẻ mặt lại kiên định không cho người ta cự tuyệt.

Y tá trưởng thở dài cũng không nói gì nữa, sau đó cầm bình truyền dịch đã hết đi khỏi phòng bệnh.

[Mục Thiên Thành này, cho dù có một ngày tôi biến mất, thế giới này vẫn không có gì biến hóa đúng không? Không có bất kỳ ai thương xót cho tôi.]

Thiếu niên thanh tú mặc đồng phục trung học miệng nhai kẹo cao su, lạnh lùng dựa lên lan can bảo vệ trên mái trường học nhìn xuống vườn trường. Một nam sinh đẹp trai cũng mặc đồng phục ngồi khoanh chân phía sau cậu ta, dựa lưng vào vỏ tháp nước ở trên cao, dùng vẻ mặt điềm tĩnh lật xem sách giáo khoa.

-Mẹ cậu sẽ đau khổ.

Nam sinh đẹp trai lật sách thản nhiên nói.

-Mẹ tôi vừa mới cưới, đúng là lúc vui vẻ nhất, sao lại đau khổ vì tôi chứ?

Trong mắt thiếu niên thanh tú hiện lên vẻ lo lắng, lại càng bộc lộ vẻ cao ngạo phản nghịch:

-Cho dù đau khổ cũng chỉ là nhất thời, không lâu sau bà ấy cũng sẽ quên bém tôi thôi, cũng như bà ấy đã quên bố tôi cùng vô số người bố sau nữa.

-Cậu là con ruột của bà.

-Trên thực tế cũng chỉ là con chồng trước thôi, chỉ là cái đinh trong mắt! Nếu tôi thật sự biến mất, khẳng định sẽ không có ai...

-Có tôi.

Thiếu niên đẹp trai bất đắc dĩ gấp quyển sách giáo khoa trong tay, giận dữ nói:

-Ít nhất có tôi đau khổ.

-Cậu thật sự sẽ vậy ư? Mục Thiên Thành?

Thiếu niên bỗng đứng nhìn cậu ta, hai tròng mắt sáng bừng lên tỏa ra hào quang chói mắt gần như muốn làm người nhìn bị thương.

-Thật.

Cái nhìn lâu như một thế kỷ vậy. Chỉ thấy khuôn mặt vốn tầm tối của thiếu niên thanh tú bỗng nhiên hiện lên một lúm đồng tiền đơn thuần.

-Được rồi, nếu như sẽ làm cậu đau khổ, vậy tôi sẽ không biến mất nữa!

Giống như một lời hứa hẹn, thiếu niên nắm chặt lan can hít một hơi thật sâu không khí trong lành, cảm thấy ngực mình ấm áp rồi lại trưởng trưởng, mang theo vui mừng không nói nên lời.

Nội tâm trống rỗng của thiếu niên tựa như cánh diều rách nát đang đong đưa sắp rơi, chuẩn bị theo gió ngã xuống đất tan xương nát thịt, nhưng sau khi nghe thấy lời khẳng định của đối phương lại lập tức trở nên yên bình.

Giống như được một sợi dây vô hình giữ lại, bắt đầu từ giờ phút này tồn tại của mình đã có nơi thuộc về.

Một đầu khác, là cậu ta.

Thiếu niên cười vui vẻ, cười giống như chim chóc chao cánh bay lượn trong làn gió ấm áp.

Từ từ mở mắt, Thiên Phàm nhìn người đàn ông đang nằm ngủ sắp bên cạnh.

Cậu giật mình, nội tâm trào lên như ngọn sóng xô bờ; tầng tầng lớp lớp ký ức giống như thủy triều đánh sâu vào suy nghĩ của bản thân – chỉ cần cảm nhận hô hấp của đối phương đã lập tức hiện lên từng cơn đau khổ như bị bỏng!

Đau khổ này hơn rất nhiều vết thương mà thân thể đang gánh chịu.

Nếu không phải mới tỉnh lại khỏi cơn mơ, cũng biết rõ cảnh trong mơ khác với hiện thực, thì Thiên Phàm sẽ nghĩ rằng mình vẫn đang còn ở mười năm trước, hai người khi đó vẫn là thiếu niên đơn thuần – nhưng dù sao cũng đã trưởng thành, biệt ly, rồi lại nực cười khi gặp lại.

Đầu lưỡi cảm thấy rất đặc, Thiên Phàm im lặng cười khổ, nhìn người đàn ông đang say ngủ, hai tròng mắt lặng im khe chớp che đi hơi nước rất mỏng.

Người đàn ông nằm úp mặt bên giường không hề đề phòng, tóc mái hơi rủ xuống trên trán che khuất đôi mắt lại càng làm tôn lên đường cong góc cạnh từ mũi đến cằm. Khi còn thiếu niên cậu ta đã có khuôn mặt đẹp trai phong độ, đến giờ lại càng thêm thành thực, tràn ngập sức quyến rũ nam tính trưởng thành.

Nhìn chằm chằm người đàn ông không hề chớp mắt, Thiên Phàm gần như đã biến thành tảng đá. Trái tim

cậu bỗng trở nên nhẹ bẫng, rồi lại nặng nề; mềm mại rồi lại lạnh băng; yếu ớt rồi lại cứng rắn.

Quá nhiều cảm xúc trong ngực làm cậu vui buồn lẫn lộn, nhưng lại không thể nói ra, chỉ có thể liên tục nhìn chăm chú vào đối phương – giống như làm vậy có thể khắc khuôn mặt say ngủ của người đàn ông vào đáy lòng.

Dù cho mình chưa có lúc nào quên đi gương mặt cậu ta.

Trước kia trên mái trường học, lúc người đàn ông thường xuyên ngủ gật dựa vào người cậu, Thiên Phàm luôn sẽ trở thành một thằng dâm dê biến thái, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt say ngủ mơ màng của đối phương không biết chán. Nếu người đàn ông muốn ngủ cả ngày, có lẽ cậu cũng sẽ nhìn cả ngày nhỉ? Ngày đó cậu chỉ cảm thấy nhìn thế nào cũng không chán, dù có nhìn cả đời cũng cảm thấy vui sướng. Nhưng vật đổi sao dời, cậu khi còn trẻ chưa từng nghĩ rằng bản thân mình bây giờ chỉ cần liếc nhìn người đàn ông ấy một cái thôi cũng sẽ cảm thấy đau khổ khó thở.

Vươn tay ra theo bản năng nhưng làm thế nào đầu ngón tay cũng không dám chạm vào mái tóc của cậu ta. Chỉ còn một chút thôi – khuôn mặt mang theo cô đơn vô hạn, Thiên Phàm chậm rãi thu ngón tay lại.

Đột nhiên, Mục Thiên Thành giật giật rồi mở mắt...

Hai người bất ngờ bốn mắt nhìn nhau, đồng tử Thiên Phàm đột nhiên co rút lại như bị kim châm!

May mà đối phương vừa mới tỉnh, ánh mắt vẫn còn mơ màng chưa rõ tiêu cự nên không nhìn thấy cảm tình ngập đầy trong mắt mình; thừa dịp lúc Mục Thiên Thành dụi mắt, Thiên Phàm nhanh chóng lấy lại bộ dáng lãnh đạm bình thường.

-Thiên Phàm, rốt cuộc cậu cũng tỉnh rồi? Cảm giác thế nào?

Sau khi hoàn toàn tỉnh táo, Mục Thiên Thành ngồi bật dậy hỏi han, trên mặt đầy vẻ thân thiết.

-Còn sống, vẫn chưa bị anh hại chết.

Mục Thiên Thành ngẩn ra, không nhìn được bật cười – thái độ đầy mùi thuốc súng của đối phương vẫn trước sau như một, nhưng dù sao Thiên Phàm độc mồm độc miệng vẫn tốt hơn một Thiên Phàm im lìm nằm trên giường bệnh.

-Xin lỗi.

-Bớt nói nhảm đi, nhìn qua anh cũng không tệ lắm đâu.

Quét mắt nhìn cậu ta từ đầu đến chân, đến lúc này Thiên Phàm mới thấy nhẹ nhõm.

Người tốt không dài mệnh, tai họa lưu ngàn năm, người này hẳn không có việc gì.

-Tôi tốt lắm, chỉ có hít phải ít khói với trên người trầy da vài chỗ thôi... Anh vì cứu tôi mới bị thương nặng. Xin lỗi, đều vì tôi mới làm anh bị thế này, tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm! Chi phí nằm viện của anh, còn có chi phí trị liệu, tất cả cứ để tôi lo...

-Có chuyện tôi phải nói rõ trước.

Thiên Phàm lạnh lùng cắt ngang lời anh:

-Tôi cứu anh cùng đối tượng là ai không hề liên quan. Vào tình huống lúc ấy, cho dù là một con chó tôi cũng sẽ cứu, hiểu chưa?

[một con chó...]

Vẻ mặt Mục Thiên Thành rõ ràng trở nên lúng túng.

-Cho nên anh hãy giữ lại vẻ mặt cảm động rơi nước mắt ghê tởm này cho mình dùng đi, đừng coi tôi là ân nhân cứu mạng của anh, tôi không nhận nổi đâu.

Thiên Phàm nghiêm mặt nói tiếp:

-Trên thực tế, nếu sớm biết người bên trong là anh thì tôi sẽ không ngu mà lao vào như vậy, mặc cho anh có bị đốt thành một đống cháy sém hay là mấy mẫu xương vỡ cũng không liên quan đến tôi!

Tất cả cảm kích đều bị mấy lời này chặn ở cổ họng, Mục Thiên Thành không khỏi mím chặt môi lại.

-Khó trách tôi vừa thấy anh đã không thuận mắt, anh quả nhiên là sao chổi lớn nhất đời tôi!

Mục Thiên Thành tốt tính nên không rên một tiếng mặc cho Thiên Phàm trút giận, chờ cậu ta nói xong mới dịu dàng hỏi:

-Vậy... Trên người có đau không? Đã đói bụng chưa? Chân trái của anh đang bó bột không thể cử động linh tinh được, có gì cần cứ nói với tôi là được rồi.

-Chẳng lẽ muốn tôi nói thẳng ra hả? Anh đi đi, tôi không muốn lại nhìn thấy anh nữa. Nhìn thêm một cái thì lại xui thêm một lần!

Thiên Phàm dứt khoát nhắm mắt lại.

-Được, vậy tôi sẽ trông ở bên ngoài, nếu có gì cần thì bất cứ lúc nào anh đều có thể gọi tôi.

Mục Thiên Thành đứng lên, thân hình cao lớn hơi chao đảo. Thương tổn mà khói độc gây ra cho cơ thể còn chưa biến mất, hơn nữa lại ngồi bên giường Thiên Phàm trông một đêm, thân thể khó tránh khỏi sẽ suy yếu.

Thiên Phàm nhú mày nhìn sắc mặt tiều tụy của anh ta:

-Tôi căn bản không cần anh, có bác sĩ y tá là đủ rồi, anh mau về nhà đi!

-Anh lo lắng cho tôi?

Mục Thiên Thành hỏi theo bản năng, lập tức lại cảm thấy mình hỏi quá buồn cười.

Quả nhiên nghe thấy Thiên Phàm cười lớn vẻ chế giễu:

-Anh đề cao bản thân quá rồi đấy, cho dù tôi có lo lắng cho một con chó cũng sẽ không lo lắng cho anh.

[xem ra... trong mắt anh tôi còn không bằng một con chó... đúng không?]

Mục Thiên Thành cười khổ, nhìn người đàn ông lần thứ hai nhắm mắt lại – sắc mặt tái nhợt gần như hòa vào tấm ga giường, nội tâm lại cảm thấy khó chịu không khỏi nắm lấy đầu ngón tay lạnh như băng của cậu ta:

-Thiên Phàm, chúng ta còn có thể làm bạn không?

-Buông ra!

Thiên Phàm hoảng sợ hất mạnh tay anh ta ra, lại vô ý tác động đến vết thương trên chân trái, lập tức đau tái cả mặt.

-Xin lỗi.

Không nghĩ rằng đối phương lại phản ứng mạnh như vậy, Mục Thiên Thành vội vàng buông tay sợ lại làm đau cậu ta.

-Uây – mới sáng sớm đã kịch liệt như vậy sẽ không tốt cho vết thương ở chân đâu.

Cùng với giọng nói trêu tức truyền đến từ ngoài cửa, một bác sĩ mặc áo trắng dài đẩy cửa bước vào. Hắn nhìn qua cũng tầm tuổi Mục Thiên Thành, diện mạo nho nhã, khoe môi hơi cong cười như không cười, toát lên mị lực đầy lười biếng.

-Anh là...

Mục Thiên Thành đánh giá đối phương. Bác sĩ trước mắt nhìn rất quen, dường như đã gặp ở đâu đó rồi.

-Thật là quý nhân hay quên chuyện nha, Mục Thiên Thành, ngay cả bạn học cũ cũng không nhớ ư? Còn có Thiên Phàm, nói thế nào thì chúng ta cũng đã cùng trường nhiều năm há?

Vị bác sĩ cười ha ha.

-Việt Trạch Viễn?

Mục Thiên Thành vui mừng bước đến, cẩn thận ngắm nghía đối phương:

-Thật không ngờ anh lại trở thành bác sĩ!

Mặc dù không ít bạn học trung học đã trở nên mơ hồ trong trí nhớ, nhưng Việt Trạch Viễn là một trong số ít người anh vẫn giữ ấn tượng. Cậu ta là học sinh ưu tú trong lớp, thành tích cũng đuổi sát Mục Thiên Thành, tuy không được hâm mộ nhiều như Mục Thiên Thành nhưng cũng có một đồng fan nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ.

Quan hệ của Mục Thiên Thành với cậu ta cũng không thân mật, nhưng cũng không tính là lạnh nhạt – hai người từng cùng nhau tổ chức vài hoạt động xã đoàn. Trong ấn tượng, cậu ta luôn có thể vừa lơ đãng vừa chú ý chi tiết, giỏi về đùa giỡn nhưng cũng không quá lố, khôn ngoan mưu mẹo nhưng cũng không khắt nghiệt, là một người rất dễ ở chung.

-Lại không nhận ra tôi sẽ đá mông anh.

Việt Trạch Viễn cười lớn sang sảng, nhiệt tình ôm chặt Mục Thiên Thành, vỗ bôm bốp lên vai đối phương:

-Thấy hai người bị song song đưa vào phòng cấp cứu tôi cũng rất giật mình, không nghĩ rằng lại sẽ gặp được bạn cũ.

-Anh là bác sĩ điều trị của Thiên Phàm à? Tốt quá, sau này còn phải nhờ anh chiếu cố nhiều hơn.

-Còn phải nói sao?

Việt Trạch Viễn hơi nhướn mày, nhìn về phía người bệnh trên giường:

-Này Thiên Phàm, phẫu thuật của anh là tôi làm, nếu còn dùng cái bản mặt như bị táo bón hồi trung học nhìn tôi thì cẩn thận tôi kê thuốc lung tung cho anh đấy.

-Ồn muốn chết.

Thiên Phàm hừ một tiếng quay mặt đi.

-Thật sự là không thể hiểu nổi, không nghĩ tới anh vẫn làm người ta ghét giống trước đây, tôi thấy cũng chỉ có Mục Thiên Thành mới có thể chịu được anh.

Việt Trạch Viễn đang chặc lưỡi khó hiểu, khi nhìn thấy Thiên Phàm giận tái mặt thì vội vàng giơ hai tay lên:

-Nói đùa, nói đùa thôi.

Đang nói chuyện thì y tá đưa bữa sáng đến, cũng đổi thuốc cho người bệnh. Thấy mình ở lại sẽ chỉ làm Thiên Phàm khó chịu, Mục Thiên Thành liền cùng Việt Trạch Viễn rời khỏi phòng bệnh.

6. Chương 5

-Đói bụng chưa? Tôi mời anh đi ăn bữa cơm, cố gắng nhét no bụng đi.

Việt Trạch Viễn thân thiết khoác vai Mục Thiên Thành.

-Ừ.

Mục Thiên Thành gật đầu không khách khí, quả thật lúc này cũng cần đồ ăn để bổ sung thể lực.

Hai người xuống nhà ăn dưới tầng một dùng bữa sáng. Dọc đường đi nhìn thấy không ít người bị thương trong tai nạn lần này làm Mục Thiên Thành cảm thấy nặng nề.

Cha với Thịnh Tĩnh Quảng đến tối hôm qua vẫn ở bệnh viện thăm hỏi công nhân bị thương, mãi rạng sáng mới thấy về nghỉ ngơi. Còn mình một lát nữa phải xử lý chuyện sau tai nạn, một đồng việc chứ không phải

đùa.

Lần này nổ mạnh làm hai người tử vong, năm người bị thương nặng, ngoài ra còn có hơn mười người bị thương nhẹ, nhà xưởng gần như hỏng toàn bộ, có thể nói đây là một tổn thất nặng nề cho xí nghiệp của Thịnh Tình Quảng; nhưng đã có cha luôn ở bên cạnh ông ta, có lẽ cửa ải khó khăn đến mức nào cũng có thể bình yên vượt qua? Hai người đã cùng nhau trải qua những mưa gió, những chuyện trắc trở, nhất định có thể biến nguy thành an.

-Nào uống tách cafe nâng cao tinh thần đi, nhìn sắc mặt anh kém quá đấy, chắc không chịu nghỉ ngơi đúng không?

Việt Trạch Viễn đưa cho anh một tách cafe sữa bốc khói, hai người chọn một vị trí cạnh cửa sổ ngồi xuống.

-Cảm ơn anh.

Mục Thiên Thành đưa tay nhận tách cafe.

-Thật là không ngờ...

Việt Trạch Viễn nhìn anh rồi lắc đầu than nhẹ.

-Không ngờ cái gì?

-Hóa ra anh thật sự đang yêu Thiên Phàm. Tôi luôn nghĩ anh vốn không phải đồng tính luyến ái, ai ngờ anh lại đi mê đàn ông...

-Phụt...

Mục Thiên Thành không tránh khỏi bị sặc cafe, che miệng ho khù khụ.

-Sao thế? Tôi nói sai ư?

Việt Trạch Viễn khó hiểu nhìn anh.

-Anh dựa vào đâu mà đoán ra tôi với Thiên Phàm yêu nhau?

Mục Thiên Thành vội vàng lấy khăn ăn lau khóe miệng dính cafe.

-Chẳng lẽ không đúng à?

Việt Trạch Viễn hỏi lại:

-Anh ta không quan tâm đến tính mạng của mình nhảy vào vụ nổ cứu anh ra; trước khi phẫu thuật anh ta có tỉnh lại một lần, nhưng câu đầu tiên đã hỏi anh có việc gì không, sau khi anh ta xác nhận không có việc gì mới an tâm để gây tê... Mấy điểm này còn chưa đủ thành bằng chứng sao?

Động tác trong tay Mục Thiên Thành khựng lại, trong lòng cảm thấy ngổn ngang trăm mối.

-Cậu ta thật sự hỏi như vậy à?

Việt Trạch Viễn nhìn anh một lúc lâu rồi ngửa đầu bật cười:

-Mục Thiên Thành, anh đừng có nói với tôi là anh với anh ta chỉ là bạn bè đơn thuần, có điên mới tin!

-Thật sự chỉ là đồng sự thôi.

Mục Thiên Thành cười khổ nói:

-Cậu ấy là phó tổng của công ty chúng tôi, mới vừa nhậm chức ba tháng. Từ lúc tôi với cậu ấy tốt nghiệp trung học thì không còn liên lạc với nhau nữa, tính ra cũng đã mười năm rồi.

-Thật hay giả đấy?

Việt Trạch Viễn nhướn mày hỏi.

-Kỳ thật... Ở công ty tôi với cậu ấy cũng không hòa thuận; cậu ấy nếu không châm chọc khiêu khích tôi thì chính là coi tôi như không khí. Nếu không phải gặp sự cố lần này thì căn bản tôi sẽ không biết hóa ra cậu ấy quên mình xông vào cứu tôi như vậy... Tôi rất khó tin chuyện này.

-Như vậy à...

Việt Trạch Viễn trầm ngâm một lúc, bỗng cười nói:

-Tôi lại không thấy quá ngạc nhiên, lúc học trung học không phải anh ta rất mê anh sao?

-Hả?

Thấy anh ngỡ ngác Việt Trạch Viễn bật cười ra tiếng:

-Mục Thiên Thành, anh thật đúng là đồ ngu ngốc! Lúc ấy toàn bộ thế giới đều biết anh ta thích anh, cũng chỉ có anh vẫn luôn ngây thơ không phát hiện, khó trách anh ta luôn hằm hè với anh.

-Rất cuộc là có chuyện gì?

-Dù sao vật đổi sao dời, nói cho anh biết cũng không ảnh hưởng gì.

Việt Trạch Viễn uống một ngụm cafe, mặt hiện lên ý cười bồn chồn:

-Lúc ấy Thiên Phàm cũng thật bản lĩnh, một người có thể làm cho toàn bộ giáo viên học sinh trong trường nhìn thấy mình liền đi đường vòng nhưng chỉ có mình anh có thể nói chuyện, lại còn sớm chiều ở chung, cho nên trong trường dần lan truyền lời đồn 'hai người hẹn hò'.

-Sao tôi lại không biết?

Mục Thiên Thành kinh ngạc hỏi.

-Anh lúc ấy hả... Ngoài mặt thì có vẻ với ai cũng hòa hợp, thân thiết, nhưng trên thực tế không ai biết trong lòng anh nghĩ cái gì, có lẽ ai cũng không thể làm anh mở rộng lòng nhỉ?

Đối với điều này Mục Thiên Thành chỉ có thể im lặng chấp nhận.

-Sau đó tôi để ý mới phát hiện người rải lời đồn không phải ai khác mà chính là Thiên Phàm. Lúc ấy anh rất được hâm mộ, vừa mới vào học không phải đã có hoa hậu giảng đường tỏ tình với anh ư? Nhưng từ sau khi anh với Thiên Phàm chơi với nhau thì không còn thấy có nữ sinh chủ động theo đuổi anh nữa, chẳng lẽ anh không thấy kỳ quái sao?

-Tôi căn bản không để ý chuyện đó.

-Tôi biết mà.

Việt Trạch Viễn nhún vai:

-Đó là bởi vì chính mồm Thiên Phàm nói cho đám nữ sinh này là 'anh với anh ta đang hẹn hò', dọa chạy tất cả mấy cô đó.

Mục Thiên Thành sững sờ – vì sao anh lại không hề biết gì về việc này?

-Cho nên toàn bộ thế giới đều nghĩ là hai người đang yêu nhau, kể cả tôi nữa. Nhưng bây giờ nhìn bộ dạng này của anh, dường như chuyện cũng không phải như vậy?

Mục Thiên Thành im lặng quấy cafe nhằm che giấu nội tâm nặng nề như bị ném đá.

-Tuy lúc đó anh rất được lòng mọi người, còn Thiên Phàm lại làm mọi người không thích, nhưng chỉ nhìn hai người đứng cùng nhau cũng là một hình ảnh vô cùng đẹp mắt.

Việt Trạch Viễn cười nhạt, trong nụ cười có lẫn thâm ý:

-Nếu tất cả đều là Thiên Phàm bịa đặt thì tôi cũng thật sự bội phục anh ta, có thể thâm mến một người đến mức điên cuồng thế này, ha ha.

[thâm mến? Thiên Phàm... thâm mến tôi?]

Hình dáng Thiên Phàm vừa rồi còn rõ ràng trước mắt làm Mục Thiên Thành thật sự không thể đặt hình ảnh một người thâm mến si tình trong miệng Việt Trạch Viễn vào hình ảnh người đàn ông lạnh lùng nằm trên giường bệnh. Nhưng chuyện đã tới nước này thì Mục Thiên Thành cũng dần ý thức được Thiên Phàm là một người đàn ông cực kỳ không tự nhiên, chẳng những không thành thực mà còn giỏi che dấu – dùng thái độ không tốt làm người khác xa lánh để che dấu nhiệt tình, đó có thể chính là sở trường của cậu ta không?

-Tầng thượng trường học là nơi hẹn hò bí mật của hai người đúng không?

Khóe môi Việt Trạch Viễn khẽ nhếch, dường như còn ngại không đủ hay sao mà lại tiếp tục ném thêm một quả bom nữa:

-Tôi tận mắt nhìn thấy anh ta thừa dịp anh dựa vào vai mình ngủ gật mà hôn trộm anh, nhưng sau khi phát hiện tôi nhìn lên thì lườm tôi một cái rồi thản nhiên hôn anh lần nữa... Tôi thực sự bội phục độ mặt dày của anh ta.

Tay Mục Thiên Thành run lên, thìa bạc rơi vào tách cafe phát ra tiếng leng keng.

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Mục Thiên Thành, Việt Trạch Viễn phá lên cười ngặt nghẽo:

-Nói không chừng đó là nụ hôn đầu tiên của anh nhỉ? Vậy mà lại bị một người đàn ông trộm mất, ha ha ha.

Khuôn mặt đẹp trai của Mục Thiên Thành trở nên vụn vẹo...

Hiện tại xem ra, bất luận là bí mật hay công khai... Nụ hôn đầu của mình đã sớm bị tên kia cướp mất!

Sau khi tạm biệt Việt Trạch Viễn, Mục Thiên Thành mang cảm xúc cực kỳ phức tạp trở lại phòng bệnh. Vừa mới đẩy cửa ra đã nhìn thấy Thiên Phàm giãy giụa muốn ngồi dậy, Mục Thiên Thành hoảng sợ vội vàng bước đến đỡ lấy cậu ta:

-Đừng lộn xộn, cẩn thận ảnh hưởng đến xương bây giờ.

-Không phải chuyện của anh.

Thiên Phàm vung tay anh ra không cần giúp đỡ, kiên quyết tự mình ngồi dậy từng chút một. Mục Thiên Thành muốn giúp đỡ rồi lại sợ như vừa rồi sẽ làm đau cậu ta, đành luống cuống tay chân đứng ở một bên nhìn.

-Để tôi.

Thấy Thiên Phàm khó khăn dùng một tay chỉnh gối, Mục Thiên Thành vội vàng bước đến vòng hai tay qua eo cậu ta chỉnh lại gối.

Vừa cúi đầu mắt đã đối diện với cặp mắt lạnh của đối phương. Đồng tử trong suốt như đá ngọc đen lóe lên những tia sáng u tối, Mục Thiên Thành bỗng cảm thấy chột dạ.

-Xin lỗi.

Anh lắm bầm. Không có lý do gì, chỉ thăm muốn xin lỗi thôi.

-Xin lỗi cái gì?

Thiên Phàm bình thản nhìn anh, hừ lạnh một tiếng.

-Anh có thể đừng đến làm ô nhiễm tầm mắt của tôi không?

-Tôi là bệnh độc ư?

Mục Thiên Thành không tránh khỏi cười khổ.

-Còn độc hơn bệnh độc gấp ngàn lần! Từ lúc tôi gặp anh thì như xui xẻo gấp đôi, kiếp trước nếu anh không phải sao chổi thì cũng tuyệt đối là tai ương. Coi như tôi sợ anh được không Mục Thiên Thành, xin anh về sau cách xa tôi 3m vào, nếu không có việc gì thì đừng lúc ẩn lúc hiện trước mặt tôi, như vậy sẽ chỉ càng làm tôi xui xẻo, làm tôi bệnh nặng thêm thôi. Đến lúc đó nếu tôi thật sự thành người què thì tất cả đều là trách nhiệm của anh!

Mục Thiên Thành day day hai bên thái dương đang đau nhức, Việt Trạch Viễn chắc chắn nhìn lầm rồi, Thiên Phàm không thể có khả năng thâm mấn anh, tuyệt đối không!

-Tôi biết, tất cả đều là lỗi của tôi, tôi sẽ hết sức bồi thường cho anh...

-Được rồi, đừng nói phét nữa! Chỉ cần anh không xuất hiện trước mặt tôi nữa thì đó chính là bồi thường lớn nhất cho tôi rồi.

-Không được, anh cần người chăm sóc.

Mục Thiên Thành phủ quyết rất ôn hòa nhưng cũng rất kiên quyết.

-Có người sẽ chăm sóc tôi.

-Ai vậy?

-Đây là việc của anh à?

-Nếu anh thật sự có người chăm sóc, vậy sao từ tối hôm qua đến giờ ngay cả một cú điện thoại hỏi thăm cũng không có? Cũng không ai tới thăm anh?

Mục Thiên Thành hỏi ngược lại, đây chính là chỗ làm anh lo lắng. Không biết có phải vì bị anh phủ định lời nói hay không mà sắc mặt Thiên Phàm trở nên rất khó nhìn:

-Chuyện của tôi không cần anh quản, dù sao chúng ta cũng không phải bạn bè.

-Trước kia tôi sẽ không để ý, nhưng bây giờ thì tôi quản chắc rồi.

Người càng dụ dằng thì lại càng bướng bỉnh không cho ai phản kháng. Mục Thiên Thành mỉm cười nhìn tầm mắt như muốn giết người của Thiên Phàm nói:

-Anh nghỉ ngơi đi, lát nữa tôi lại đến thăm anh.

Sớm hôm sau, Mục Thiên Thành cầm bình giữ nhiệt vào phòng bệnh.

Cửa phòng chỉ khép hờ, ở bên ngoài có thể nghe thấy tiếng cười khanh khách như chuông bạc truyền ra từ bên trong. Xuyên qua khe cửa nhìn vào trong thì thấy một y tá xinh đẹp đang bôi thuốc lên vết thương bông nơi bả vai cho Thiên Phàm, hai người nói nói cười cười vô cùng vui vẻ.

Mục Thiên Thành đứng ở cửa, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Thái độ của cậu ta với mình và người khác đúng là một trời một vực!

Thiên Phàm quay đầu lại thấy người đến là anh nụ cười lập tức cứng đờ, ngay sau đó liền trở lại thành khuôn mặt mẹ kế đối với con chồng; tốc độ cực nhanh, có thể nói đây cũng là một kỹ năng đặc biệt.

Sau khi đổi thuốc xong cô y tá trẻ tuổi rời khỏi phòng bệnh với khuôn mặt đờ bưng, vừa nhìn là biết cô ấy có ý với Thiên Phàm. Kỳ thật lúc còn học trung học cậu ta rất được hâm mộ, chỉ là miệng lưỡi quá độ nên mới làm nữ sinh xa lánh, bây giờ xem ra cậu ta đã tiến bộ hơn trước kia rất nhiều.

-Đói bụng rồi đúng không? Tôi mang đồ ăn đến đây.

Một làn hương thơm lừng ngập đầy phòng bệnh khi Mục Thiên Thành mở chiếc bình giữ nhiệt ra.

Đây là canh bồ câu non anh dậy sớm hai tiếng để hầm – bồ câu non là chọn lựa kỹ càng ở chợ gia cầm sống, trong canh còn bỏ vào không ít gia vị thông máu bổ xương; ngoài ra còn có cải xoăn tươi với đậu hũ, đều là thực đơn chữa bệnh dành cho người bị gãy xương giai đoạn đầu, mất không ít thời gian chuẩn bị đâu.

-Tôi đã nói với anh là đừng có đến rồi, anh không nghe thủng tiếng Trung hả?

Thái độ Thiên Phàm vẫn lãnh đạm trước sau như một.

-Tôi hầm rất lâu đấy, ít nhiều gì anh cũng nên ăn một chút, ném thử một ngụm cũng được?

Mục Thiên Thành nhỏ giọng khuyên nhủ.

-Tôi muốn ngủ.

Thiên Phàm nhắc chân quấn chặt quanh người mình.

-Canh bồ câu non rất bổ ích cho xương. Bây giờ là giai đoạn đầu, rất bổ nhưng có thể sẽ làm máu tụ không thông, ầm thực chỉ có thể dùng thứ thanh đạm nên ngoài canh tôi cũng chỉ cho thêm chút đậu hũ với rau cải, không biết anh có thích không? Nếu như không thích, lần sau...

-Anh có im đi không.

Giọng nói nhẹ nhàng tựa như ma âm thổi vào tai làm Thiên Phàm không thể nhịn được nữa, cậu vung tay phải vừa lúc đánh nghiêng bát canh trong tay Mục Thiên Thành; nước canh nóng bỏng đổ sạch vào cổ tay

Mục Thiên Thành, đối phương hét lên một tiếng đau đớn, sắc mặt trắng bệch.

Thiên Phàm sợ hãi vội vàng ấn chuông diên cuồng, Việt Trạch Viễn cùng các y tá vội vàng chạy tới, nhìn cảnh hỗn loạn trước mặt không khỏi trợn tròn hai mắt:

-Hai người làm sao vậy?

-Không có việc gì, không có việc gì...

Mục Thiên Thành vội vàng nhin đau cười nói trước khi Thiên Phàm kịp lên tiếng:

-Chỉ là không cẩn thận làm đổ bát canh thôi.

-Mau đi với tôi, tôi làm sơ cứu tạm thời cho anh.

Việt Trạch Viễn dẫn dò y tá dọn dẹp chỗ này rồi kéo Mục Thiên Thành vội vàng bỏ đi.

Nhìn bóng dáng người đàn ông biến mất sau cánh cửa, Thiên Phàm đánh mạnh một cái lên đùi mình, kết quả đụng tới chỗ bị thương làm cậu đau thiếu chút nữa ngất đi.

Đồ kém cỏi!

Cậu cảm thấy tuyệt vọng với sự u ám vận vẹo của mình!

Rõ ràng muốn gặp anh ta như vậy, đến lúc thật sự gặp được rồi lại sợ hãi đến mức không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta; rõ ràng muốn vui vẻ nói chuyện với anh ta, nhưng thốt ra miệng lại đều là những câu châm chọc khiêu khích; rõ ràng thích anh ta như vậy, lại biểu hiện chán ghét anh ta hơn bất cứ ai khác, giống như một con nhím xù gai nhọn khắp người, làm trò hề rồi lại còn khiến đối phương bị thương!

Vì sao sợ hãi như vậy? Vì sao không thể thoải mái ở chung? Vì sao thích một người lại như rơi vào vực sâu không đáy, chỉ còn đáy bóng tối đau thương? Thiên Phàm cực kỳ chán ghét bản thân vận vẹo như vậy, rất muốn phân tách cả người mình rồi ném vào cái máy xử lý tái chế rác thải.

Cậu đã không còn thuốc cứu nữa rồi!

Buồn cười khi đó còn từng hy vọng hào huyền, nghĩ rằng dụ dàng của người đàn ông ấy chỉ có riêng bản thân mình được hưởng. Nhưng thực tế anh ta chính là một người bao dung vô hạn, với bất cứ ai đều đối xử bình đẳng – thậm chí có là chó mèo đi lạc – ngay bản thân mình cũng không hề đặc biệt, vậy mà vẫn còn ngốc nghếch không hiểu điều này.

Nếu cuộc đời có thể quay lại một lần nữa thì tốt biết bao? Cảm tình với Mục Thiên Thành cậu nhất định sẽ giấu kín, sống để bụng chết mang theo, kiềm chế tất cả tính xấu của mình, ngoan ngoãn ở bên cạnh làm bạn thân cả đời của anh ta.

Cho dù dùng chăn quấn chặt lấy mình, Thiên Phàm vẫn cảm thấy người lạnh toát.

Mọi tình đầu duy nhất trong đời, cảm giác như tảng đá liên tục đè xuống người.

Yêu một người mãi mãi không yêu mình giống như ngày tận thế đã đến, cánh đồng tuyết đã đóng băng nghìn dặm, phải làm thế nào mới có thể hòa tan?

Cậu vùi đầu thật sâu vào trong lớp băng, mặc cho hơi lạnh thấm vào xương chạy đi tứ chi trăm骸.

Việt Trạch Viễn chăm chú cẩn thận bôi thuốc bồng vào vết thương trên cổ tay Mục Thiên Thành. Mục Thiên Thành hơi nhếch miệng cười khổ:

-Bây giờ anh còn cho rằng cậu ấy thích tôi không?

-Rất cuộc hai người làm sao vậy?

Việt Trạch Viễn ngẩng đầu nhìn anh.

-Thiên Phàm đặc biệt kháng cự tôi.

Mục Thiên Thành thở dài.

-Chỉ sợ anh ta vẫn còn vương vấn với anh đấy?

-Sao lại thế được? Tôi cảm thấy cậu ta chỉ đơn giản là chán ghét tôi thôi.

-Tuy anh đối xử với ai cũng rất dịu dàng, nhưng cuối cùng tôi vẫn thấy anh vẫn đặc biệt ngu ngốc với chuyện tình cảm, hoặc phải nói là anh có hơi bị lãnh cảm.

Bôi thuốc xong Việt Trạch Viễn quấn một lớp băng gác quanh lòng bàn tay anh. Dù sao cũng là bác sĩ chính hình vĩ đại, ngón tay anh ta thon dài linh hoạt giống tay một người chơi nhạc, nhìn rất đẹp mắt.

-Lãnh cảm?

Từ hình dung này xem ra rất mới mẻ.

-... bề ngoài ôn hòa còn nội tâm lãnh cảm, không xúc động với bất cứ người nào. Người như anh kỳ thật là loại rất giao hoạt đấy.

Việt Trạch Viễn cười như không cười nói.

-Vậy ư?

Mục Thiên Thành cười gương, lúc anh vừa mới đứng lên liền cảm thấy đầu óc choáng váng, Việt Trạch Viễn nhanh chóng vươn tay ra đỡ lấy anh.

-Sắc mặt của anh rất kém, từ hôm qua đến bây giờ chắc là anh không chịu nghỉ ngơi nghiêm túc đúng không? Cứ như vậy sẽ không chịu được đâu. Ngồi xuống để tôi truyền cho anh một lọ thuốc bổ rồi nằm trong văn phòng tôi ngủ một giấc thật ngon nào. Nơi này rất yên tĩnh không có ai quấy rầy đâu.

-Cảm ơn anh, nhưng tôi muốn đảo qua xem Thiên Phàm thế nào đã, dường như cậu ấy bị hù dọa thì phải.

-Đối xử với anh ta tốt như vậy không khéo sẽ làm anh ta ảo tưởng đấy.

Việt Trạch Viễn nhướn mày khiêu khích.

-Cảm ơn lời khuyên của anh.

Nhìn theo bóng dáng Mục Thiên Thành, ý cười trên mặt Việt Trạch Viễn vụt tắt, biểu tình trở nên trầm ngâm.

Mục Thiên Thành vừa bước vào phòng bệnh bèn nhìn thấy Thiên Phàm đột nhiên ngẩng đầu giống một con dã thú bị hoảng sợ, hai hàng lông mày nhíu chặt, khuôn mặt thì tái nhợt như người bị phỏng chính là mình vậy.

-Tôi không sao.

Không đợi đối phương lên tiếng hỏi Mục Thiên Thành đã cười xòe tay ra:

-Bề ngoài nhìn vào thì có vẻ nghiêm trọng nhưng thật ra thì không sao hết, đã làm sơ cứu rồi, không hề đau chút nào đâu. Chỉ là Việt Trạch Viễn thích cường điệu nên mới bó tay tôi thành cái bánh chưng thế này thôi.

-Xin lỗi.

Lúc này Thiên Phàm hoàn toàn không còn vẻ kiêu ngạo cay nghiệt nữa, hai mí mắt sụp xuống không dám nhìn anh – trông rất giống một đứa trẻ phạm phải sai lầm.

Thiên Phàm quả nhiên vẫn bị hù dọa, cậu ấy nhìn bề ngoài có vẻ sắc sảo nhưng thật ra bên trong lại đơn giản đến không ngờ.

-Xin lỗi cái gì hả? Cũng không phải anh cố ý mà.

Mục Thiên Thành ngồi xuống mép giường, bỗng nhiên anh lại có suy nghĩ muốn vuốt tóc cậu ta, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy không ổn nên đành nhịn xuống.

-Không phải tôi đã sớm bảo anh đừng tới gần tôi rồi ư, bây giờ đã biết tôi là một người khó ở cùng rồi chứ gì! Nếu không chịu được thì anh cứ bỏ tôi lại mà đi đi, không cần vì tôi đã cứu anh mà phải miễn cưỡng bản thân...

-Tôi không hề miễn cưỡng bản thân.

Mục Thiên Thành cắt ngang lời cậu, thấp giọng nói:

-Như anh đã nói, có lẽ tôi là một người dối trá nhưng với tất cả những việc mà anh đã làm, tôi không hề cảm thấy miễn cưỡng chút nào. Nếu như không thích thì bây giờ tôi sẽ nói thẳng trước mặt anh, chứ không ra vẻ nhường nhịn ngoài mặt như trước đây làm anh sinh ra ảo giác không đúng.

Thiên Phàm có hơi chút chần động, ngẩng phắt đầu lên nhìn anh ta.

-Khi còn học trung học, bố tôi sống chung với đàn ông.

-Sống chung?

Thiên Phàm ngập ngừng nhắc lại, không chắc chắn lời mình vừa nghe có đúng không.

-Chính là yêu đương ấy, bố tôi yêu đàn ông.

-Hả?

Thiên Phàm giật mình há hốc miệng.

-Kỳ thực tính hướng của bố tôi luôn bình thường, nhưng lại vì Thịnh Tĩnh Quảng mà phá vỡ cuộc sống của chính mình. Ngay lúc đó tôi hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật này. Nhưng... Điều làm tôi thật sự không thể chấp nhận, có lẽ là do người bố mà vốn chỉ thuộc về một mình tôi lại bị người khác chia sẻ?

Đây là bí mật anh chôn giấu trong lòng bao nhiêu năm chưa hề nhắc đến với người khác. Cũng không phải xấu hổ không dám mở miệng mà là không cần phải nói ra, huống hồ anh cũng không có đối tượng để mình có thể thổ lộ; nhưng lúc này đây, Mục Thiên Thành có khát vọng muốn kể ra.

-Lúc ấy tôi dùng hết tất cả thủ đoạn với mục đích tách họ ra, nhưng mỗi lần thử cũng chỉ làm hai người họ dính vào nhau chặt hơn. Quảng thời gian trung học, tất cả suy nghĩ của tôi đều là bố và Thịnh Tĩnh Quảng, hơn nữa cá tính thờ ơ với những người không liên quan đến mình làm tôi rất ít khi chú ý tới bất cứ người nào bên cạnh... Kể cả anh.

Giọng nói điềm tĩnh giống như cơn mưa phùn rả rích chậm rãi rơi xuống... Rõ ràng là giọng nói rất ôn hòa bình thản lại làm lồng ngực Thiên Phàm khó chịu gần như không thể hô hấp.

[vì sao không nói sớm cho tôi biết? Rõ ràng lúc ấy gần như mỗi ngày đều ở cạnh nhau, cậu lại không hề nhắc đến nửa chữ; mãi đến mười năm sau mới nói cho tôi biết việc này...]

Thiên Phàm không biết mình nên bội phục hay là căm thù người đàn ông kín đáo này.

-Quảng thời gian đó, tôi bỏ lỡ rất nhiều thứ – tình hữu nghị, tình cảm, còn có rất nhiều sự vật tốt đẹp đáng cho tôi quan tâm để ý, thậm chí vào lễ tốt nghiệp tôi còn nói những lời ác độc với anh, trút hết tất cả oán hận trong lòng mình lên người anh. Bây giờ nhớ lại chuyện này, tôi chỉ cảm thấy cực kỳ hối hận, cho nên...

Ánh nhìn dừng trên người đàn ông sắc mặt tái nhợt trước mắt, Mục Thiên Thành nói đầy thành khẩn:

-Đừng xù gai khắp thân mình lên với tôi nữa Thiên Phàm, tôi rất rõ cậu là người thế nào, con người cậu không hề khó ở chung giống như bề ngoài. Nói như vậy không phải vì cậu đã cứu tôi, mà đây đều là những lời thật tâm của tôi.

-Cậu là người bạn đáng cho tôi quý trọng cả đời. Tuy tôi đã không còn dám hy vọng xa vời đến tình hữu nghị của cậu nữa, nhưng dù sao cậu cũng đã vì tôi mà bị thương nghiêm trọng như vậy, trong lòng tôi cảm thấy rất khó chịu; cho nên xin hãy để tôi chăm sóc cậu... Đừng xa lánh hay ngăn cản tôi đến gần nữa, được không?

Thiên Phàm chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, hé miệng lại không nghe thấy tiếng động gì – cho dù đó chỉ là tiếng vọng trống rỗng.

Nhớ lại cay nghiệt chưa bao giờ xuất hiện của anh ta trong lễ tốt nghiệp, tất cả mọi chuyện đều có đáp án. Nhưng cho dù gia đình Mục Thiên Thành không xảy ra chuyện mà vẫn mạnh khỏe hạnh phúc, vậy anh ta có thể đáp lại tình cảm của mình không? Đáp án quá rõ ràng.

Nghe rằng im lặng của cậu ta là định cự tuyệt lần nữa, Mục Thiên Thành vội vàng nói tiếp:

-Tôi biết cậu ghét tôi. Không sao cả, tôi sẽ cố hết sức không xuất hiện trước mặt cậu, nhưng ít nhất hãy cho phép tôi được chăm sóc cậu đến khi chân lành hẳn. Đừng nói gì mà không phải chuyện của tôi nữa, cậu rõ ràng vì tôi mới trở nên thế này! Cho dù cậu lại ghét tôi thì tôi vẫn không thể khoanh tay đứng nhìn. Thiên Phàm, cậu phản đối cũng được, tức giận cũng không sao, bây giờ tôi nhất định sẽ ở bên cậu!

Người đàn ông ấy rất dịu dàng, vô cùng dịu dàng, nhưng khi bướng bỉnh thì lại ngoan cố đến kinh ngạc.

Anh ta nói muốn chăm sóc mình thì nhất định sẽ chăm sóc đến cùng; anh ta nói muốn ở bên cạnh mình thì nhất định sẽ làm bạn đến già, không biết tất cả dịu dàng của anh ta đối với mình chính là chất độc chạy thẳng vào tim.

Nhìn cổ tay quấn đầu băng gạc của người đàn ông ấy, Thiên Phàm biết mình không thể nào từ chối được mà chỉ có thể thở dài đầu hàng:

-Tùy anh.

-Thật không? Cậu chịu để tôi chăm sóc ư, tốt quá!

Người đàn ông không nén nổi sung sướng, nụ cười rục rờ như ánh mặt trời đầu sáng chiếu thẳng vào mắt; Thiên Phàm chỉ cảm thấy hoa mắt, vội vàng nhắm chặt hai mắt như sợ bị ánh sáng ấy đâm vào đau đớn.

Từ lúc ấy cứ như nhận được kim bài miễn chết, mỗi ngày người đàn ông ấy đều đến phòng bệnh cậu báo danh.

-Hôm nay là canh cá rất có lợi cho xương.

Cùng với khuôn mặt tươi rói là đủ các loại canh dinh dưỡng phong phú, còn có các món ăn được nấu nướng tỉ mỉ, hương vị có thể đạt tiêu chuẩn đầu bếp chuyên nghiệp – đều là do Mục Thiên Thành tự tay làm.

Thiên Phàm cũng không cảm thấy giật mình với điều này. Từ hồi học trung học Mục Thiên Thành đã tự mình làm cơm hộp, hơn nữa mùi vị cũng rất ngon. Lúc ấy mình đã từng không biết liêm sỉ mà yêu cầu đối phương mỗi ngày làm thêm một phần cho mình, anh ta mặc dù có hơi khó xử nhưng đến cuối vẫn đồng ý, từ lúc ấy đã làm suốt hai năm – cậu cứ thế ăn cơm hộp miễn phí do đối phương cung cấp hai năm, chưa bao giờ nghĩ việc làm của mình làm bao nhiêu người ghét.

-Tay anh thế nào rồi?

Thiên Phàm lạnh lùng hỏi.

-Đã tốt lắm rồi, cậu xem này!

Người đàn ông xòe tay ra, nụ cười sáng rực như mặt trời.

-Mỗi ngày đều đến thế này chẳng lẽ anh không có việc cần làm à?

-Tôi biết cậu không muốn nhìn thấy tôi, chờ cậu ăn cơm xong tôi sẽ đi ngay.

-Nói được thì phải làm được đấy.

Cả ngày phải nằm trên giường vô cùng nhàm chán nên tất nhiên muốn có người làm bạn. Nếu người đàn ông này không đến Thiên Phàm sẽ không nén nổi đoán lung tung xem anh ta đang làm gì; nhưng nếu anh ta đến, vừa nhìn thấy khuôn mặt kia mình sẽ vô thức cảm thấy khó thở.

-Anh Thiên Phàm, đã đến giờ uống thuốc rồi.

Hai y tá trẻ tuổi bưng khay thuốc bước vào phòng, cười chào hỏi với Mục Thiên Thành:

-Anh Mục lại tới nữa à, anh đối xử với bạn bè tốt quá.

-Điều nên làm mà.

Vừa đẹp trai lại dịu dàng, nấu ăn cũng rất ngon, hơn nữa còn cực biết chăm sóc bạn bè, người đàn ông này đã nhanh chóng nổi tiếng trong bệnh viện. Chỉ cần anh xuất hiện nhất định sẽ có mấy cô y tá vô cơ vào phòng bệnh kiểm tra – như hai người trước mặt đây. Thiên Phàm lạnh lùng quan sát chỉ thầm hừ một tiếng.

Người đàn ông này rất được hâm mộ thì phải? Trong công ty còn có không ít đồng nghiệp nữ thầm yêu anh ta, trợ lý Anna của anh ta còn công khai liếc mắt đưa tình, nhưng anh ta lại đối xử bình đẳng với tất cả mọi người, hoàn toàn bình thản không khác gì xử lý công việc.

Một người như anh ta không thể nào không có bạn gái, không biết đó là một cô gái thế nào nhỉ? Với cá tính của Mục Thiên Thành có lẽ sẽ không thích người đẹp chủ động tích cực, mà là một cô gái dịu dàng có phần rụt rè – được anh ta che chở chăm sóc, tất cả mọi việc đều lấy anh ta làm trung tâm. Tuy tình yêu như thế rất vô vị nhưng Mục Thiên Thành thật ra là một người truyền thống, cho nên hoặc là không yêu, nếu đã yêu thì nhất định với mục đích là ‘kết hôn’.

Nghĩ đến cảnh anh ta cùng một cô gái nào đó dắt tay nhau bước vào lễ đường Thiên Phàm lại cảm thấy hô hấp của mình như dừng lại.

-Sao thế?

Mục Thiên Thành để ý thấy sắc mặt khó coi của cậu.

-Không sao.

Thiên Phàm quay đầu đi tránh khỏi tầm mắt của anh.

[chỉ là tưởng tượng thấy hình ảnh anh ta kết hôn mà mình đã cảm thấy thế giới như sụp đổ... Thật sự bị thấm đến nỗi nức cười]

-Mùi vị canh cá không ngon à?

Mục Thiên Thành ngồi xuống mép giường cậu, thân thiết quan sát sắc mặt của cậu.

Cất công tắm bổ cho Thiên Phàm một tuần mà dường như cậu ấy vẫn chưa thấy tốt hơn, sắc mặt vẫn tái nhợt. Đáng vẻ bợt bạt.

Hai tuần đầu nằm viện khi bị gãy xương là giai đoạn quan trọng phải tĩnh dưỡng thật tốt. Bởi vì chân trái bị treo cố định không khác việc mất tự do, điều này đối với một người bình thường có lẽ là một tra tấn khó mà chịu được, nhưng từ lúc tỉnh lại đến giờ Thiên Phàm lại không hề phàn nàn một câu; chẳng những không phàn nàn mà còn ra vẻ ‘Cho dù đó là một con chó cậu cũng sẽ cứu’, lại còn nhạo báng vẻ lo lắng của anh nữa.

Kỳ thật có lẽ Thiên Phàm không muốn khoét sâu cảm giác bứt rứt của anh, làm anh không có cảm giác mắc nợ.

Đến bây giờ Mục Thiên Thành cũng đã có thể hiểu ra những điều ẩn sau lời lẽ ác ý của đối phương – tình cảm cao thượng mà người thường khó có thể bì kịp. Nhưng biểu đạt bằng kiểu vụn vặt như thế ai mà không hiểu lầm? Không sao, anh đã bắt đầu dần dần hiểu Thiên Phàm rồi.

-Trong canh có mùi tanh.

Thiên Phàm nói với vẻ khó chịu. Kỳ thật canh cá chẳng những không tanh mà mùi còn rất ngon, nhưng cậu cứ muốn đả kích đối phương thế đấy, ai bảo vừa rồi Mục Thiên Thành nói chuyện với mấy y tá kia vui vẻ như vậy.

-Thật không? Chính vì sợ cậu uống thấy tanh mà tôi đã cho vào rất nhiều gia vị... Xem ra tay nghề của tôi không được tốt rồi.

Mục Thiên Thành quả nhiên đã bị đả kích.

-Chính anh múc một bát uống mà xem.

Người đàn ông quả nhiên múc một bát nhấp mấy ngụm nhỏ, sau đó lại do dự nhìn cậu:

-Tôi cảm thấy cũng được mà. Cậu rất ghét ăn hải sản à?

Đồ ngốc, cậu chỉ muốn để Mục Thiên Thành cũng uống một ít thôi. Ai bảo anh ta chỉ lo tắm bổ cho cậu mà bỏ mặc bản thân gần đây gầy rạc đi; hơn nữa cả ngày qua lại không ngừng giữa bệnh viện, công ty và nhà, không gầy mới là lạ.

-Nếu anh uống hết canh trong cái bát ấy thì tôi sẽ uống hết của mình.

-Cậu uống canh còn cần người ta uống cùng?

Mục Thiên Thành thấy buồn cười nhìn cậu.

-Anh có uống không?

Thiên Phàm hơi nhướn mày.

-Tôi uống.

Nhìn thấy người đàn ông uống hết bát canh cá đầy Thiên Phàm cũng uống sạch bát canh trong tay, khi đưa bát trả lại cho anh ta lại vô thức hỏi:

-Mỗi ngày cứ đến bệnh viện thế này mà bạn gái anh không giận sao?

-Nhà Thi rất hiểu chuyện. Nhưng bây giờ chúng tôi đã...

Hai chữ 'chia tay' này còn chưa kịp thốt ra đã bị tiếng di động cắt ngang. Mục Thiên Thành khẽ nói xin lỗi rồi bước ra ngoài phòng bệnh nghe điện thoại.

Thiên Phàm dựa người vào gối, nhẹ nhàng nhắm mắt...

Cũng may tiếng chuông cứu cậu, nếu không đau khổ trên mặt cậu không thể che giấu được!

Nhã Thi – hóa ra bạn gái anh ta tên là Nhã Thi. Quả nhiên giống như mình nghĩ, là một cái tên rất dịu dàng xinh đẹp, nói vậy cũng là một cô gái dịu dàng xinh đẹp nhỉ? Không biết lúc hai người ở bên nhau trên mặt anh ta sẽ có biểu hiện thế nào – chắc chắn là dịu dàng mà cậu chưa từng nhìn thấy.

-Xin lỗi cậu, vừa rồi công ty gọi điện thông báo, tôi phải về đó một chuyến.

Mục Thiên Thành vội vàng bước vào.

-Anh đi đi.

Thiên Phàm nói thản nhiên.

-Vậy cậu nghỉ ngơi đi nhé, ngày mai tôi sẽ lại đến. Cậu muốn ăn gì?

-Gì cũng được.

-Đừng lúc nào cũng gì cũng được như thế, ít nhất cũng phải nói cho tôi biết cậu ghét ăn gì chứ?

Người đàn ông dịu dàng cười nói.

Với một người hoàn toàn không hiểu tình cảm của mình như anh ta chỉ làm cho đau đớn trong lòng Thiên Phàm càng thêm rõ ràng thôi.

-Tôi muốn ngủ.

Thiên Phàm kéo chăn lên trùm kín người.

-Được rồi... Vậy mai gặp.

Chờ cánh cửa vừa khép lại Thiên Phàm vội vàng xốc chăn ra. Hai tay chống dậy kéo rèm cửa ra, nín thở nhìn chăm chú ra bên ngoài...

Mỗi lần cậu đều như thế, không khác gì một tên cuồng theo dõi, luôn âm thầm tham lam nhìn mỗi một hành động của đối phương; nhưng dù sao bản thân cũng đã làm rất nhiều kiểu này với Mục Thiên Thành nên trong lòng cũng không cảm thấy tội lỗi gì lớn lắm.

-Anh đang nhìn gì vậy?

Giọng nói đột ngột cất lên bên tai. Thiên Phàm hoảng sợ quay phắt lại nhìn, hóa ra là Việt Trạch Viễn không biết xuất hiện từ lúc nào.

-Ồ ồ, hóa ra là phong cảnh bên này đẹp đặc biệt?

Việt Trạch Viễn vươn đầu ra vừa lúc nhìn thấy cảnh Mục Thiên Thành đi ra khỏi bệnh viện đến bãi đỗ xe, khuôn mặt không khỏi nở nụ cười làm người ta ghét cay ghét đắng:

-Chiếc xe thang nhóc Mục Thiên Thành này lái không tồi nha, rất cao cấp đấy, xem ra công ty các anh làm ăn tốt lắm? Ngành bảo hiểm vốn lợi nhuận rất cao mà, so với một bác sĩ nghèo rách như tôi thì mạnh hơn nhiều.

-Anh rất nghèo rách?

Thiên Phàm liếc nhìn đôi giày da hàng hiệu hần ta đang đeo.

-Đương nhiên, làm bác sĩ mệt muốn chết luôn! Cả ngày không ngừng mổ lớn mổ nhỏ, trách nhiệm cũng rất lớn lao, tiền lương lấy được chút xíu, ngẫu nhiên mới có tiền thưởng, bằng ấy còn chưa đủ cho tôi nhét kẽ răng.

Việt Trạch Viễn gãi cằm, nói rất lưu manh.

-Vậy xin hỏi vị lang băm nhà anh này, khi nào thì tôi mới có thể xuống giường đi lại?

Thiên Phàm tức giận nói.

Việt Trạch Viễn đen mặt:

-Vừa mới mổ xong đã muốn xuống giường đi lại, anh nghĩ tôi là thần tiên à? Thiên Phàm, tôi cảnh cáo anh, giai đoạn đầu quan trọng nhất là phải nghỉ ngơi, xương của anh bây giờ rất yếu, chỉ cần hơi không để ý chút thôi là sẽ có thể nhiễm trùng hoặc chệch vị trí, đến lúc đó còn phiền toái hơn nữa.

-Chân tôi què cũng không tồi đâu, sẽ có người nào đó nuôi tôi cả đời.

Trên khuôn mặt Thiên Phàm nở một nụ cười vắn vẹo.

Trong đầu bỗng lóe lên một suy nghĩ độc ác – nếu thật sự muốn trói người đàn ông ấy vào người cũng không phải không có cách nào, chỉ cần mình bị tàn tật có lẽ sau này mình có nói gì đối phương cũng ngoan ngoãn nghe theo, giống như một con chó trung thành bị chủ nhân buộc vòng quanh cổ.

Việt Trạch Viễn bỗng cảm thấy cả người lạnh buốt.

-Gặp gỡ anh là xui xẻo lớn nhất đời Mục Thiên Thành.

-Gặp gỡ anh ta cũng là xui xẻo lớn nhất đời tôi.

Thiên Phàm chọi lại gay gắt.

-Khi còn học trung học tôi từng tận mắt nhìn thấy anh trộm hôn anh ta trên sân thượng trường học.

Việt Trạch Viễn thở dài đút tay vào túi áo blue trắng.

-Tôi biết.

Thiên Phàm trả lời ngay cả mi mắt cũng không hề nháy một chút.

-Anh thích anh ta đến mức ấy sao?

Không phải giọng điệu châm biếm mà là đầy sự đồng tình – còn có một chút bất đắc dĩ nhàn nhạt. Ngược Thiên Phàm hơi cứng lại.

-Cho nên, bây giờ rất đau khổ đúng không? Coi như không biết gì ở lại bên cạnh anh ta.

Việt Trạch Viễn vươn tay nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu cậu, tuy hành động có hơi đột ngột nhưng cũng không làm người ta ghét, bởi vì cậu biết Việt Trạch Viễn không có ác ý.

Cảm nhận được sự lo lắng không lời truyền đến từ lòng bàn tay, hốc mắt Thiên Phàm không khỏi nóng lên:

-Nếu anh dám cả gan nói cho anh ấy biết, tôi sẽ băm anh thành thịt vụn ném cho cá ăn.

-Vẫn không tự nhiên giống như trước đây.

Việt Trạch Viễn thở dài rút tay lại:

-Tôi ở ngay trong bệnh viện, nếu muốn nói chuyện hoặc phát tiết linh tinh gì đó thì có thể tha hồ đến tìm tôi.

-Tôi sẽ không ngốc như vậy, căn bản anh chỉ sợ thiên hạ không loạn thôi.

Thiên Phàm lạnh lùng nói.

-Sao lại nói lời từ chối sớm như vậy, ít nhất tôi đã tự nguyện làm thùng rác chứa tâm sự của anh, đáng lẽ anh phải cảm động phát khóc mới đúng chứ.

Việt Trạch Viễn cười ranh mãnh như một con hồ ly xảo quyệt, Thiên Phàm đương nhiên sẽ không mắc mưu, chỉ lạnh lùng mặc kệ.

Sau một tháng nằm viện Thiên Phàm đã chính thức xuất viện.

Thấy cậu vất vả kiên quyết tự mình đi từ giường đến xe lăn, Mục Thiên Thành thật sự không thể nhìn được nữa bèn duỗi tay đỡ đối phương. Khoảng cách đột nhiên gần sát làm Thiên Phàm cả kinh, phản xạ muốn đẩy đối phương ra thì Mục Thiên Thành lại giữ chặt lấy eo cậu, trầm giọng nói:

-Đừng lộn xộn!

Người đàn ông ấy một khi nghiêm mặt thì vô cùng có sức uy hiếp, Thiên Phàm biết điều không phản kháng mặc cho anh đỡ vào trong xe, chạy thẳng đến dưới tầng nhà trọ.

-Cậu ở đây ư?

Ngẩng đầu nhìn nhà trọ cũ nát loang lổ, Mục Thiên Thành thật sự khó mà tin tiền lương của Thiên Phàm còn cao hơn mình vậy mà lại ở một khu tập thể cũ kỹ như thế; cũ cũng không sao, nhưng khu dân cư này an ninh rất kém, nếu nhớ không nhầm thì vừa mới tháng trước có nghe thấy xảy ra vụ kẻ trộm xông vào nhà dân ăn trộm.

-Tôi không thể ở đây à?

Nhà trọ mà Thiên Phàm đang ở chính do mẹ cậu mua, tuy cũ nát nhưng dù sao cũng là 'nhà'. Nếu có một ngày mẹ cậu đột nhiên trở về thì ít nhất mình thân là con trai vẫn còn ở lại.

-Tôi không có ý đấy... Chỉ là cậu nên đổi sang môi trường tốt hơn một chút, an ninh ở đây không tốt lắm.

Mục Thiên Thành lo lắng bày tỏ.

-Ồ thì đâu mà chẳng giống nhau, không sao hết.

Thiên Phàm lạnh nhạt nói:

-Tóm lại cũng cảm ơn anh, anh có thể về được rồi.

-Cậu định tự mình lên thế nào?

-Tôi khác có cách, không cần anh lo lắng.

Nhìn chân trái đang bó bột của cậu Mục Thiên Thành thở dài:

-Thiên Phàm này, nếu cậu có thể tìm được bạn bè thân thích chăm sóc tôi đương nhiên có thể yên tâm về; nhưng vấn đề là bên cạnh cậu không có một người nào đứng không?

Thiên Phàm im lặng.

Những lời của anh ta lời nào lời ấy chọc đúng chỗ đau của cậu, bên cạnh mình đúng là không có một ai, ngoài anh ta.

Mẹ từ hai năm trước gả đến phương bắc thì bật tin luôn từ đó. Sau khi thành niên Thiên Phàm bèn chuyển khỏi nhà bố dượng tự lập, làm thêm kiếm tiền nuôi sống bản thân; mấy năm nay lăn lộn qua các thành phố khác nhau, vì công việc mà bôn ba bận rộn, hơn nữa tình tính vốn xa cách nên Thiên Phàm chưa bao giờ kết bạn với ai, cũng không cần bạn bè gì cả.

Cho tới giờ đều là một mình cô độc.

Cậu đã thành thói quen rồi – mấy loại bệnh vặt đau vặt như cảm cúm, sốt, đau dạ dày chỉ cần cắn răng chịu đựng là có thể hết. Khuya khoắt một mình nằm trong phòng cấp cứu truyền nước muối cũng không phải cảnh khó chịu được; chỉ là bây giờ chân không thể cử động, sinh hoạt hàng ngày bất tiện bày ra trước mắt.

-Để tôi giúp cậu.

Người đàn ông dường như đã đoán trúng tâm sự của cậu bèn mỉm cười nhẹ nhàng, cũng vươn tay về phía cậu. Dù cho không muốn trước mắt cũng không phải lúc cậy mạnh. Chần chờ vài giây Thiên Phàm vẫn để đối phương đỡ lấy mình.

-Này...

Đập vào mắt chính là hình ảnh thảm thiết không được chuẩn bị tâm lý trước. Bàn tay để hai bên xe lăn của Mục Thiên Thành không khỏi cứng đờ, trên mặt hiện lên vẻ vô cùng ngạc nhiên.

Nếu không tận mắt nhìn thấy thì Mục Thiên Thành không dám tin – có người lại có thể bình thản sống trên một ‘bãi rác’!

Đảo mắt nhìn quanh, khắp nơi đều là quần áo, tạp chí, hộp cơm, bát đũa, thậm chí, đĩa DVD ném lung tung, làm không gian vốn nhỏ gần như không được coi là phòng khách càng trở nên chật hẹp.

Mục Thiên Thành luôn thích sạch sẽ, việc nhà xử lý rất gọn gàng ngăn nắp, chưa bao giờ gặp phải một căn phòng bẩn thỉu lộn xộn thế này, bởi vì thị giác bị tác động quá lớn làm anh trong chốc lát không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối. Thiên Phàm lại coi như không có gì xảy ra, như một tướng quân chinh chiến trở về trực tiếp lặn qua ‘sinh hoạt rác rưởi’ rơi vãi xung quanh đi thẳng vào bếp, định đun nước sôi uống.

-Để tôi.

Mục Thiên Thành vội vàng bước về phía trước, khỏ gối chân vừa cử động bèn đá phải thứ gì đó – nhặt lên nhìn thì dường như đó là một chiếc quần lót tứ giác màu đen.

-Đứng im!

Thiên Phàm ngồi trên xe lăn lao thẳng đến, trên mặt hơi đỏ bừng dường như là do xấu hổ, hung tợn giật phăng chiếc quần lót trong tay người đàn ông nhét bừa xuống dưới mông.

-Cậu vẫn luôn ở đây?

Mục Thiên Thành trợn mắt há mồm hỏi.

-Có gì không được?

Thiên Phàm trả lời rất hùng hồn.

Cảm thấy sau ột truyền đến đau đớn, Mục Thiên Thành nhíu mày day day hai bên thái dương.

-Tạp chí để tắt lên bàn trà, chông đĩa thì nhét vào trong tủ đĩa, áo khoác ngoài thì treo lên. Áo sơ mi này tôi vẫn chưa giặt để đây đã, để lúc nào rồi đưa đến tiệm giặt là.

Thiên Phàm giống bậc đế vương nằm vắt vẻo trên ghế sofa mềm mại, sau lưng để ba, bốn cái đệm mềm – bảo đảm cậu có ngồi lâu cũng không cảm thấy khó chịu – một mặt uống trà xanh lạnh Mục Thiên Thành mua ở tiệm tạp hóa, một mặt ra lệnh.

-Kỳ thật cậu biết dọn dẹp phòng thế nào mà, sao còn có thể ném đồ lung tung như vậy?

Mục Thiên Thành cảm thấy buồn cười nhìn cậu.

Vì để tránh bẩn đồ, anh cởi áo vest chỉ mặc áo sơ mi, cũng xắn cao hai tay áo lên. Công việc dọn dẹp bắt đầu từ phòng bếp, công trình lớn có lẽ đêm nay khỏi ngủ luôn.

-Mỗi ngày công việc bận rộn như thế lấy đâu ra thời gian.

Thiên Phàm nói như việc không liên quan đến mình.

-Không ngờ phó tổng Thiên Phàm ‘nhật lý vạn kỷ’ của chúng ta lại bận rộn đến mức này, tốt nhất sau này xin cậu thuê một người dọn dẹp hoặc thuê người giúp việc theo giờ quét dọn nấu cơm cho cậu đi. Tôi cảm thấy cậu căn bản không biết chăm sóc bản thân.

Mục Thiên Thành lau mồ hôi trên trán; tuy đã mở điều hòa nhưng anh vẫn nóng toát mồ hôi.

- Tôi cảm thấy cậu căn bản không biết chăm sóc bản thân.

Rõ ràng là một câu nói rất bình thường không hiểu sao lại làm Thiên Phàm cảm thấy bực bội.

-Tôi đương nhiên biết, không cần anh quan tâm.

Thấy ngữ khí của cậu không tốt, Mục Thiên Thành liếc nhìn Thiên Phàm một cái rồi khẽ thở dài, dịu dàng hỏi:

-Tối nay cậu muốn ăn gì.

-Không muốn ăn gì hết, anh về đi!

Bản thân trước mắt người đàn ông chững chạc này đặc biệt giống một thằng nhóc thích gây sự, không thể cư xử thẳng thắn, chỉ biết nói những lời trái với suy nghĩ; Thiên Phàm vì điều này mà chìm trong cảm xúc tự ghét mãnh liệt.

[từ bỏ đi, nhanh từ bỏ một tôi không tự nhiên như vậy đi!]

Cậu nhắm chặt hai mắt chờ đợi bước chân bỏ đi của người đàn ông. Ai ngờ bước chân chẳng những không đi xa mà ngược lại còn dần dần đến gần chính mình... Thiên Phàm mở bừng mắt hoảng sợ, chỉ thấy người đàn ông đang quỳ một gối bên sofa, im lặng nhìn mình, khuôn mặt đẹp trai gần trong gang tấc chỉ cần hơi duỗi tay là có thể chạm vào.

-Tôi muốn tranh thủ thời gian dọn dẹp sạch sẽ căn phòng cho nên không rảnh nấu một bữa cơm thịnh soạn; làm một phần cơm rang trứng đơn giản ăn tạm chút, được không?

Người đàn ông ấy dịu dàng không có giới hạn, nội tâm lại vẫn sẽ không để lại chút gì, là một tồn tại khủng bố cỡ nào!

Thiên Phàm biết ơn anh ấy vì không giận mình mà bỏ đi, rồi lại sợ hãi khoảng cách gần như vậy, giống như chỉ cần liếc mắt thêm một cái thôi sẽ bị anh ấy nhìn thấy sự nực cười, yếu đuối, nguy trang, cậy mạnh, còn có... tình cảm không chỗ giấu của mình.

Thiên Phàm khó khăn dời mắt:

-Tùy anh.

Người đàn ông mỉm cười, đứng thẳng dậy đi vào bếp.

Kết quả buổi tối ăn cơm rang ngon lành Mục Thiên Thành tự tay làm.

Người nấu ăn giỏi có thể sửa đổi thành hay, dù cho không rảnh mua nguyên liệu phong phú, chỉ cần tùy ý dùng nguyên liệu hiện có chế biến cũng có thể làm Thiên Phàm chảy nước miếng. Mà Mục Thiên Thành chỉ vội vàng và mấy miếng cơm bèn vội vàng tiếp tục thu dọn phòng ngủ của cậu.

Nhà trọ của Thiên Phàm chỉ có một phòng ngủ, phòng khách và nhà ăn dùng chung, cũng chỉ tầm 12, 13 bình; tuy nhỏ hẹp nhưng với một thanh niên độc thân thì cũng đủ rồi. Trong phòng trang trí đơn giản, chỉ có gia cụ cơ bản nhất, không hề có vật phẩm xa xỉ. Thiên Phàm không có dự vọng quá lớn với vật chất, chỉ cần đủ dùng là được, huống chi cậu thích không gian nhỏ gọn dị, càng có thể cho mình cảm giác an toàn.

Thiên Phàm từng chuyển đến ở nhà cao cửa rộng, đó là khu nhà cao cấp của một trong những 'chồng trước' của mẹ. Khối kiến trúc kiểu cung đình thế kỷ 18 suốt ba tầng lầu, từ gian phòng này đến gian phòng khác phải đi một đoạn hàng lang thật dài, khuya khoắt, trống trải đến mức không cảm thấy một chút hơi người nào, giống như một tòa thành chết. Từ lúc ấy cậu chỉ thích một không gian vững chãi chỉ cần liếc mắt là có thể bao quát toàn bộ.

-Khuya rồi anh có lẽ nên về đi?

Thấy người đàn ông tha một túi rác tròn vo đi ra khỏi phòng ngủ, dáng vẻ mồ hôi chảy ròng ròng làm ngực Thiên Phàm hơi nhói đau.

-Đêm nay tôi ngủ ở đây.

Mục Thiên Thành vuốt hai tay, đem túi rác tròn vo dọn suốt ba giờ để ở chỗ huyền quan, có hơi vừa lòng khi nhìn thấy xung quanh sạch sẽ rực rỡ hẳn lên.

-Cái gì? Anh muốn ngủ ở đây?

Thiên Phàm suýt nữa cắn phải đầu lưỡi.

-Đương nhiên. Bây giờ cậu không tiện hoạt động, ăn cơm, đi WC, tắm rửa đều cần giúp đỡ, không ai để ý làm sao được? Nhỡ đâu không cẩn thận làm chân bị thương lần nữa...

-Một mình tôi có thể!

-Tôi đã chuẩn bị xong chăn bông cùng đệm qua đêm rồi, cậu hoàn toàn không cần quan tâm.

Người đàn ông cười dịu dàng:

-Bây giờ tôi ra ngoài vứt rác, thuận tiện mang chăn để trong xe lên.

Đồ khốn, hán ta có chuẩn bị mà đến!

7. Chương 6

Không bao lâu sau, Mục Thiên Thành đã ôm chăn trở lại. Đúng lúc nhìn thấy Thiên Phàm chống nạng về như lung lay sắp đổ, anh không khỏi quá sợ hãi, soái một bước dài xông qua kịp thời đỡ được người đang đà đổ xuống, lòng thầm đổ mồ hôi lạnh.

-Cậu muốn đi đâu?

-Toilet.

Thiên Phàm lớn tiếng nói. Vừa mới uống nhiều trà quá nên có hơi vội.

-Để tôi đỡ đi.

-Không cần đâu.

Thiên Phàm giãy giụa.

-Nghe lời tôi!

Mục Thiên Thành cứ đỡ cậu đi.

Hơi thở dần ông chợt đến gần, chớp mũi truyền đến hương thơm thanh nhã, khiêm tốn cẩn thận, rất phù hợp với khí chất của anh, không biết là do bản thân anh chọn, hay do bạn gái anh chọn cho? Vừa nghĩ đến khả năng là cái sau, lòng dạ Thiên Phàm đã dâng lên cảm giác đố kỵ, rồi lại tự cảm thấy thất vọng với tâm tình xấu xa của mình.

-Cẩn thận, đừng đụng tới chân.

Anh dẫn dò bên tai. Thất lưng bị ôm truyền đến cảm giác an tâm, vững vàng chống đỡ cậu. Mỗi một bước đi đều có thể cảm nhận được nhịp tim đập mạnh mẽ. Đầu óc Thiên Phàm thoáng cái hiện lên hình ảnh hồi học cấp 2, anh dựa vào cậu ngủ gật trên sân thượng, cũng là cảm giác giống như vậy, thật hy vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại tại giây phút này...

Nhưng thời gian sao có thể dừng lại thực sự chứ, cho dù cậu có trông mong sao đi nữa?

Thiên Phàm thầm cười nhạo sự ngu dại của bản thân.

Vất vả lắm mới mượn sức anh nâng đi tới phòng tắm, đứng ở trước bồn cầu, bầu không khí không biết sao lại xấu hổ vô cùng, hai người trong lúc nhất thời chỉ có thể mở to mắt nhìn nhau trừng trừng, không biết nên nói gì đây.

Sau vài giây trầm mặc, Mục Thiên Thành ngại ngần hỏi:

-Ừm... cái đó... Có muốn tôi giúp cậu cởi quần ra không? Giúp cậu móc thẳng nhỏ ra...

-Không cần!

Thiên Phàm mặt đỏ tía tai gào thét, lúc ấy thật muốn chui đầu vào lỗ.

-Anh ra ngoài đi, tôi tự lo được.

-Cậu làm được thật sao?

Chú ý đến khuôn mặt đối phương đỏ lừ, lòng Mục Thiên Thành không khỏi khê động; tuy rằng hai người

có cùng giới tính, song phản ứng như vậy làm anh cảm thấy vô cùng đáng yêu.

-Nhảm nhí! Anh ở chỗ này, tôi sao mà đi được?

Thiên Phàm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mục Thiên Thành ngạc nhiên, cũng hiểu ra nên có hơi buồn cười:

-Được, tôi đi ra ngoài trước, đợi ở cửa nhé, có gì cần cứ gọi.

Thẳng đến khi anh rời khỏi, Thiên Phàm mới thả lỏng được. Ở bệnh viện, việc này đều có người săn sóc, nếu biết có tình cảnh này, chi bằng cứ ở bệnh viện luôn cho rồi.

Chân trái không dám thả xuống đất, chỉ có thể một chân vịn lấy nạng chống người, Thiên Phàm mất chút sức mới kéo khóa xuống được, vừa cảm nhận sáng khoái khi được “giải phóng”, vừa để ý người đàn ông đứng bên ngoài cửa có thể nghe thấy “tiếng nước”, chỉ cảm thấy mặt nóng bừng, người ngợp như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Ai mà ngờ được ở nhà mình mà cũng có lúc xấu hổ như thế, thật không nên đồng ý để người này ở lại qua đêm!

Vất vả xử lý xong xuôi, Thiên Phàm mở cửa thì thấy vẻ mặt anh dịu dàng mỉm cười:

-Tiểu xong rồi à?

-Xong rồi.

Thiên Phàm trừng anh.

-Vậy chúng ta tắm đi.

Anh nói như thể sung sướng lắm.

-Tắm, tắm á?

-Ừ, một mình cậu tắm được chắc, để tôi giúp cho.

Thấy nét cười hiền hòa của anh, Thiên Phàm thoáng cái có cảm tưởng muốn co giò chạy trốn.

Bởi chân trái bó bột, không có khả năng tắm rửa bình thường; cũng may có bồn tắm to, chỉ cần xả nước

nông một chút, ngồi vào thì cũng tắm tạm.

Mục Thiên Thành đặt chiếc ghế nhựa trong phòng tắm, để Thiên Phàm ngồi xuống, cẩn thận tỉ mỉ buộc túi không thấm nước vào chân cậu, để tránh làm ướt nó.

-Để tôi cho.

Vẫn là lời kịch cợt mạnh như cũ. Mục Thiên Thành ngẩng đầu, mỉm cười.

-Một mình cậu tắm chắc là khó lắm ha? Phòng tắm lại trơn, tôi lại không muốn cậu té ngã bị thương.

-Đừng bảo tôi là anh muốn giúp tôi tắm đấy nhé.

Thiên Phàm lý sự thêm.

-Nếu không có ai giúp, xin hãy nói cho tôi cách cậu cởi quần áo đi, nhất là... quần ấy?

Mục Thiên Thành nhìn lướt từ trên xuống dưới, nhú lông mày.

-Tôi đổi ý rồi, không tắm không sao đâu.

Thiên Phàm túm chặt quần áo trên người.

-Việt Trạch Viễn nói rồi, cậu ít nhất phải ba tháng mới có thể đi được, cậu định ba tháng không tắm lần nào à? Sẽ có rận, bọ chét, rệp, còn có thể gọi bọn gián, chuột...

Mặt anh tuy đang mỉm cười, nhưng ý cười trong mắt thực sự là đáng ghét cực kỳ!

-Được rồi!

Thiên Phàm cắt lời anh, bày tỏ yếu ớt:

-Tôi sẽ gọi người khác tới giúp.

-Lúc này thì tìm đâu ra người?

Mục Thiên Thành nói rõ là thành khẩn:

-Chúng ta đều là nam, có cần kiêng kị nhiều thế không? Trước đây tuy tôi chưa từng chăm sóc người khác, nhưng mà cứ tin tôi đi, tôi sẽ thật chú ý, sẽ không làm cậu đau đâu.

Thiên Phàm lo lắng căn bản không phải vấn đề có thể bị đau hay không, mà là...

Cậu chết cũng không muốn trần truồng trước mặt người này!

-Nếu như sợ tôi nhìn thấy... Đơn giản lắm, tôi cũng có thể cởi sạch trơn cho cậu xem, không sao đâu! “thẳng thắn xem cùng” nói không chừng đều tốt với đôi bên. Đường như đoán được cậu đang để ý cái gì, anh cười cởi mở, sắc mặt Thiên Phàm tái mét nhìn anh, lần đầu tiên hối hận hành động nhảy vào đám cháy lúc đó của mình!

Cuối cùng, Thiên Phàm cũng tắm rửa nhờ sự nửa ép buộc của anh.

Người trần như nhộng bị anh ôm diu vào bồn tắm, toàn thân trên dưới đều bị nhìn hết sạch – bao gồm cả phần thân dưới. Dù giấy giụa thế nào, đều bị anh lấy thái độ dễ dàng trẻ con để xoa dịu; Thiên Phàm cũng biết giờ cậu không thể nào có sức chống lại anh.

Đáng ghét, làm cậu nhếch nhác thảm hại không còn mặt mũi, Thiên Phàm lại không sao từ chối nổi, bởi vì toàn bộ điều ý làm đều là để chăm sóc cậu... Đúng là một lý do quang minh chính đại làm sao! Vì sao Mục Thiên Thành lại không thể mặc mình tự sinh tự diệt, còn tốt hơn là dịu dàng với cậu kéo dài nốt chút hơi tàn!

Cũng như binh sĩ ôm chí khí trong lòng nhưng thất bại quay về, Thiên Phàm xấu hổ và giận dữ nhắm nuốt tư vị bất lực, lòng tự trọng cao ngạo vỡ vụn, cậu cứ cúi đầu co rúm lại thành một đống, không để ý tới người đang bận rộn trên người cậu.

Đường như phát hiện ưu tư của Thiên Phàm đã đến bên bờ vực, anh từ sau lúc ấy đã không còn nói nhiều nữa, chỉ chịu khó lấy vòi hoa sen cọ rửa cả người cậu, thay cậu chà lưng, đồng thời cẩn thận tránh vết bỏng đầu vai ra.

Vết thương ở hõm vai bên phải phần gần lưng – to chừng miệng bát, hiện ra hình bầu dục khác thường, tuy không coi là nghiêm trọng, nhưng sau khi khỏi hẳn chắc phải lưu lại vết sẹo dữ tợn lắm; da thịt vốn trơn tuột không tỳ vết gì nay lại có dấu vết, tâm tình Mục Thiên Thành không khỏi trở nên trầm trọng, động tác càng dịu dàng hơn.

Y tá của bệnh viện thỉnh thoảng tới lui chỉ là tẩy rửa tượng trưng qua loa, cách biệt một trời một vực với từng động tác lau rửa cẩn thận của anh. Nhưng tuy rằng tỉ mỉ, thân thể Thiên Phàm lại thủy chung cứng ngắc như đá, một cái chạm nhẹ cũng sẽ làm từng sợi lông mi của cậu rung lên, mãi mà không thể bình tĩnh nổi.

Chú ý tới vết ửng đỏ không phai được sau tai Thiên Phàm, lòng Mục Thiên Thành hơi rung động.

Dù chưa nhìn thấy người cùng giới khóa thân, cũng chưa từng hầu ai tắm, Mục Thiên Thành lại phát hiện bản thân anh không có trở ngại gì về mặt tâm lý, ngược lại, có thể dùng ánh mắt thưởng thức đối với người con trai có cấu tạo thân thể tương đồng.

Vóc người Thiên Phàm khá tốt, sắc da nhẵn mịn trắng nõn, da thịt rõ ràng, toàn thân trên dưới không có sẹo lồi, đường lưng cong thể hiện sự dẻo dai trơn tuột đẹp đẽ. Thừa dịp đối phương không để ý, Mục Thiên Thành có liếc qua thân dưới của cậu – nam tính ẩn trong rừng thưa nhìn phát dục khá tốt, kích cỡ bình thường, ngoan ngoãn nằm ngủ đông giữa khe háng...

Nếu Thiên Phàm là con gái, sợ rằng anh đã nổi thú tính rồi!

Mục Thiên Thành ho nhẹ một tiếng, thu hồi đường nhìn đã trở nên mờ ám:

-Tắm xong rồi.

Thiên Phàm khẽ động, miễn cưỡng ngẩng đầu; phòng tắm đang đóng cửa, vòi nước vừa mở giờ tắt đi nên bỗng có phần vắng vẻ, tăng thêm cảm giác thẹn thùng trong lòng. Mục Thiên Thành cầm một chiếc khăn tắm khô ráo nhẹ nhàng phủ lên thân thể Thiên Phàm, lau khô cả người cho cậu, lại thay cậu khoác chiếc áo tắm rộng thùng thình lên người, sau đó dìu cậu đến chiếc giường mềm mại.

Thiên Phàm im lặng kéo chăn qua, rồi vùi cả người mình vào đó.

-Khoan đã...

Anh vỗ nhẹ bên ngoài.

-Làm chi!

Thiên Phàm vừa tức vừa thẹn, gằm nhẹ.

-Tóc ướt ngủ sẽ bị đau đầu đó, để tôi sấy khô rồi ngủ tiếp nhé?

Giọng anh dịu dàng tựa như cái bóng dưới ánh nắng, không tiêu tan được:

-Thiên Phàm, chỉ cần năm phút đồng hồ là tốt rồi.

Đáng ghét, mình kiếp trước tuyệt đối thiếu hẳn ta một ngàn vạn!

Từ đó hai người bắt đầu “cuộc sống ở chung”.

Vào ngày hôm sau, Mục Thiên Thành thuận tiện dọn dẹp hành lý đơn giản, công khai tiến vào chiếm căn nhà trọ của Thiên Phàm, bởi Thiên Phàm hầy còn chưa có năng lực tự gánh vác, chỉ có thể mở to mắt nhìn người con trai hoàn toàn xâm lấn phạm vi của cậu.

Mục Thiên Thành đầu tiên là mua chiếc giường xếp, thay cho chiếc sa lon ban đầu, buổi tối làm thành giường, ban ngày là sa lon, không chiếm chút không gian nào, làm Thiên Phàm không thể xoi mói nổi; sau đó tổng vệ sinh toàn bộ căn nhà, sửa sang đến mức không nhiễm tí bụi nào; tiếp đó bắt đầu mua đồ ăn, bổ sung đồ ăn cho chiếc tủ lạnh. Trong tủ lạnh, trước kia ngoài để bia cũng chỉ có mì ăn liền, nghèo nàn đáng thương; anh vứt toàn bộ những thứ ấy đi, nhét vào trong tủ những loại thịt phong phú, sản phẩm từ đậu và những nguyên liệu nấu ăn khác vào đó.

Một ngày ba bữa của Thiên Phàm từ nay về sau đã có người chăm sóc tỉ mỉ, chuyện này đối với việc từ nhỏ Mục Thiên Thành đã chăm sóc cha quán xuyến việc nhà cũng không phải là việc khó. Sợ là ngày thường để Thiên Phàm một mình ở nhà sẽ buồn, Mục Thiên Thành thuê cho cậu một đồng đĩa về, có lúc còn gọi Việt Trạch Viễn hoặc là Minh Huy tới trò chuyện giải sầu.

Dần dần, càng lúc càng có cảm giác ở chung, ngay cả anh giúp cậu tắm – chuyện làm người ta bài bác như vậy, cũng mơ hồ trở thành một loại chờ mong.

Mà sợ hãi từ đáy lòng cũng càng lúc càng sâu.

Sự việc phát triển căn bản đi ngược lại với nguyện vọng của bản thân! Sự dụ dỗ của anh như một tấm lưới tơ vô hình, chụp xuống như trời long đất lở, vũng vàng ràng buộc cậu, giãy giụa không chỉ tốn công vô ích, ngược lại càng làm cậu bị trói chặt hơn.

Có lúc Thiên Phàm cảm thấy nôn nóng không thôi, phát cáu cứ muốn đối nghịch với anh, cố ý vênh mặt hất hàm sai khiến, chỉ huy anh xoacậu vòng vòng; nhưng dù yêu cầu quá đáng thế nào, anh đều tốt tính cười mỉm, nghe theo từng lời. Thấy anh làm lụng vất vả mà dáng vẻ gầy yếu đi, Thiên Phàm lại không khỏi hối hận.

Không thể từ chối, rồi lại khó có thể thản nhiên tiếp nhận. Ngoại trừ việc cam chịu ra, Thiên Phàm thực sự không biết nên đáp lại người đàn ông cứ tự nhiên xâm nhập vào cuộc sống của cậu như thế nào nữa.

Ngược lại với cậu, người xâm lấn không chỉ vô tâm vô tư, mà còn tương đối hưởng thụ tình cảnh như thế. Mà người đang đeo tạp dề “Người đàn ông nấu nướng của gia đình” – Mục Thiên Thành đang miệt mài cần cù bận rộn trong căn bếp.

Ấm nước nóng sôi ùng ục, những cuộn khói bay ra từ trong ấm, mà một chiếc nồi inox khác trên bếp cũng đang truyền đến từng đợt hương thơm làm người khác muốn chảy nước miếng.

Mục Thiên Thành thầm tính toán: trong nồi đang nấu canh, dự định buổi tối lại thêm chút gia vị, đun với lửa nhỏ, đến lúc đó thịt heo mềm nhừ, mùi vị nhất định rất là ngon, sau đó lại cho thêm một phần thức ăn chay, rồi làm tan cá chình đông lạnh ra, thành một nồi cá chình kho tàu, trong tủ bát còn có rượu hổ cốt đủ đủ mình đặc biệt mua, rất có lợi với Thiên Phàm, buổi tối cùng nhau uống chén rượu!

Đã gần một tháng trôi qua kể từ khi Thiên Phàm gãy xương tới giờ. Mục Thiên Thành đặc biệt hỏi Việt Trạch Viễn – những chỗ sưng tím gãy xương bây giờ cũng đã từ từ hồi phục, những món cấm ăn giờ cũng đã được ăn rồi, bởi thế, Mục Thiên Thành cũng không kiêng món gì, bình thường đều làm chút đồ ăn dinh dưỡng có lượng protein cao cho Thiên Phàm.

Anh xắn tay áo lên rồi xúc nồi, mùi cháo gà thơm phức tràn đầy bếp. Mục Thiên Thành vừa múc cháo vào bát, vừa ngâm nga một khúc ca.

Ngoại trừ cha anh, Thiên Phàm là người đàn ông thứ hai sớm chiều ở chung với anh; trước đây tuy rằng đã từng quen bạn gái, nhưng ai cũng không thân mật với anh đến mức “sống chung”. Bình thường chỉ là ăn cơm, tán gẫu, cho dù có nhu cầu về mặt tình dục, cũng giải quyết ở một phòng nào đó trong khách sạn. Chứ còn ở nhà, chưa có người phụ nữ nào sống với mình như Thiên Phàm.

Tuy rằng Mục Thiên Thành dịu dàng, nhưng vẫn có giới hạn của bản thân, người ngoài khó có thể vượt qua được; nhưng mà anh chăm sóc Thiên Phàm lại không có chút mất kiên nhẫn nào cả.

Sau khi sống một khoảng thời gian, anh dần dần thăm do tính tình đối phương – đừng nhìn vẻ ngoài Thiên Phàm có thể khó ở chung, lạnh nhạt, thích cậy mạnh, ăn nói the thé, nhưng không khó hầu hạ chút nào.

Cậu ấy không kiêng ăn, làm cái gì là ăn cái đó, ngay cả lúc ăn cũng không tỏ vẻ gì, dù bình thường ngại đông ngại tây, nhưng sẽ ăn hết những thức ăn đã được xới sẵn; có lúc cậu ấy nói năng chua ngoa, là bởi vì tính cách chính trực, chứ không phải mang ác ý gì, hai người mặc dù không hay nói chuyện phiếm với nhau, nhưng khi nói tới chuyện công ty, Thiên Phàm thỉnh thoảng có thể nêu ra kiến nghị khá hay, so với tình cảnh bạn nghĩ một đằng nói một nẻo thì tốt lắm; buổi tối hầu hạ cậu ấy tắm rửa càng là một chuyện cực vui, cậu ấy còn đáng yêu hơn cả mèo con, rõ ràng cảm thấy xấu hổ đến mức đầu cũng sắp bốc hơi nước, thế mà còn giả vờ yên lặng – Mục Thiên Thành cảm thấy rõ là buồn cười, song cũng không khỏi tim đập thình thịch.

Nội tâm người này căn bản là một thằng bé to đầu – đơn thuần, thẳng thắn, lương thiện, nhưng đối với tính cách làm người thích này lại đặc biệt không hề tự giác, chỉ biết nghĩ một đằng nói một nẻo, cố ý cậy mạnh.

Mỗi một ngày sống cùng cậu tuy rằng mệt mỏi, nhưng phong phú mà thú vị. Mục Thiên Thành đã từng quen cuộc sống một mình, có lúc hoài nghi bản thân liệu có thể sớm chiều ở chung với một người con trai được không, nhưng anh phát hiện mình lại khá là thích chuyện này.

Có lẽ là vì người đó là Thiên Phàm, mà không phải quan hệ với người khác?

Đặt bát cháo gà nóng hôi hổi vào khay, Mục Thiên Thành nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ ra.

Quả nhiên, cậu ấy còn đang ngủ.

-Thiên Phàm... Thiên Phàm...

Từ trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói dịu dàng, nhưng người trong lúc buồn ngủ, mắt mũi nhập nhèm như đang có ruồi vo ve bên cạnh, Thiên Phàm không nhìn được vung tay lên, càng rúc sâu vào trong chăn.

-Thiên Phàm, hôm nay tuy là thứ bảy, nhưng chờ lát nữa tôi còn phải tặng ca, cậu có thể dậy ăn bữa sáng được không?

-Đi đi...

Nghe thấy lời từ chối không khách sáo chút nào, Mục Thiên Thành lại không ngại, đặt khay cháo ở đầu giường.

-Hôm nay tôi nấu cháo gà đấy, nguội rồi không ăn được đâu, cậu ăn nhanh lên đi.

Mục Thiên Thành nửa dịu dàng, nửa cương quyết kéo Thiên Phàm từ trong chăn ra, đem tấm gối dựa vào lưng anh, sau đó lấy một chiếc khăn ấm từ phòng tắm đắp lên trán cậu, làm cậu tỉnh lại.

Đừng thấy tính Mục Thiên Thành tốt mà lầm, lúc bướng bỉnh rồi thì không cho ai cãi lời.

-Ồn chết đi được, sao anh cứ như Đường Tăng lái nhải không thôi thế?

Thiên Phàm hậm hực tỉnh lại, tức không để đâu cho hết.

-Chờ cậu tỉnh ngủ thì cháo nguội rồi, tôi lại không có nhà, đến lúc đó cậu lại đi hâm nóng thì phiền lắm.

-Nóng một chút thì được gì chứ.

Thiên Phàm liếc xéo một cái.

-Nhưng tôi sợ chân cậu lại bị thương nữa.

Cậu biết mà! Chân chân chân... Người này cả ngày chỉ nghĩ đến chân cậu, chỉ cần có chút động tĩnh gì thì ngay lập tức thần kinh anh ta cực kỳ nhạy cảm.

-Đã sắp một tháng rồi, miệng vết thương đã gần hồi phục rồi. Chân tôi cũng không phải thủy tinh, chạm cái đã vỡ.

Thiên Phàm tức giận nói.

-Không sợ nhất vạ, chỉ sợ vạ nhất.

Anh dịu dàng nói, ngồi vào mép giường, múc một thìa, đưa đến bên môi cậu:

-Nào, mở miệng ra.

Thiên Phàm đang còn ngái ngủ không suy nghĩ nhiều, vô thức hé miệng nuốt một thìa.

Thìa cháo vừa thơm vừa ngon trôi tuột vào cái bụng rỗng đã có cảm giác đói, tinh thần cậu rung lên, Thiên Phàm lúc này mới lấy lại tinh thần, phát hiện mình thế mà như một đứa trẻ, bị một người đàn ông đút ăn!

-Để tôi tự ăn.

Thiên Phàm chỉ cảm thấy trên mặt nóng nóng. Cậu cảm thấy xấu hổ nên thô lỗ giật bát qua.

-Hương vị thế nào?

Anh nhắc nhở, mỉm cười nhìn vẻ đỏ mặt của cậu:

-Sao lại nói thế?

-Không được ngon lắm, khó ăn như quán ven đường vậy, lại còn rất mặn.

Kỳ thực đây là bát cháo gà thơm nhất hấp dẫn nhất mà cậu đã từng ăn qua, nêm nếm vừa phải, nhưng Thiên Phàm càng muốn đả kích đối phương. Muốn từ trong miệng cậu nghe được lời khen ư? Đừng có mơ!

-Mặn lắm sao? Tôi không cho nhiều muối lắm mà... Để tôi nêm thử.

Mục Thiên Thành thuận lợi lấy thìa gồm từ tay Thiên Phàm, múc thử một miếng để nếm:

-Cũng được mà. Chắc là khẩu vị cậu thiên về nhạt hả, về sau tôi sẽ nhớ cho ít chút muối.

Rõ ràng là bát mình đã ăn thế mà anh ta cũng không ngại; là bởi vì gần đây ở chung khá tự nhiên, hay là bản thân anh ta rất ngốc về phương diện này? Tâm tình Thiên Phàm phức tạp nhìn cái thìa gồm hai người “gián tiếp hôn môi”.

-A...

Mục Thiên Thành giờ mới ngộ ra:

-Quên mất tiêu rồi... Để tôi lấy cho cậu chiếc thìa sạch khác?

-Không cần.

Thiên Phàm hưng hăng múc một thìa to, đưa vào trong miệng.

-Tuy miệng cậu nói khó ăn, nhưng trông cậu ăn khá là ngon?

Anh cười hì hì nhìn cậu.

-Đó là bởi vì tôi đúng lúc đói bụng.

Thiên Phàm trừng anh.

-Trên má cậu có cháo nè...

-Đâu cơ?

Thiên Phàm dừng thìa lại.

-Để tôi cho.

Anh vừa nói, vừa đưa sát mặt vào; hô hấp của Thiên Phàm vô tình dừng lại, chìm vào con người đen sâu thăm thẳm...

Biển trời một màu là con người của anh, hết như mặt trời mới mọc buổi ban sơ.

-Được rồi.

Đầu ngón tay của anh lướt qua gò má, Thiên Phàm giống như bị điện giật, vô thức hơi rụt người lại.

-Từ trước đây tôi đã muốn nói... Da cậu rất mịn đó. Rất ít có người con trai nào da thịt nhẵn nhụi như cậu cả, chắc là bởi mỗi sáng cậu hay uống sữa chứ gì?

Cuộc đối thoại có cảm giác rất chi mờ ám. Nụ cười dịu dàng hòa ái, dáng dấp như ánh mặt trời lấp lánh,

chỉ là đối mặt thôi, mà lại làm cậu ngây ngất.

Trong nháy mắt, Thiên Phàm có xúc động muốn bóp chết bản thân!

Chỉ có một từ có thể miêu tả tình cảm đáng buồn lúc này.

Thích!

Cứ thích anh, thích một cách không hề có đạo lý!

Dù là nói về hình dạng, nét cười chín chắn, tính cách cẩn thận, cẩn thận tỉ mỉ đến mức hết như bà mẹ già làm cậu muốn phát điên lên, còn dịu dàng thương người như gió xuân, cậu đều rất thích, cực kỳ thích.

Mấy ngày nay nhờ có anh dốc lòng chăm sóc, Thiên Phàm giống như trở lại thời cấp 2 – những cái chạm nhẹ, lời nói dịu êm, đều làm cậu rơi vào ảo giác mình được để ý, nó tựa như nước sương thân của Quan Âm Bồ Tát chảy vào nội tâm héo rũ của cậu, làm vạn vật sống lại; lại tựa độc dược chạy thẳng vào tim, làm cậu đau đớn.

Bởi vì ảo giác chính là ảo giác, nó không phải sự thực, cảm tình của anh đối với cậu cũng không có bất luận đặc biệt nào.

-Lúc rảnh sao nói làm nhảm mãi thế, sao không đi làm đi?

Thiên Phàm khó khăn cắt ngang đường nhìn dính chặt vào mặt anh.

-Tôi đang đợi Minh Huy, cậu ta đồng ý tôi là tới chăm sóc cho cậu, bây giờ cũng nên tới rồi.

Mục Thiên Thành nhìn qua đồng hồ đeo tay.

-Lão đại...

Cửa không đóng, từ xa đã có thể nghe thấy tiếng gọi vang dội của Minh Huy.

-Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới rồi.

-Ngại ghê, em ngủ dậy muộn, còn chưa ăn sáng nữa.

Minh Huy mặc bộ quần áo đơn giản nhảy vào phòng ngủ, nhất thời mang tới một luồng không khí nhẹ

nhà khoan khoái.

-Tôi biết mà, trong nồi có cháo gà, thừa lúc còn nóng thì ăn đi! Tôi còn làm thêm đồ cho các cậu đó, trưa đói thì nhớ lấy mà ăn; trên bàn cơm cũng còn có không ít hoa quả và đồ ăn vặt.

-Thiệt tốt quá!

Trong mắt Minh Huy toát ra ánh sáng như sói đói.

-Tôi đi làm đây, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi.

Mục Thiên Thành đứng lên nhìn Thiên Phàm, lo lắng dặn dò Minh Huy:

-Thiên Phàm thích khoe tài, có lúc dù người không khỏe cũng sẽ không nói, cậu phải quan sát tỉ mỉ mặt cậu ấy, hỏi thêm mấy câu vào; nếu cậu ấy mệt thì để cậu ấy ngủ một lát, đừng gây ra tiếng động gì, cậu ấy rất dễ bị đánh thức; nếu cậu ấy muốn hít thở không khí trong lành, dìu cậu ấy đi ra ban công ngồi một lát, nhưng mà không được lâu đâu đó, bên ngoài gió rất lớn...

-Cậu có để yên không thì bảo? Thiên Phàm không nhịn được cắt ngang lời anh.

-Lão đại đúng là một ông chồng tiêu chuẩn iso.

Minh Huy nói chẳng kị gì cười hì hì:

-Em thấy Thiên Phàm cứ gả thẳng cho anh ấy đi.

Quan hệ của cậu và Thiên Phàm cũng đã trở nên quen thuộc như với Mục Thiên Thành, vì thế cậu cứ gọi thẳng tên.

Từ sau khi Thiên Phàm bị thương, Minh Huy đến bệnh viện thăm đối phương mấy lần. Vốn tưởng rằng không có khả năng làm bạn với loại làm người ta ghét này, lại không ngờ Thiên Phàm trong lúc nguy cấp vì cứu Mục Thiên Thành mà quên mình, “nghĩa cử” ấy hoàn toàn phá vỡ ấn tượng xấu của Minh Huy với đối phương; bởi vậy khi Mục Thiên Thành mời cậu tới chăm sóc anh ấy, cậu đồng ý rất vui vẻ.

-Da cậu ngứa hả?

Thiên Phàm lấy cái giọng kẻ khác rất sợ, nói.

-Nói đùa thôi, nhưng thấy hai người sống cùng nhau, quả là có hơi giống vợ chồng ân ái... Ế không, là chồng

chồng ân ái há. Bụng đói ghê nha, tôi đi ăn cháo đây...

Dứt lời, Minh Huy biến mất như làn gió.

-Thằng này càng ngày càng xác láo, cậu đừng để ý.

Mục Thiên Thành cười khở, nói.

-Đúng, ánh mắt dùng người của anh còn cần bàn lại.

Đối mặt với chỉ trích không khách sáo, Mục Thiên Thành chỉ có thể giả vờ không nghe thấy, lấy cặp táp rồi ngượng ngừng chuồn mất.

Rất nhanh đã qua ba tuần, đã tới lúc đi tái khám.

Bệnh viện Thị Lập, khoa chỉnh hình –

-Cuộc sống vợ chồng son thế nào rồi?

Tiếng cười của Việt Trạch Viễn có vẻ khá chói tai trong gian phòng bệnh yên tĩnh, Thiên Phàm ném cho hắn một cái lườm cháy mắt, nhưng rõ ràng là không dọa được vị bác sĩ cà lơ phất phơ này.

-Lúc nào thì tôi có thể đi?

Thiên Phàm không nhin được hỏi.

-Gấp gì chứ? Chưa bao giờ nghe “thương gân động cốt một trăm ngày” à? Anh mới được một tháng mà đã muốn đi, cẩn thận nóng vội không thành đó.

-Tôi biết anh là một tên lang băm, chỉ biết nói mấy lời nhảm nhí.

Thiên Phàm chặc lưỡi, đổi lấy cái trợn mắt của Việt Trạch Viễn.

-Thiên Phàm, đừng nóng lòng mà, từ từ sẽ đến thôi.

Mục Thiên Thành đứng ở một bên thoải mái nói.

-Anh đã sắp khôi phục hết rồi, đầu khớp xương lành khá tốt. Bình thường có thể nằm trên giường làm vài lần gập chân nhẹ nhàng, chẳng hạn hơi gập đầu gối lại gần bắp đùi; đương nhiên, vận động thì phải cẩn thận, không thể làm quá. Khoảng 3 tuần nữa là có thể tự đi được rồi.

-Nghe thấy chưa? Sau này đừng ỳ ở nhà tôi nữa.

Thiên Phàm liếc xéo Mục Thiên Thành.

-Có một tên osin toàn năng hầu hạ, anh còn không muốn à? Cần chi đuổi cậu ta đi?

Việt Trạch Viễn kinh ngạc hỏi, Mục Thiên Thành chỉ hơi cười khổ.

-Nếu anh muốn, xin mời đóng gói mang đi.

Thiên Phàm nói không thêm quan tâm.

-Thiệt hay giả vậy? Đến lúc đó anh đừng có hối.

Việt Trạch Viễn cười ha ha:

-Nếu tôi là anh, tôi đâu có dễ dàng buông cơ hội nô dịch tên ấy. Lòng cậu ta có cảm giác mang tội sâu như sông lớn, đừng nói là chăm sóc anh, dù phải làm trâu làm ngựa cho anh cậu ta cũng chịu, anh xác định cứ dễ dàng buông tha anh ta thế?

Cảm giác mang tội – ba chữ ấy nhói sâu vào ngực Thiên Phàm.

Chính xác, anh đối cậu chẳng qua là áy náy.

-Cũng không phải bởi Thiên Phàm đã cứu tôi, tôi mới chịu vất vả...

Mục Thiên Thành muốn giải thích, lại bị Việt Trạch Viễn cắt ngang:

-Tôi biết tôi biết, anh nghiện làm người tốt, chó mèo nhà ai bị thương cũng nhặt về nuôi một đọt, càng miễn bàn đến là một người sống.

Thiên Phàm nghe lời ấy, tâm tình càng trầm xuống.

Lúc này, người hướng dẫn tập vật lý trị liệu đi vào phòng bệnh, bắt đầu tiến hành hướng dẫn tập phục hồi

các hoạt động căn bản. Việt Trạch Viễn nháy mắt với Mục Thiên Thành, hai người đều lui ra ngoài.

-Lấy không?

Viễn Trạch Viễn dựa vào lan can hành lang, lấy kẹo cao su ra.

-Không.

Mục Thiên Thành hỏi:

-Anh cai thuốc rồi à?

-Ừ, tôi là bác sĩ, đương nhiên phải làm gương tốt.

Việt Trạch Viễn cười cười, nhắm nuốt mùi vị bạc hà thơm ngát.

-Xem ra cậu ta vội vàng đá anh rồi?

-Đích xác là vậy...

Mục Thiên Thành cười khỏ, nói.

-Sự nhẫn nại của Thiên Phàm còn kém hơn tôi tưởng tượng.

Việt Trạch Viễn hơi nhướn mày:

-Nếu anh không có ý gì với cậu ta, tốt nhất đừng tiếp cận cậu ta nữa.

-Lời ấy có ý gì?

-Tôi đã sớm nhắc anh rồi, chẳng qua bây giờ thoát nhìn... Anh một chút cũng không hiểu được.

Việt Trạch Viễn khẽ nâng cằm, dừng ở Mục Thiên Thành, từ tốn nói:

-Cậu ta còn thích anh. Anh đó, có thể hưởng ứng tình cảm của cậu ta không?

Mục Thiên Thành cười lắc đầu:

-Không thể nào, tôi không thấy thế.

Đúng là Thiên Phàm mười năm trước có thích anh, nhưng không có nghĩa là bây giờ cậu ấy vẫn như vậy. Trên khuôn mặt với biểu cảm thiếu thốn không thể nào nhìn ra được ý mê muội của cậu ấy đối với anh, chỉ có khước từ và lạnh nhạt.

-Được, tôi không tranh luận với tên đần độn như anh nữa. Tôi chỉ hỏi anh, nếu chắc chắn cậu ta thích anh, anh sẽ làm thế nào?

Trái tim Mục Thiên Thành đập thình thịch, im lặng một lát rồi từ tốn nói:

-Cậu ấy là đàn ông.

Cùng trải qua cửa ải sinh tử chấn động lòng người, tình cảm của anh với Thiên Phàm có thay đổi rất lớn, nhưng chuyển biến này không liên quan tới yêu đương, Thiên Phàm chỉ là...

Chỉ là sự tồn tại vô cùng đặc biệt với anh!

Nghĩ đến dáng vẻ trầm lặng trên giường bệnh của Thiên Phàm, làm lòng Mục Thiên Thành nhói đau. Anh biết bản thân rất để ý đối phương – vô cùng để ý, nhưng anh chưa từng nghĩ tới việc quan hệ yêu đương với người cùng giới, đó là một thế giới anh không thể tưởng tượng nổi.

-Cho nên ấy ~~ nếu không có lòng dạ ấy, lại càng không phải người trong giới, đừng đối xử dịu dàng nữa, có lúc dịu dàng quá đáng lại là vũ khí sắc bén đả thương người đó.

-Ừ.

Mục Thiên Thành im lặng.

-Phù, được rồi, hồi cấp 2 thấy Thiên Phàm lén hôn anh xong, cậu ta đã từng tìm tới tôi một lần. Khi đó Thiên Phàm hung tợn cảnh cáo tôi không được gây trở ngại cho hai người, bằng không sẽ băm tôi thành thịt băm... Bây giờ nhớ tới, dáng vẻ ấy đúng là rất đáng yêu, ngay cả tôi tim cũng đập thình thịch đấy.

Việt Trạch Viễn vuốt cằm cười nói, nét cười miễn cưỡng cũng không đủ xóa đi nét khó chịu trong lòng Mục Thiên Thành.

-Có thể được người đơn thuần như vậy toàn tâm toàn ý yêu thương, anh đúng là có phúc.

Việt Trạch Viễn nói có phần hơi ước ao, nét cười dần thu lại:

-Mục Thiên Thành, anh đã không có ý với cậu ta thì đừng trách tôi ra tay đó.

-Anh?

Mục Thiên Thành thăm cả kính, thốt thành tiếng:

-Anh thích đàn ông?

Anh cũng không có thành kiến với đồng tính – dù sao cha và Thịnh Tĩnh Quảng là thế – nhưng trăm triệu lần không ngờ tới Việt Trạch Viễn được giới nữ hoan nghênh thế mà cũng là người cùng đường.

-Tôi coi như là song tính luyến đi, nam nữ đều có thể, chỉ cần có người hợp khẩu vị của tôi thì tôi sẽ chủ động.

-Nghe có vẻ không lễ tiết.

Mục Thiên Thành cười khổ, nói.

-Dù sao so với người nhìn như dịu dàng, nhưng căn bản không có tình cảm như anh thì được hơn?

Một lời đâm trúng tim đen. Việt Trạch Viễn không kém phần độc ác như Thiên Phàm, Mục Thiên Thành đau đầu xoa trán:

-Anh thực sự thích cậu ấy, không phải tùy tiện chơi đùa chứ?

-Anh nói coi?

Việt Trạch Viễn hơi nhướn mày, trong mắt pha vài phần trêu tức, rồi lại mang vài phần đồng ý thẳng:

-Mấy năm cấp 2 ấy, anh một lòng chỉ quan tâm tới chuyện của mình, Thiên Phàm một lòng chỉ quan tâm anh, tôi lại đồng thời quan tâm tới hai người... Anh nói tôi nghiêm túc đến nhường nào?

Người đàn ông trước mắt cười mà như không cười, dáng vẻ như thật mà lại như giả, làm Mục Thiên Thành không khỏi mím môi, bỗng cảm thấy nguy cơ trước nay chưa từng có, tuy lúc này anh còn chưa nhận rõ loại “cảm giác nguy cơ” này rốt cục là cái gì...

Sau khi đi ra từ khoa chỉnh hình, Mục Thiên Thành mở cửa xe, đỡ Thiên Phàm đi vào.

-Chậm chút thôi.

Mục Thiên Thành lấy tay trái che ở đỉnh xe, phòng ngừa đầu Thiên Phàm đụng phải đó; tay phải anh giữa lấy người cậu, để cậu từ từ ngồi vào ghế.

Quá trình không khó như trước kia, Thiên Phàm bây giờ đã có thể làm một số chuyện nhờ nạng rồi. Nhìn thấy cậu ấy từng ngày từng ngày hồi phục, lòng Mục Thiên Thành có chút ít vui mừng, nhưng đồng thời ý thức được đối phương rất nhanh sẽ không cần dựa dẫm vào anh nữa thì lại có chút mất mát khó nói thành lời.

Giữa lúc Mục Thiên Thành đi về bên ghế tay lái, đột nhiên nghe thấy phía sau có âm thanh chân chừ:

-Thiên Thành?

Chỉ thấy cách đó không xa có một người con gái xinh đẹp tóc đen huyền đứng lặng im, Mục Thiên Thành cười kinh ngạc pha lẫn vui mừng, bước tới gần.

-Nhã Thi? Sao em ở đây?

Người trước mắt là Nhã Thi đã mấy tháng không gặp – người đã từng là vợ sắp cưới của anh.

Thẳng đến giờ phút này, Mục Thiên Thành mới ý thức được sau khi chia tay đã là một khoảng thời gian kha khá. Bởi trong lúc đó xảy ra rất nhiều chuyện bận bịu, làm anh hoàn toàn không có thời gian để ý tới thời gian đã qua.

-Đúng là anh rồi, lúc này vừa nhìn thấy bóng lưng thì cảm thấy có hơi giống, mới thử gọi xem thử.

Nhã Thi vui vẻ quan sát anh từ trên xuống dưới. Cô không thay đổi chút nào, mặc chiếc áo hở cổ màu vàng nhạt và chiếc váy bó màu xám bạc, tôn nên vóc người yếu điệu.

-Em gần đây thế nào?

Mục Thiên Thành hỏi rất thân thiết.

-Sao lại đến bệnh viện, bị bệnh à?

-Không có.

Nhã Thi nhẹ nhàng lắc đầu:

-Em chỉ tới làm kiểm tra sức khỏe thôi, nhưng mà nhìn qua trông anh gầy đi đấy, công việc nhất định là bề bộn lắm hả?

-Ừ, công việc có hơi bận, nhưng lại xảy ra không ít việc riêng.

Đối với người vợ sắp cưới tình cờ gặp nơi đây, lòng dạ Mục Thiên Thành cũng không có chút khó chịu nào, chỉ có cảm giác thân thiết ngẫu nhiên gặp lại. Dù không trở thành người yêu, vẫn có thể làm bạn mà:

-Sao bỗng nhiên làm kiểm tra sức khỏe? Chẳng lẽ là...

-Em không sao, anh không cần lo.

Nhã Thi mím môi cười nói:

-Em xin đến châu Phi tình nguyện, làm thị thực phải kiểm tra sức khỏe mới được.

-Em muốn đi châu Phi?

Mục Thiên Thành lấy làm kinh hãi:

-Khi nào?

-Nếu như tất cả thuận lợi, tháng sau là có thể đi rồi. Kỳ thực trước đây em rất muốn đi làm tình nguyện, dùng một phần sức của bản thân giúp đỡ người khác. Lần này đúng lúc có cơ hội tham gia đội tình nguyện đi Châu Phi, cho nên em đã ghi danh rồi.

-Nhưng điều kiện bên châu Phi rất kém...

-Chính là bởi vì điều kiện kém, nên mới cần những tình nguyện viên như chúng em.

-Em quyết tâm rồi à?

-Vâng.

Nhã Thi cố sức gật đầu.

-Sau khi chia tay với anh, em cứ tự hỏi rốt cục mình nên làm gì đây, cuối cùng phải trở thành người thế nào, cuộc đời sẽ ra sao... Nhưng mấy vấn đề này không phải cứ ngồi xuống là có thể sáng tỏ thông suốt được. Thờa lúc mình còn trẻ, em muốn đi khắp nơi, trải nhiều sự đời; khi đã trở nên lịch lãm và thành thục, tự nhiên sẽ biết phương hướng của cuộc đời thôi?

-Vậy em... Có người thích rồi sao?

Mục Thiên Thành thấp giọng hỏi.

Nhã Thi nghe vậy. Mặt tựa hồ đỏ, đồng thời thấp giọng:

-Hiện nay chỉ là em yêu thầm người ta, cũng không biết đối phương có cảm giác như vậy không, nhưng em muốn ở cùng anh ấy. Anh ấy là đội trưởng của đội tình nguyện, tính tình hào phóng ngay thẳng, đối xử với con gái chẳng dịu dàng chút nào, nếu như không đạt được yêu cầu của anh ấy sẽ bị ngay một trận mắng tởm, em bị anh ấy mắng xém thì khóc mấy lần rồi. Anh ấy tuyệt đối tương phản với anh, nhưng không biết vì sao, ở cùng với anh ấy em lại vô cùng vui vẻ, mỗi ngày trôi qua đều vô cùng phong phú.

Nét cười hơi ngượng ngùng của Nhã Thi trông rõ là đáng yêu, trước đây ở cùng với cô chẳng bao giờ thấy cô cười tỏa sáng như vậy. Tâm tình Mục Thiên Thành phức tạp nhìn cô, trong lòng cảm thấy có phần cô đơn.

Yêu... Hoặc là được người khác yêu, rốt cục là cảm giác như thế nào?

Anh hoàn toàn không biết.

-À, đúng rồi...

Nhã Thi nghĩ đến một chuyện, ngẩng phắt đầu lên:

-Thiên Thành, bố mẹ em cuối tháng này muốn đi du lịch ở Đông Nam Á, xuất phát từ sân bay quốc tế của thành phố này, cho nên sẽ qua đây ở mấy ngày. Hai người còn chưa biết chuyện em chia tay với anh, nếu bố mẹ em có hỏi thì anh đừng có nói đấy nhé, kế hoạch em đi châu Phi chỉ sợ cũng sẽ bị trì hoãn, cho nên khi hai người qua đây, xin anh hãy giả vờ như chưa xảy ra chuyện gì nhé, được không?

Bố mẹ Nhã Thi sống ở một thị trấn nhỏ cách đây chừng một, hai tiếng đi xe, là quân nhân đã về hưu, giờ sống cuộc sống ruộng vườn hoa cỏ, tu thân dưỡng tính, rất hài lòng với người con rể một nghìn phần trăm này, hận không thể thúc giục hai người kết hôn càng sớm càng tốt.

-Không thành vấn đề, lúc nào thì hai bác tới? Để anh đi đón.

Mục Thiên Thành sáng khoái nói.

-Không cần đâu, bố mẹ em sẽ đến thẳng nhà trọ của em. Chỉ là lúc hai người ở đây, có thể phiền anh tới chỗ em thường xuyên...

-Không thể chối từ.

Mục Thiên Thành ôn hòa cười nói.

-Cảm ơn anh.

-Không cần nói cảm ơn anh. Dù ở đâu đi nữa, anh đều hy vọng em có thể hạnh phúc.

-Vâng, em cũng vậy. Thiên Thành, anh nhất định sẽ yêu một ai đó, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi. Em tin trên đời này sẽ có một người tồn tại vì một người khác.

-Có lẽ thế.

Mục Thiên Thành cười nhàn nhạt.

Phái nữ bẩm sinh đã thích tưởng tượng lãng mạn, không sao cả; có lẽ tình yêu đích xác tồn tại, có lẽ hiểu nhau không phải việc khó, nhưng anh lại không ôm ấp hoài bão gì với những điều ấy cả.

Sau khi chào tạm biệt Nhã Thi, Mục Thiên Thành cảm thấy buồn buồn quay lại chỗ đỗ xe, đột nhiên đung phải một ánh mắt buốt giá, trong lòng không khỏi rùng mình, bỗng cảm thấy có vài phần chột dạ – tuy rằng chẳng có lý do gì cần phải chột dạ.

-Cô... cô gái vừa rồi kia... tên Nhã Thi...

Anh lắp bắp cố gắng giải thích.

-Là vợ sắp cưới của anh.

Không có hoài nghi, là câu khẳng định.

-Sao cậu biết?

Mục Thiên Thành lấy làm kinh hãi.

-Trước đây cậu có đề cập qua rồi, hơn nữa cả công ty đều biết cậu đã đính hôn rồi.

Vẻ mặt Thiên Phàm không có chút thần sắc khác lạ nào, chỉ hơi tai tái:

-Khuôn mặt bình thường, vóc người gầy gò, cậu đúng là không có mắt.

Mục Thiên Thành cười khở:

-Chọn bạn gái cũng không phải chọn người đẹp.

Anh do dự có nên nói thẳng chân tướng ra cho Thiên Phàm biết hay không – chuyện chia tay với Nhã Thi ngoài nói cho cha và Thịnh Tĩnh Quảng ra, anh chưa bao giờ đề cập với ai; nhưng Nhã Thi vừa yêu cầu anh giả vờ, hay là cứ tạm thời giữ bí mật đi.

-Sao cậu không đưa cô ấy về? Tôi có thể tự về được.

Mục Thiên Thành vươn tay ngăn cản Thiên Phàm mở cửa xe.

-Cô ấy còn có việc phải làm, tôi sao có thể bỏ lại cậu một mình được.

Cánh tay phải bị anh nắm truyền đến nhiệt độ nóng bỏng. Thiên Phàm hít thật sâu, bảo mình rằng: *Không sao đâu, chẳng qua là tận mắt nhìn thấy vợ sắp cưới của anh mà thôi.*

Nhưng thực sự chỉ thế thôi sao?

Vừa nghĩ tới một ngày nào đó anh sống cùng người khác, trước mắt cậu một mảnh tối đen; nhìn thấy anh cười với người khác – bất luận ai đi nữa, không phân biệt trai gái già trẻ, là người qua đường hay con nít – đổ kị như con kiến đốt vào tim cậu, nhưng cậu không thể làm gì cả, không thể nói gì cả.

Vì sao phải thích người khác chứ?

Mình rõ ràng thương anh hơn tất cả, yêu anh lâu hơn tất cả! Anh là mối tình đầu của mình, trụ cột tâm linh duy nhất của mình, nhiều đêm dài đằng đẵng cô đơn, toàn bộ đều dựa vào anh mới sống được; cho dù sau khi tốt nghiệp mỗi người một ngã, Thiên Phàm cũng chỉ nghĩ tới anh, sau lần thứ hai gặp lại, càng thêm rơi vào vực sâu tình cảm không có thuốc nào cứu nổi... Nhưng anh đã có vợ sắp cưới, còn đang cười nói nói trước mặt mình.

Mặt trời rạng rỡ bao nhiêu, thì tâm ma dày đặc bấy nhiêu; ảo giác tốt đẹp ra sao, hiện thực sau khi tỉnh lại tàn khốc bấy nhiêu.

-Mục Thiên Thành, anh thích cô ấy không?

Thiên Phàm cúi đầu che giấu buồn bã trong mắt cậu.

Đây thực sự là một vấn đề ngu xuẩn! Nếu như không thích, sao có thể bên cô ấy? Nhưng cậu không thể nhịn nổi, dù giá lạnh trào dâng lên ngực tựa như thủy triều, xông thẳng lên cổ họng...

-Tôi...

Mục Thiên Thành do dự, không biết nên trả lời thế nào.

Anh đã từng cho rằng mình thích Nhã Thi, nhưng anh thực sự đã từng có tình cảm với người con gái nhã nhặn lịch sự xinh xắn này sao? Thẳng cho tới hôm nay gặp lại, Mục Thiên Thành mới hiểu ra được, thì ra anh đúng là có yêu người con gái thiện lương tốt đẹp ấy, nhưng đó chỉ là một chút rung động mà thôi.

-Thôi vậy, anh không cần trả lời đâu, tôi cũng không phải muốn biết cho lắm.

Thiên Phàm gơ tay muốn nói lại thôi, ngược nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe, vẻ mặt buồn vui khó phân.

-Còn cậu? Đã từng thích ai chưa?

Đến lượt Mục Thiên Thành hỏi.

-Thích?

Câu hỏi ngược này làm Thiên Phàm mỉm cười khinh thường.

-Đâu chỉ thích... Tôi đã từng yêu sâu sắc một người.

Giọng nói nhàn nhạt truyền đến tim, không biết vì sao, nặng tựa ngàn cân.

Mục Thiên Thành ngẩn ra.

Chữ “yêu” ấy như cảnh tỉnh anh.

Mình đích xác không hiểu, cũng không hiểu cảm tình ấy; trước đây người Mục Thiên Thành để ý duy nhất chỉ có cha, cha đã có người yêu thuộc về cha rồi; Nhã Thi là một cô gái tốt, là một đối tượng kết hôn rất lý tưởng, nhưng chỉ có thể bất lực nhìn cô đi xa dân; Thiên Phàm là người mình vô cùng để ý, lại vì anh mà bị thương; muốn đem hết sức mình chăm sóc đối phương, để cậu nhanh chóng khỏe mạnh, cậu ấy lại dứt khoát hất tay anh ra, đóng chặt nội tâm lại...

Anh muốn đối đãi tốt với người bên cạnh, lại không biết phải nói sao để người ta có thể hạnh phúc.

-Người cậu thích... là người thế nào?

Mục Thiên Thành chưa xốt hỏi.

Nhịn không được nghĩ đến cùng đó là cô gái ưu tú thế nào, mới có thể làm Thiên Phàm nói ra lời nói nghiêm túc như thế? Bọn họ rất cuộc quen biết ra sao rồi yêu nhau thế nào? Nếu yêu, lại vì sao khiến Thiên Phàm lộ ra vẻ mặt cô đơn thế?

-Không liên quan tới anh. Lái xe về đi, tôi muốn về nhà.

Đọc đường về nhà, Thiên Phàm quay đầu sang phía khác, dõi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc lâu.

Ngoại ô có những cánh đồng trải dài, nhưng người lại thưa thớt hơn thành thị, đất đai khô nứt thành cát và đất, trước mắt chỉ thấy những khoảng đất không có màu xanh cây cỏ; mà lòng dạ của cậu, cũng như những mảnh ruộng ấy – phạm vi trăm dặm, không có ngọn cỏ nào.

Người đàn ông này tuy rằng dịu dàng vô cùng, nhưng hầu như không có nhu cầu yêu đương của con người bình thường, huống chi anh ta lập tức sẽ kết hôn với người khác rồi, đến lúc đó cậu nên hành xử ra sao?

Quay đầu nhìn lại, tựa như giấc mộng.

Cảm xúc của mối tình đầu, cảm giác tim đập khó hiểu, len lén hôn gương mặt anh, bị từ chối thì đất trời xám xịt ra sao, gặp lại thì bình tĩnh như cách một thế hệ, thủy hỏa bất dung trong công ty, trong đám cháy lúc cầm được tay anh thì mừng như điên và an tâm bội phần... Chắc chỉ là một giấc mộng thôi?

Lại yêu, vẫn không thể làm anh thuộc về mình. Hay là... tới lúc nên buông tha rồi.

8. Chương 7

-Hà?

Mục Thiên Thành ngạc nhiên nhìn chàng trai vẻ mặt lạnh lùng ngồi trên sofa. Từ sau khi đi bệnh viện về Thiên Phàm trở nên là lạ, không ngờ ăn xong cơm tối lại còn đuổi mình về.

-Bắt đầu từ ngày mai tôi không muốn lại nhìn thấy bản mặt của anh xuất hiện trong nhà tôi nữa. Hành lý của anh không nhiều dọn trong một tối chắc cũng xong. Tôi nói đủ rõ ràng rồi chứ?

Thiên Phàm chống nạng đứng lên, ánh mắt kiên định không cho phép ai chống lại.

-Chân của cậu vẫn chưa khỏi hẳn, tôi không thể bỏ đi như vậy.

-Đã gần hai tháng rồi, tôi hoàn toàn có thể tự chăm sóc mình.

Thiên Phàm nôn nóng tặc lưỡi, nhắc chân bước đi như muốn chứng minh lời mình nói là thật, nhưng vì động tác quá vội vàng nên suýt nữa ngã úp mặt xuống sàn. Cậu thấy Mục Thiên Thành muốn đến đỡ bèn mím môi gờ tay từ chối, đồng thời chậm rãi dựa vào sofa lấy lại cân bằng.

-Cậu như vậy cũng được coi là có thể tự chăm sóc tốt bản thân ư?

Mục Thiên Thành nhíu mày, giọng nói vì lo lắng cho đối phương mà trở nên cực nghiêm khắc:

-Đừng có cậy mạnh! Không phải Việt Trạch Viễn đã nói rồi sao, tối thiểu phải ba tháng mới có thể hoàn toàn hồi phục như trước. Nếu đi lại quá sớm sẽ làm xương không liền hoàn toàn, lại còn rất dễ bị gãy xương lần nữa, đến lúc đó sự việc sẽ trở nên nghiêm trọng.

Nguyên tắc này cậu hẳn phải hiểu chứ? Đừng để tôi nhấn mạnh lần nữa.

-Người khác một tháng đã có thể đi lại được.

-Người khác là người khác, cậu là cậu!

Mục Thiên Thành bất ngờ lớn tiếng:

-Cậu bị gãy xương vốn đã nghiêm trọng hơn người khác, thời gian phục hồi đương nhiên phải dài hơn.

-Anh không phải tôi sao biết mùi vị khi phải suốt ngày nằm trên giường như một kẻ bỏ đi?

Mục Thiên Thành gần như ngừng thở, ánh mắt trở nên u ám:

-Sao tôi lại không biết chứ, tuy người bị thương là cậu nhưng tôi thà mình bị thương còn hơn!

Anh hơi dừng lại, rồi dịu dàng nói:

-Tôi thật sự lo lắng để cậu sống một mình, ít nhất để tôi ở thêm một tháng nữa, sau khi chắc chắn chân cậu không có vấn đề nữa...

-Thứ tôi thật sự không thể chịu được không phải chân, mà là anh!

-... Cậu... Ghét tôi như vậy ư?

Giọng nói Mục Thiên Thành không phải không chua chát.

Hơn một tháng sớm chiều ở chung lại cẩn thận chăm sóc đối phương, đang lúc Mục Thiên Thành nghĩ rằng quan hệ giữa hai người đã có chút cải thiện thì lại đột nhiên nghe thấy lời ấy, chịu đả kích không phải là nhỏ.

-Có một số điều cả hai tự biết trong lòng là được rồi, việc gì phải bắt tôi nói trắng ra?

Thiên Phàm lạnh lùng nhìn anh, xác định mặt mình không có thay đổi gì mới gay gắt nói tiếp:

-Sở dĩ anh sống chết không đi chỉ là vì muốn giảm bớt tâm lý áy náy của mình, để bản thân thanh thản đúng không? Anh có đứng trên lập trường của tôi mà suy nghĩ không? Mỗi ngày đối mặt với một người mà vừa nhìn đã thấy ghét, làm sao có thể khỏi nhanh được?

Ngôn ngữ là con dao hai lưỡi, làm đau đớn người khác đồng thời cũng tổn thương chính bản thân. Cậu để ý người này như vậy, để ý hơn bất kỳ ai khác trên đời! Mỗi một hành động của đối phương, mỗi tiếng nói cử động đều tác động đến trái tim mình, nhưng mình lại như lạc đà gặm chết, khó mà ôm lấy dịu dàng mỗi ngày một dày thêm của anh ta, dù cho chỉ có một chút!

-Nếu anh thật lòng muốn tôi khỏe nhanh, vậy hãy rời xa khỏi tầm mắt của tôi đi!

Nụ cười dịu dàng của người đàn ông dần dần tàn lụi, thay vào đó chính là vẻ mặt ảm đạm chịu nhiều đả kích. Thiên Phàm không mềm lòng mà chỉ đau lòng, đau đến mức không thể thở được.

Rời khỏi anh ấy tất nhiên sẽ đau đớn chứ, nhưng ở chung với anh ấy lại càng đau hơn, ngày đêm dày vò; không bằng rút dao chặt nước, ít nhất còn có thể cho mình một không gian để thở.

Không biết trôi qua bao lâu, cậu mới nghe thấy giọng nói nặng nề của đối phương:

-Được rồi, như cậu muốn mai tôi sẽ đi.

Thiên Phàm thở dài nhẹ nhõm. Tầng tầng gông xiềng trong lồng ngực dường như đứt đi rất nhiều, nhưng cũng lướt qua chua xót khó nói nên lời:

-Được, mong anh nói được thì làm được.

Sau đó xoay người đi về phòng ngủ của mình.

Buổi tối, Thiên Phàm trần trọc khó ngủ.

Dù cho cậu bắt buộc mình phải bỏ qua cảm xúc lộn xộn của bản thân, thì vị thần giấc ngủ lại chậm chạp không đến thăm cậu. Thiên Phàm nôn nóng ngồi dậy đi vào WC... Nhà trọ của cậu rất đơn giản, phòng ngủ chính cũng không có nhà vệ sinh riêng, phải đi qua phòng khách bên trái mới có thể dùng WC – điều này có nghĩa cậu sắp phải đi qua người đàn ông đang ngủ say.

Thiên Phàm chống nạng cố hết sức để mình đi nhẹ, vội vàng giải quyết xong cậu đang định về phòng, lúc đi qua giường anh ta lại bỗng dừng bước.

Nói là ‘giường’, kỳ thật chỉ là một chiếc ghế gấp, chiều ngang chỉ đủ cho một người nằm; đệm lò xo mềm, nếu chỉ nằm một đêm còn tạm được, nhưng nếu mỗi ngày đều ngủ chỉ sợ ngay cả xương cũng sẽ biến hình. Hơn nữa không gian phòng khách rất hẹp, thân thể anh ta cao lớn chắc chắn sẽ bị đè ép, nhưng người đàn ông này lại chịu đựng điều kiện khó khăn như vậy dám ở lại đây một tháng.

Chỉ vì chăm sóc cho cái chân bị thương của mình? Việc gì phải thế?

Thiên Phàm cười khở trong im lặng chăm chú nhìn vào đôi má lúm đồng tiền của anh ta...

Ánh trăng xuyên qua rèm cửa rải đều những luồng sáng trong veo nhàn nhạt.

Trong bóng tối lặng yên, cậu cứ đứng im lặng như vậy, giống như cậu đã trở thành một pho tượng.

Nhất định là ban đêm quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức dường như mang theo một loại bùa chú mới làm cậu như bị mê muội, không để ý bất cứ điều gì chăm chú nhìn người đàn ông đã ngủ say này, giống như chỉ cần nhìn chăm chú như vậy thôi thì cả thế giới từ đó sẽ vĩnh viễn dừng lại, còn mình vẫn có thể đứng lặng bên cạnh đối phương, mặc cho trong lòng anh ấy có ai.

Mục Thiên Thành nhìn qua ngủ rất say, miệng hơi mở thở ra những hơi dài, khuôn mặt ẩn sâu trong bóng đêm, đường nét mơ hồ, có thể nhìn ra đã gầy yếu không ít, đều là vì bận rộn chăm sóc mình nhỉ?

Đứng sát bên cạnh anh có thể nghe thấy mùi thơm ngát thanh nhã – lẫn trong đó là mùi hương quen thuộc. Không biết vì sao, rõ ràng thân thể của mình vô cùng yếu ớt vậy mà trái tim lại đập mạnh mẽ như vậy, là bởi vì người đàn ông này ở ngay trong gang tấc sao?

Thiên Phàm không nhịn được giật giật, chậm rãi cúi người xuống...

Cho đến khi chạm đến bờ môi ấm áp của anh cậu mới giật mình nhận ra nhiệt độ cơ thể mình lại lạnh toát yếu đuối như vậy, không có một chút độ ấm bình thường của con người. Thiên Phàm hoang mang sợ hãi

đứng phắt người dậy, bị cử chỉ trong lúc thất thần vừa rồi của mình làm hoảng sợ, cả người như bưng tỉnh khỏi cơn mơ dài, giống một tên trộm có tật giật mình vội vàng bỏ chạy, thậm chí quên luôn cả việc che giấu bước chân hỗn loạn của mình...

Cảm giác thật sự rất thảm hại!

Trước đây cậu là một thiếu niên không sợ trời không sợ đất, cho dù bị người khác nhìn thấy tận mắt vẫn có thể bình thản tiếp tục trộm hôn người đàn ông ấy; nhưng bây giờ cho dù chỉ là một cái chạm nhẹ phớt qua cũng cảm thấy như phạm phải tội lỗi ngập trời!

Mãi đến khi trốn về phòng ngủ Thiên Phàm mới bình tĩnh được chút ít, mỗi một tiếng tim đập mạnh mẽ vang dội đều như đang cười nhạo tình cảm bản thân ôm ấp như một con chim non bắt trĩ, vừa chạm vào đôi môi của anh ấy đã như bị sốt cao, cả người nóng bừng như lửa.

Trong hơn một tháng, những đoạn ngắn khi được anh chăm sóc như thủy triều dâng lên trong suy nghĩ...

Anh ấy sau khi tan làm sẽ luôn tắt bật qua lại ở phòng khách lẫn phòng bếp, rửa rửa nấu nấu, không ngừng thay đổi mùi vị chuẩn bị cho cậu những món ăn dinh dưỡng phong phú; nhìn thấy cậu cảm thấy nhàm chán, người đàn ông giỏi quan sát sắc mặt ấy sẽ bước đến nói chuyện câu được câu chăng với cậu giải buồn; sợ cậu nằm lâu không tốt cho cơ thể, anh ấy thỉnh thoảng sẽ dụ cậu đi lại một lúc; còn buổi tối... Là thời gian hai người xấu hổ nhất rồi lại thân mật nhất, anh ấy sẽ kiên nhẫn tắm rửa cho mình, giống như chăm sóc một con mèo cưng nhà mình vậy.

Bản thân không mặc gì cũng người đàn ông ăn mặc chỉnh tề tuyệt đối là một tổ hợp kỳ lạ. Nhìn thấy dáng vẻ không được tự nhiên của mình, người đàn ông ấy không chỉ một lần cười nói:

-Kiếp trước cậu nhất định là một con mèo, nếu không sao lại sợ nước thế này?

Kỳ thật thứ cậu sợ không phải nước mà là khi đối diện với anh ấy, dự vọng ngu xuẩn bất an trong nội tâm sẽ không nén nổi mà dâng đầy, giống như giờ phút này vậy.

Bụng trào lên luồng hơi nóng, càng muốn đè nén cảm giác lại càng mãnh liệt. Thiên Phàm một mặt điên cuồng phỉ nhổ bản thân, một mặt lại không nhịn được luồn tay xuống nơi nam tính đã sớm dựng đứng...

Toàn thân như bị trúng gió trong nháy mắt nóng bừng bừng. Nơi dưới háng nóng rực như lửa, cứng rắn như sắt, tựa như dự vọng tối tăm không thể mở miệng của cậu với người đàn ông ấy.

Thiên Phàm cắn răng, đặt cả hai bàn tay đang run rẩy của mình vào giữa hai chân, bắt đầu ma xát lên xuống...

Khi tắm, khác với vẻ cứng nhắc của cậu, biểu tình của người đàn ông lại rất tự nhiên, khi kỳ cọ thân thể cho cậu cũng không cố ý tránh né bộ vị đàn ông nào cũng có, nhưng Thiên Phàm không thể chịu được, luôn

máy móc giặt lấy bông tắm tự mình rửa, còn người đàn ông thì dựa vào cạnh bồn tắm nhìn cậu cười ranh mãnh... Nụ cười làm người khác bốc hỏa, nhưng không biết vì sao mình lại không thể tức giận với anh ấy.

Bàn tay của anh ấy ấm áp rắn chắc, cảm giác được vuốt ve tuyệt đến lạ lùng, nhất là khi bắt đầu bơi xà phòng, da thịt vốn trơn trượt sẽ trở nên cực kỳ mẫn cảm, mỗi một cái chạm nhẹ đều như có dòng điện chạy qua làm tim đập dần trở nên lộn xộn...

Vừa nghĩ đến hình ảnh mờ ám, khóe mắt vô thức đong đầy hơi nóng; Thiên Phàm giống như biến thành một con mèo động dục nhẹ nhàng cọ xát vào chân, bắt đầu đung đưa thân thể... Từ động tác dâm loạn nơi hai tay, từng đợt khoái cảm từ thân dưới lan ra truyền khắp toàn thân...

Nếu...

Nếu là ngón tay của anh ấy âu yếm nơi này...

Hình ảnh tình dục vừa mới thoáng hiện trong đầu sóng triều trong cơ thể đã vọt tới điểm cao trào, Thiên Phàm khẽ hé đôi môi dùng giọng nói khàn khàn gần như không thể nghe thấy gọi tên người đàn ông, chất lỏng trắng đục bắn thẳng ra làm bắn tay cậu.

Sau khi bắn một lần, dục vọng trong cơ thể vẫn chưa biến mất, muốn cố gắng nhịn rồi lại khó có thể ngăn lại khoái cảm cảm kị. Do dự vài giây Thiên Phàm lại tiếp tục dùng hai tay run rẩy cầm lấy thứ nam tính dường như tám trăm năm rồi chưa làm tình, đồng thời nghĩ đến nụ cười của người đàn ông trong đầu thì cũng nhanh chóng tước vũ khí đầu hàng...

Cứ lặp lại vài lần như thế cả căn phòng đã ngập đầy mùi cơ thể nhàn nhạt, dục vọng đành dục ở bụng dưới rồi cuộc cũng đã được giải phóng.

Sau khi hồi phục tinh thần, Thiên Phàm lại chìm trong cảm giác chán ghét bản thân nghiêm trọng.

Tình cảm của cậu với người đàn ông ấy nhất định đã hoàn toàn vụn vụn rồi! Khuya khoắt như thẳng trộm đứng bên cạnh anh ta, trộm hôn môi đối phương, sau đó hốt hoảng bỏ chạy, bây giờ lại muốn âu yếm của anh ta mà tự an ủi, giống một con dã thú đói khát vùng vẫy trong hải dương tình dục.

Cậu thật sự không thể tiếp tục để người đàn ông ấy ở bên cạnh nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ chỉ làm mình càng thêm điên cuồng mà bất chấp đạo lý!

Chỉ khẽ gọi tên đối phương thôi mà trái tim đã đau đớn như bị đập nát.

Con người này, bất cứ thứ gì cũng quan trọng nhưng lại không cách nào nói hết, không chỗ thổ lộ chỉ có thể im lặng chết đi, chỉ có thể giống một người không tự nhiên trốn ở trong bóng đêm, đuổi anh ấy đi rồi sau đó một mình nhắm nháp cô đơn tan nát cõi lòng.

Thiên Phàm nhắm chặt mắt mặc bản thân chìm sâu vào trong đêm dài mệnh mông vô tận.

Sáng sớm hôm sau.

Nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ mở ra, Mục Thiên Thành đang ngồi trên sofa đọc báo ngẩng đầu lên, mỉm cười chào hỏi như thường ngày:

-Chào buổi...

Đối diện chính là Thiên Phàm đang dụi mắt, dáng vẻ rất mệt mỏi như ngủ không ngon. Thấy Mục Thiên Thành vẫn còn ở đây, cậu không khỏi nhíu mày nói giọng không tốt:

-Sao anh vẫn còn ở đây? Đêm qua tôi nói không rõ ràng à?

-Tôi đã thu dọn hành lý xong hết rồi, bởi vì bạn làm điểm tâm cho cậu nên mới đợi đến bây giờ...

Mục Thiên Thành chỉ chỉ vali hành lý đơn giản bên cạnh sofa.

-Điểm tâm tôi sẽ ăn, cảm ơn đã lo lắng. Cửa ở bên kia, đi không tiện.

Thiên Phàm cào cào tóc, giọng điệu cực kỳ khó chịu.

Mục Thiên Thành không nói gì chỉ im lặng nhìn cậu.

-Anh nhìn cái gì?

Thiên Phàm chú ý tới tầm mắt của anh.

Ý thức được mình thất lễ, Mục Thiên Thành vội vàng thu lại tầm mắt:

-Không có gì. À Thiên Phàm này, trong tủ lạnh ngoài mì gói có sẵn còn có điểm tâm tôi làm, nếu đói thì hâm nóng lên rồi ăn. Nếu muốn đổi khẩu vị, tôi có dán trên cửa tủ lạnh tờ giấy nhớ ghi lại những quán bán đồ ăn sẵn cậu thích, chỉ cần gọi điện thoại là được, rất tiện.

-Biết rồi.

Thiên Phàm lạnh lùng nói.

Cho dù hai chân đã bước ra ngoài cửa, Mục Thiên Thành vẫn lo lắng xoay người dặn dò lần nữa:

-Buổi tối khi tắm phải chú ý sàn nhà trơn, nhất định đừng để bị ngã, khi ngủ phải đóng chặt cửa sổ vào, khu phố này không an toàn lắm đâu, thường xuyên có người lẻn vào nhà dân cướp bóc, cậu lại không chịu để ý gì cả lúc nào cũng mở cửa ngủ, như vậy rất nguy hiểm. Nhớ đâu...

-Anh có thôi đi không hả?

Thiên Phàm bắt đầu không kiên nhẫn ngoáy lỗ tai.

-Điện thoại của tôi mở 24/24, nếu có chuyện thì phải gọi ngay cho tôi.

-Được rồi, tạm biết.

Thiên Phàm nói xong liền đóng cửa 'sâm' một tiếng thật mạnh.

Mục Thiên Thành đứng quá gần nên suýt nữa thì bị cánh cửa đập vào mũi; anh không khỏi giơ tay lên sờ sờ nở nụ cười bất đắc dĩ.

Phong cách điển hình của Thiên Phàm. Hơn một tháng sớm chiều ở chung thân thiết, chẳng những không nhận được nửa câu cảm ơn của cậu ta mà ngược lại còn bị vứt đi như giày rách. Nhưng điều này cũng không thể trách đối phương, dù sao ngay từ đầu chính là tự mình mặt dày mò đến, giờ phút này bị 'đuối ra khỏi nhà' cũng chỉ có thể coi là 'tự làm tự chịu'.

Chỉ là Thiên Phàm thật sự ghét mình giống như biểu hiện bên ngoài sao?

Vấn đề này vừa mới xuất hiện Mục Thiên Thành đã sợ hãi, phản xạ không đi sâu nghiên cứu đáp án.

Giống như chiếc hộp Pandora, nếu vô ý mở ra thì xuất hiện chỉ sợ là thứ mình khó có thể xử lý, cho nên tốt nhất đừng động đến, cho dù làm vậy có thể là đối trá!

Đứng ngoài cửa một lúc, cuối cùng Mục Thiên Thành vẫn xoay người bỏ đi.

Sau khi dưỡng thương tròn ba tháng, Thiên Phàm chống nạng trở về chiến trường.

Ngày đầu tiên đi làm, Thương Tự Thận tự mình xuống dưới lầu đón tiếp đủ thấy mức độ coi trọng Thiên Phàm.

-Thiên Phàm, chào mừng trở về! Tất cả mọi người đều nóng lòng ngày này đây. Cậu xem ra phục hồi

không tồi, sắc mặt tốt lắm.

Thương Tự Thận cười vang cất tiếng, dùng sức nắm chặt tay Thiên Phàm.

-Cảm ơn Thương tổng, lần này làm công ty thêm phiên toái rồi.

Vì Thiên Phàm đột nhiên bị thương nên mấy dự án do cậu phụ trách hoặc ngừng lại hoặc chuyển giao cho người khác, chắc chắn làm những đồng sự khác nhận thêm không ít gánh nặng.

-Nói gì mà khách sáo vậy, ai mà không có chuyện ngoài ý muốn chứ? Nếu cùng ở trong một tập thể mọi người nên giúp đỡ lẫn nhau, huống chi Tân Á không thể không có cậu, nhìn thấy cậu bình phục chúng tôi đều rất vui vẻ.

-Cảm ơn Thương tổng.

Thiên Phàm cảm động nói.

-Nhớ kỹ – công ty cho cậu nửa năm nghỉ bệnh, bây giờ mới chỉ dùng ba tháng; sở dĩ tôi cho cậu trở về hoàn toàn là vì cậu liên tục yêu cầu mới miễn cưỡng đồng ý, nhưng điều này cũng không có nghĩa cậu có thể liều mạng làm việc giống như trước đây. Trước mắt, việc quan trọng hàng đầu là phải chăm sóc tốt thân thể của mình, tôi tạm thời sẽ phân một số công việc nhẹ nhàng cho cậu.

-Thương tổng...

-Quyết định thế rồi, không được thương lượng.

Thương Tự Thận dứt khoát cắt ngang lời cậu, chuyển sang Mục Thiên Thành ở bên cạnh:

-Thiên Thành, giống như trước đây tôi giao Thiên Phàm cho cậu, giám sát kỹ cậu ta cho tôi.

-Không thành vấn đề.

Mục Thiên Thành cười nói, tự nhiên đi đến trước mặt Thiên Phàm: chỉ thấy ánh mắt Thiên Phàm thần nhiên lướt qua phía mình, tất nhiên không lạnh lùng như trước đây nhưng thái độ bình thần cảm giác càng khó chịu hơn, giống như chỉ coi mình là đồng nghiệp bình thường, nội tâm Mục Thiên Thành cực kỳ phức tạp.

Từ sau khi bị đối phương ‘đuổi ra khỏi nhà’, Mục Thiên Thành luôn trong tình trạng lo lắng đã vài lần mặt dày lấy cớ đến thăm lại đều bị từ chối từ ngoài cửa. Xem ra Thiên Phàm quyết tâm coi anh như không khí, một khe hở từng mở ra với anh đã hoàn toàn đóng kín.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, vốn tưởng rằng cả hai có thể thẳng thắn gặp lại, ai ngờ đảo mắt tất cả lại trở về điểm xuất phát. Mục Thiên Thành không khỏi hoảng hốt nhớ tới lúc trước tắm rửa sấy tóc cho cậu ta, dáng vẻ hai mắt khép hờ, bộ dáng ỷ lại hoàn toàn kia, lúc ấy không khí xung quanh đẹp đẽ yên tĩnh làm cho anh gần như sinh ra suy nghĩ tự nguyện chăm sóc đối phương cả đời.

Từ ‘cả đời’ này lao thẳng vào đầu làm anh bỗng kinh hãi, vội vàng thu dọn suy nghĩ vừa mới trào ra.

-Thiên Phàm, để tôi đỡ cậu.

Thấy đối phương đi về phía văn phòng, Mục Thiên Thành phản xạ vươn tay ra.

-Không cần, cảm ơn.

Thiên Phàm không thèm nhìn anh cái nào, tự chống nạng đi từng bước tập tễnh.

Văn phòng Thiên Phàm chỉ cách một bức tường, không biết vì sao cả buổi sáng Mục Thiên Thành đều thấy bồn chồn không yên. Cố mãi mới đợi đến thời gian nghỉ trưa, anh đứng dậy đi sang phòng cách vách, còn chưa tới cửa đã nghe thấy trong văn phòng vang đến tràng cười.

Cửa không đóng, vài nữ nhân viên đang vây xung quanh Thiên Phàm chuyện trò vui vẻ. Lúc trước chuyện Thiên Phàm ‘anh dũng cứu người’ đã sớm truyền khắp trên dưới Tân Á, làm cậu vốn đã được hâm mộ lại tăng thêm một vầng sáng anh hùng, phụ nữ tiếp cận cậu nối liền không dứt.

-Oa, Thiên Phàm rất được hâm mộ nha...

Bên tai vang lên giọng nói chua loét của Minh Huy:

-Ngày đầu tiên đi làm đã được các người đẹp vây quanh chặt như ném cối, nhận được mấy phần cơm hộp tình yêu không nói, còn có một đồng chocolate valentina. Nếu lão đại muốn tìm Thiên Phàm ăn cơm trưa, em thấy hay là thôi? Sắc đẹp trước mắt, anh ấy sao còn có thể nghĩ đến chúng ta.

-Hôm nay là valentina?

Mục Thiên Thành ngẩn ra.

-Đúng vậy, anh không biết à?

Minh Huy nhìn Thiên Phàm ngồi bình thản bên trong, nói như than phiền:

-Lão đại anh xem, thái độ của Thiên Phàm với anh ngày càng lạnh nhạt. Chẳng lẽ anh ta đã quên lúc trước khi mình không thể động đậy là ai cực nhọc ngày đêm, không thể nghỉ ngơi đầy đủ chăm sóc anh ta?

-Đó là việc tôi phải làm.

-Chính bởi vì anh luôn nghĩ như vậy, mới có thể làm Thiên Phàm mỗi ngày đều cười trên đầu anh.

-Đi thôi, chúng ta đi ăn chút gì đi.

Mục Thiên Thành khẽ cười khỏ, xoay người bỏ đi, Minh Huy nhắm mắt theo sát phía sau.

Hai người đi vào quán cafe gần cạnh công ty. Mục Thiên Thành tùy ý gọi một phần sandwich kẹp chân giò hun khói, Minh Huy thì gọi thịt gà cuốn thích ăn, mỗi người một ly cafe, ngồi xuống bàn bên cạnh cửa sổ.

Nhìn dòng người vội vàng qua lại bên ngoài, Mục Thiên Thành nhai không thấy vị, trong miệng lại nhắc:

-Không biết cơm hộp mấy cô ấy làm có hợp khẩu vị của Thiên Phàm không? Cậu ấy tuy không kiêng ăn nhưng lại rất chú ý đến bữa ăn; hơn nữa khẩu vị có hơi nhạt, cơm nấu bình thường rất khó làm cậu ấy thấy ngon. Cho dù tôi từng mất rất nhiều công sức biến đổi các món ăn đa dạng cũng không thể nuôi cậu ấy béo lên bao nhiêu...

-Lão đại, nếu em không biết Thiên Phàm là nam thì thật sự nghĩ là anh yêu anh ta đấy.

Minh Huy mồm nhồm nhoàm thịt gà, mồm lúng búng nói.

-Yêu?

Mục Thiên Thành dừng động tác nhai bánh.

-Anh mở miệng ngậm miệng đều là Thiên Phàm, cả đầu cũng chỉ nghĩ đến Thiên Phàm, đi làm hai mắt nhìn vẫn là Thiên Phàm, đây không phải yêu thì là gì?

-Tôi chỉ lo lắng cho cậu ấy...

-Đúng vậy, lo lắng đến nỗi ngày nhớ đêm mong một người đàn ông; anh với chị dâu cũng không đến mức như vậy, khi yêu đương một chữ không nhắc tới, sau khi đính hôn thì ít lại càng ít, giống như người này căn bản không tồn tại. Nếu không phải lần trước chị ấy đến công ty thì em còn nghĩ nhân vật này là do anh bịa ra.

-Đó là bởi vì tôi cảm thấy việc cá nhân riêng tư không tất yếu phải nói oang oang ở công ty.

-Ai da ai da, coi như em nói đùa đi.

Minh Huy cười hắc hắc:

-Nói như thế nào thì Thiên Phàm cũng là ân nhân cứu mạng của anh, còn suýt nữa vì anh mà què chân, trong lòng anh có cảm giác bút rứt cũng rất bình thường.

Mục Thiên Thành nhẹ hớp một ngụm cafe, hương vị cay đắng ngọt ngào lan theo đầu lưỡi đi thẳng tới dạ dày.

Anh không thể bỏ qua lo lắng sâu sắc trong lòng đối với Thiên Phàm, cũng không xác định sự lo lắng này có phải thuần túy chỉ là xuất phát từ việc báo đáp ân cứu mạng của đối phương không. Có lẽ đây quả thật là lý do ngay từ đầu mình hết sức cẩn thận, nhưng tuyệt đối không phải nguyên nhân duy nhất.

Đột nhiên nghĩ đến đêm Thiên Phàm đuổi mình đi... Hơi thở lạnh băng dừng lại trên cánh môi.

Mục Thiên Thành thấy cổ họng như nghẹn lại, thức ăn có ngon thế nào cũng trở nên khó nuốt.

9. Chương 8

Đảo mắt đã đến giờ cơm tối.

-Xin lỗi, anh đến muộn.

Vừa đến nhà hàng Mục Thiên Thành bèn vội vàng đi vào một góc yên tĩnh, giải thích với cô gái ngồi ở đó.

-Công ty có chút việc hơn nữa đường đến đây lại bị tắc cho nên mới tới muộn, em không đợi lâu quá chứ?

-Không đâu, em cũng vừa mới đến thôi.

nhã thi ngẩng đầu, nụ cười dưới những ngọn nến nhìn rất dịu dàng rung động.

-Hôm nay là valentine mà, tất cả mọi người đều đi ăn ở ngoài nên tắc đường là chuyện đương nhiên. Chúng ta rõ ràng đã chia tay rồi mà còn kéo anh ra ngoài vào ngày này em cũng thấy rất ngại.

-Cũng vì bố mẹ em ở đây thôi, nếu đêm nay không hẹn em ra ngoài hai bác nhất định sẽ nghi ngờ đúng không?

Mục Thiên Thành cười nói, kéo ghế ra ngồi đối diện diện với nhã thi.

-Đúng vậy, cho nên chỉ có thể làm phiền vị cứu tinh là anh thôi.

nhã thi khẽ bật cười nháy mắt với anh.

-Nói gì mà cứu với không cứu? Anh cũng định trước khi em đi châu Phi thì sẽ mời em một bữa cơm chia tay. Thế nào, hành lý đã chuẩn bị đầy đủ hết chưa?

-Rồi anh, chờ tiễn bố mẹ em đi xong thì đầu tháng sau sẽ xuất phát. Đội trưởng bọn em...

Đội trưởng chính là đối tượng thăm ngưỡng mộ mà cô ấy đề cập lần trước thì phải? Chỉ thấy khuôn mặt nhã thi hơi ửng đỏ:

-Anh ấy cũng đã tới châu Phi hồi đầu tuần rồi, là nhóm đầu tiên đi, em là nhóm thứ hai.

-Nhanh như vậy?

Mục Thiên Thành chỉ cảm thấy cực kỳ kinh ngạc. Chỉ hai tuần ngắn ngủi nhã thi sẽ rời khỏi thành phố quen thuộc này, mình cũng sẽ có một khoảng thời gian rất dài không nhìn thấy cô ấy.

-Em thì lại thấy không chờ được nữa, rất có cảm giác muốn nhanh chóng bắt đầu một cuộc sống mới.

nhã thi nở nụ cười đầy kỳ vọng.

Kỳ thật quan trọng nhất là muốn nhanh chóng trở lại bên cạnh đội trưởng của mình thì đúng hơn nhỉ? Mục Thiên Thành mỉm cười, giơ ly rượu lên trước mặt cô:

-Vây đêm nay coi như là tiệc chia tay sớm với em, không say không về.

-Ha ha.

Nhà hàng nhã thi chọn là nhà hàng được xây dựng theo kiểu Ý, trong ngày lễ valentine đặc biệt này đương nhiên hấp dẫn rất nhiều khách hàng, trong phòng không còn chỗ ngồi. Đa số là các đôi tình nhân có đôi có cặp, nhưng cũng có một bộ phận nhỏ là bạn bè đồng tính.

-Em có lúc cảm thấy mình không theo kịp với trào lưu. Giống như ngày hôm nay nếu đổi lại là em, chắc gì có dũng khí cùng nhau đi ăn với bạn đồng tính độc thân.

nhà thi hạ giọng, tò mò thoáng liếc hai cô gái trẻ mặc quần áo thời thượng, mặt mày hớn hở vừa ăn vừa tán gẫu, còn nhấm nháp thức ăn trong bát của đối phương.

-Có lẽ các cô ấy chỉ là muốn vào giúp vui thôi.

Mục Thiên Thành cười nói.

-Cũng có nam nữa mà, hơn nữa còn rất đẹp trai. Em cứ cảm thấy thái độ của họ có gì đó mờ ám, nói không chừng là người trong giới đó đó, nhưng một trong hai người ấy hình như em đã gặp ở đây rồi thì phải, cảm thấy rấy quen mặt...

nhà thi nhanh chóng phát hiện mục tiêu mới, rất hào hứng nhìn về phía sau Mục Thiên Thành.

Theo tầm mắt của cô quay đầu lại, Mục Thiên Thành chấn động cả người như bị điện giật.

-Sao thế, anh quen họ à?

nhà thi phát hiện sắc mặt của anh trở nên khác thường.

Mục Thiên Thành không có thời gian trả lời, chỉ tròn mắt nhìn chằm chằm khung cảnh trước mắt này.

Chỉ thấy hai người đàn ông đang dùng cơm cách đó mấy chiếc bàn, người bên trái mặt mũi đẹp đẽ lạnh lùng, người bên phải khí chất nhã nhớt, bề ngoài đều rất xuất sắc, hơn nữa lại là đồng tính, tự nhiên trở thành tiêu điểm chú ý của toàn bộ nhà hàng. Nhưng bọn họ lại không hề phản ứng cũng không để ý, còn thỉnh thoảng ngắt đầu nói chuyện với nhau vài câu, có thể nhìn ra quan hệ không mỏng.

Ngực đột nhiên bùng lên cảm giác chấn động, Mục Thiên Thành hơi nhíu mày ý thức được mình rất không thích hình ảnh như vậy.

Lát sau, người đàn ông ngồi bên trái bỏ dao nĩa đứng dậy lấy chiếc nạng gác bên cạnh bàn đi về phía toilet. Đường như chân anh ta bị thương, đi lại không được thuận tiện.

-Xin lỗi, anh xin phép ra đây một lát.

Mục Thiên Thành đột nhiên đứng dậy, vội vàng để lại một câu bèn đuổi theo bóng dáng đối phương.

Nghe thấy giọng nói của Mục Thiên Thành, người đàn ông đang bước vào toilet ngừng bước quay đầu lại, khuôn mặt không hề có vẻ giật mình, Mục Thiên Thành đoán có lẽ thật ra cậu ta đã sớm nhìn thấy mình và nhả thì.

Không biết mình bị im lặng quan sát bao lâu, trong lòng cũng cảm thấy có hơi bất an.

-Sao cậu lại ở đây?

Mục Thiên Thành nhìn chăm chú vào đối phương; trong phòng WC to lớn không hề có bóng người, giọng nói của anh vang vọng khắp bốn bức tường lộ ra cảm giác khẩn trương đến ngay chính anh cũng không nhận ra.

-Vì sao tôi lại không thể ở đây? Con người vốn cần ăn cơm mà.

So sánh với thái độ của anh, phản ứng của Thiên Phàm rõ ràng tự nhiên hơn nhiều.

-Ý tôi là... Cậu với Việt Trạch Viễn... Vào hôm nay... Cùng ăn cơm?

Mục Thiên Thành hỏi lấp bắp.

- anh đã không có ý gì với anh ta thì cũng đừng trách tôi ra tay.

Trước đây không lâu lời Việt Trạch Viễn đã nói với mình vang lên bên tai, Mục Thiên Thành bỗng nhiên cảm thấy nôn nóng khác thường.

-Thì đã làm sao? Ai quy định ngày valentine chỉ có thể là những đôi nam nữ yêu nhau?

Thiên Phàm châm chọc đáp lại.

-Tôi... Tôi không có ý này, chỉ là hoài nghi Việt Trạch Viễn với cậu...

-Đúng như anh nghĩ - tôi với Thiên Phàm đang hẹn hò.

Mục Thiên Thành quay đầu lập tức nhìn thấy Việt Trạch Viễn dáng người thon dài dựa trên cửa toilet, vẻ mặt cười như không cười nhìn hai người. Bộ quần áo dùng để đi chơi làm anh ta có vẻ rất nhàn nhã, nụ cười lười biếng đặc biệt có sức quyến rũ.

-Hẹn hò?

Sắc mặt Mục Thiên Thành sầm xuống, đây cũng không phải là từ có thể coi như không quan trọng.

-Đây là lần hẹn hò đầu tiên của chúng tôi, ngay đúng ngày valentine. Thế nào, rất có ý nghĩa đúng không?

Việt Trạch Viễn nhướn mày với anh đầy vẻ ra oai.

-Anh nghiêm túc?

Mục Thiên Thành nghiêm túc nhìn thẳng vào đối phương.

-Tôi đã nói rồi, chỉ là anh không tin thôi.

Việt Trạch Viễn bước qua người Mục Thiên Thành đến bên cạnh Thiên Phàm, khoác tay lên vai đối phương rất thân mật:

-Chống nạng chắc không tiện lắm đúng không, cần anh giúp đỡ không?

-Được.

Thiên Phàm nghe theo đưa nạng cho Việt Trạch Viễn, để anh ta đỡ đứng trước bồn tiểu.

Hơi dừng lại thấy Mục Thiên Thành vẫn không có ý định đi, Thiên Phàm quay đầu nhìn anh:

-Anh thích nhìn đàn ông đi vệ sinh như vậy à?

-Xin lỗi.

Mục Thiên Thành lấy lại tinh thần vội vàng bỏ ra ngoài.

Cửa toilet rất dày có thể ngăn tiếng động ở bên trong, nhưng Mục Thiên Thành vẫn có thể tưởng tượng ra tình huống trong đó – mà hình ảnh trong suy nghĩ làm anh cực kỳ khó chịu.

Thiên Phàm da mặt mồng lại hay cựa mạnh, cho dù mới gãy xương không tiện hành động cũng vẫn khẳng khái tự mình đi vệ sinh; bây giờ rõ ràng tự mình làm được lại đồng ý cho Việt Trạch Viễn giúp. Mình cẩn thận chăm sóc như thế đối lại chỉ là quan hệ ngày càng xấu, mà Việt Trạch Viễn với Thiên Phàm ban đầu chỉ là có hơi quen biết, là bác sĩ với bệnh nhân, ai ngờ trong nháy mắt lại đã cùng ăn tối vào ngày valentine, còn biểu hiện thân mật như vậy.

So sánh hai điều này với nhau quả thực là một trời một vực.

Cảm giác khó chịu trong ngực càng lúc càng mãnh liệt, bỗng rất muốn được hút điếu thuốc; Mục Thiên Thành lấy bật lửa xoay xoay vài cái mới lấy thuốc ra châm. Anh hút một hơi thật dài.

Như trải qua một thế kỷ cánh cửa mới bật mở. Thiên Phàm được Việt Trạch Viễn chậm rãi dìu bước ra toilet, ánh mắt sụp xuống rõ ràng là muốn lảng tránh tầm mắt của Mục Thiên Thành.

-Thiên Phàm, tôi muốn nói chuyện với cậu.

Mục Thiên Thành bước lên nói giọng khàn khàn.

-Hôm nay là buổi hẹn hò của tôi với cậu ấy, đừng quấy rầy chúng tôi.

Việt Trạch Viễn đứng sừng sững trước mặt cậu ý bảo Thiên Phàm đi trước, Thiên Phàm im lặng ngoan ngoãn bỏ đi.

-Việt Trạch Viễn, Thiên Phàm không phải đối tượng anh có thể tự tiện trêu chọc!

Mục Thiên Thành không đuổi theo kịp chỉ đành trầm giọng cảnh cáo người khởi xướng trước mặt.

-Vậy anh định làm gì? Thay thế cậu ấy ư? Tôi thế nào cũng được! Nếu anh tình nguyện cho tôi thượng thì tôi sẽ suy nghĩ việc bỏ qua Thiên Phàm.

Việt Trạch Viễn cười nói vẻ cà lơ phất phơ, tung cho anh một dòng điện mãnh liệt.

-Chính vì anh luôn có thái độ này tôi mới không thể tin anh!

Cũng không phải Việt Trạch Viễn có thành kiến với Việt Trạch Viễn, chỉ là Mục Thiên Thành rất khó tìm ra hai chữ 'ngghiêm túc' từ biểu tình lỗ mãng của hắn.

Việt Trạch Viễn thở dài, ôm ngực vẻ đau khổ.

-Thiên Thành, cùng trường nhiều năm như vậy mà hình tượng của tôi trong lòng anh bê bết thế ư? Thật làm người ta đau lòng nha.

-Nếu anh hẹn hò với Thiên Phàm chắc chắn sẽ làm tổn thương cậu ấy –

-Anh đúng là đồ vừa ăn cướp vừa la làng!

Việt Trạch Viễn bước nhanh về phía trước ép anh vào tường, mặt hai người gần như dính vào nhau, giữa chóp mũi chỉ cách đúng 1mm.

-Không chịu nổi khi thấy tôi với Thiên Phàm ở cùng nhau nhưng chính mình lại cùng vị hôn thê thân thiết mừng valentine? Cô gái kia vừa nhìn thì biết là điển hình hiền thê lương mẫu, tôi đoán anh đã rất nóng lòng muốn kết hôn với cô ta nhỉ? Sâu trong nội tâm anh căn bản không thể chấp nhận đàn ông, là loại chỉ nhìn đã biết thẳng đến không thể thẳng hơn, căn bản không có khả năng yêu người đồng tính luyến ái, cũng chỉ có Thiên Phàm mới mãi u mê không tỉnh ngộ thôi. Cho nên tôi đã sớm cảnh cáo anh ‘tránh xa Thiên Phàm ra’, nhưng anh vẫn không nghe lời! Người thật sự làm tổn thương cậu ấy anh cho là ai?

Mục Thiên Thành đón nhận ánh mắt sắc bén của hắn, mày nhíu chặt thành hình chữ ‘xuyên’.

-Nếu không thể yêu cậu ấy thì hãy để cậu ấy tự do.

Việt Trạch Viễn lùi về sau buồng anh ra:

-Thiên Phàm sẽ hết hy vọng với anh, ta cũng chắc chắn làm cậu ấy yêu tôi, cho nên đừng đến cản trở chúng tôi nữa!

Mục Thiên Thành chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, anh miễn cưỡng nói một câu:

-Anh thật lòng thích cậu ấy?

-Anh nói sao?

Việt Trạch Viễn luôn không trả lời trực tiếp vấn đề mà thích quanh co lòng vòng làm người ta không đoán ra, cho dù cười cũng không biết trong lòng rốt cuộc là vui hay buồn. Mục Thiên Thành nhìn vào mắt hắn – đôi con ngươi màu nâu đậm giống như hồ sâu không đáy lượn lờ khói tỏa khó dò nông sâu.

Giằng co như vậy kéo dài vài giây Việt Trạch Viễn mới phì cười ra tiếng, không khí căng thẳng cũng trở nên thoải mái.

-Được rồi, chúng ta đừng xem như tình địch vậy chứ. Dù sao anh cũng sẽ nhanh chóng kết hôn, đến lúc đó ôm người đẹp trong lòng sao còn nghĩ đến đàn ông cứng rắn nữa? Hôm nay đừng ở đây, được chứ?

Dứt lời, Việt Trạch Viễn vẫy tay rồi bỏ đi không quay đầu lại.

Mục Thiên Thành đứng tại chỗ nhìn bóng đối phương một lúc lâu sau mới quay lại chỗ ngồi.

-Này, hoàn hồn.

Nghe thấy tiếng nhấc tức giận Thiên Phàm mới giật mình tỉnh lại sau cả quãng đường im lặng. Vừa nhìn đã thấy Việt Trạch Viễn dừng xe dưới lầu nhà trọ của mình.

-Cảm ơn anh đưa tôi về.

-Việc gì phải khách sáo với tôi như vậy.

Việt Trạch Viễn nhếch môi:

-Nếu thật sự muốn cảm ơn tôi vậy dứt khoát đồng ý hẹn hò với tôi đi.

Thiên Phàm chỉ biết cười khổ.

Hai người vẫn duy trì quan hệ bác sĩ và bệnh nhân đơn thuần, ai ngờ một tháng trước lúc đến tái khám Việt Trạch Viễn lại đối xử với cậu rất mờ ám, còn ngỏ lời muốn hẹn hò.

Thiên Phàm chưa bao giờ nghĩ rằng Việt Trạch Viễn thích đàn ông. Thẳng thắn mà nói cậu cũng không ghét đối phương, đứng ở góc độ đồng tính thậm chí còn rất tán thưởng hẳn; tuy đối phương có hơi không đúng đắn nhưng tính tình vui vẻ hài hước, ở cùng hẳn rất thoải mái; nhưng... hy vọng hẹn hò với mình, lỡ tai cậu nhất định nghe nhầm rồi!

-Anh nghiêm túc?

Thiên Phàm hỏi hẳn.

-Vì sao người nào cũng hỏi tôi vấn đề này vậy nhỉ.

Việt Trạch Viễn cười ha ha:

-Tôi nhìn giống một playboy không giữ lời ư?

-Vậy thì chắc là dây thần kinh nào đó của anh có vấn đề rồi.

Thiên Phàm cũng trả lời không hề nề nang.

-Miệng của anh vẫn rất độc. Bữa tối hôm nay rõ ràng vẫn là tôi mời.

-Đó là tất nhiên không phải ư? Nếu anh không kiên quyết kéo tôi ra ngoài thì có điên tôi cũng không muốn ra ngoài ăn cơm với anh trong thời tiết lạnh thế này. Đồ ăn ở nhà hàng kia rất mặn, thịt bò thì cứng, rượu vang lại không phải chính hiệu, đơn thuần là lừa mấy người ngoài nghề như các anh.

-Thật khó hầu hạ, tôi thấy cũng chỉ có Mục Thiên Thành mới chịu được anh.

Vừa nghe thấy tên đó hô hấp Thiên Phàm cứng lại, sắc mắt có hơi thay đổi. Hình ảnh người đàn ông với vị hôn thê ghé tai nhau nói chuyện vừa rồi đột nhiên trào lên, sự thật lạnh buốt như con dao bằng gió liên tục cắt vào tim cậu.

-Quả thật tôi không chịu được. Nếu anh thích tên đó như vậy sao không tỏ tình? Lấy ra dũng khí trộm hôn anh ta mà mặt không đổi sắc hỏi trung học đi, dù chỉ có 10% cũng đủ để anh trực tiếp đoạt lấy anh ta trong tay người phụ nữ kia?

-Bởi vì tôi đã trưởng thành.

Thiên Phàm nói thản nhiên.

Bởi động cơ ô tô đã tắt nên trong xe ngày càng lạnh hơn, cậu khẽ rụt bả vai nghe giọng nói do lạnh mà trở nên uể oải của mình.

Uể oải – đúng vậy, tình yêu vô vọng làm người ta uể oải. Sống trong thế giới rõ ràng có đối phương mà chỉ có thể thoáng nhìn lướt qua, ngày qua ngày mất đi động lực sống.

-Nếu như vậy thì hãy quên anh ta đi, lựa chọn tôi được không?

-Nếu anh thật lòng thích tôi thì tôi sẽ suy nghĩ. Nhưng người mà anh thích thật sự... cũng không phải tôi.

Thiên Phàm quay sang nhìn hấn.

Lần này đến lượt Việt Trạch Viễn tái mặt:

-Lời này của anh...

Thiên Phàm gơ tay ngăn lời nói của hấn:

-Không cần phải nói – bất luận là nói dối hay nói thật đều không quan trọng. Điều mà anh nói là thích tôi, chẳng qua là thích sự cố chấp khi thích anh ấy của tôi? Anh cũng giống tôi, từ lúc ấy đã để ý sâu sắc một người, điều duy nhất khác nhau là, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy tôi đã hiểu được tình cảm của mình, mà anh thì vẫn luôn do dự, chất vấn, phân biệt đến bây giờ vẫn không thể xác định...

-Cũng có thể nói là anh tự bịt mắt bịt tai định xem nhẹ tình cảm của mình; bởi anh bình tĩnh lý trí hơn tôi, tuyệt đối không cho phép mình yêu người không nên yêu. Chỉ riêng điểm tự bảo vệ mình ấy anh cũng rất giống anh ấy, cho nên hai người các anh đều sống thoải mái hơn tôi.

-Tôi ở mặt nào đó chính là vết xe đổ của anh, là kẻ chết thay cho tình cảm vô vọng này của anh, cho nên anh chú ý đến tôi hơn người khác, thậm chí có lúc đã nghĩ là thích tôi, nhưng đây cũng chỉ là lỗi giác nhất thời của anh mà thôi.

Ngọn đèn đường dưới lầu nhà trọ vô cùng ảm đạm, hình dáng Thiên Phàm già nửa đã biến mất trong màn đêm thấy không rõ nét mặt, chỉ có đồng tử lóe lên mờ nhạt giống như ánh sao le lói nơi cuối chân trời đen thẫm thẫm.

Việt Trạch Viễn nhìn sâu vào người đàn ông tim sáng như gương trước mặt, cảm giác bối rối bùng lên trong lòng.

Hắn chưa từng bị người ta nhìn thấu như thế, chưa bao giờ!

-Trong lòng người ấy vẫn có anh. Anh không thấy vừa rồi sắc mặt anh ta khó coi đến mức nào đâu, còn dùng ánh mắt hung ác trừng tôi nữa chứ.

Việt Trạch Viễn khẽ ho nhẹ, không dám tiếp xúc với tầm mắt của Thiên Phàm.

-Có lẽ vậy, nhưng thế thì sao? Việt Trạch Viễn, anh ấy sẽ kết hôn, anh ấy không phải người trong thế giới chúng ta.

Thiên Phàm thở dài nhẹ.

Việt Trạch Viễn phì cười tỏ vẻ hứng thú khó hiểu:

-Câu trả lời của anh rất đáng yêu, tôi phát hiện quả thực tôi đã thích anh rồi.

Hắn nói xong thì bỗng sáp lại, hành động đột ngột làm Thiên Phàm giật mình.

Còn chưa kịp đẩy ra cổ phải đã cảm nhận xúc giác mềm mại từ đôi môi xa lạ, sau đó bỗng nhói đau như bị người ta cắn mạnh một cái. Bị đau Thiên Phàm giãy mạnh khỏi đối phương, trợn mắt nhìn hắn:

-Anh làm gì vậy?

-Buổi hẹn hò đầu tiên ngày valentine nên giữ lại chút kỷ niệm thôi.

Việt Trạch Viễn cười xấu xa nói:

-Em yêu, để tôi dìu em lên lầu nhé?

-Không cần, tôi có thể tự đi!

Thiên Phàm chống nạng xuống xe, cơn giận chưa biến mất làm cậu sập cửa rất mạnh, khắp khiêng biến mất nhanh chóng vào cầu thang.

Liếc mắt nhìn chiếc xe BMW có rèm che quen thuộc đỗ bên cạnh, khoe môi Việt Trạch Viễn hơi nhếch lên lắm bảm:

-Anh nên cảm ơn tôi mới đúng, Thiên Phàm.

Hắn lập tức nổ máy lái xe đi.

Cần cổ bị đánh lén đau rất làm người ta khó chịu. Thiên Phàm chống nạng buồn bực lên lầu một cách khó khăn, vừa ngược mắt liền thấy bóng người cao lớn quanh quẩn ngoài cửa nhà.

-Anh tới làm gì?

Thiên Phàm dừng bước, tiếng nạng gõ trên mặt đất rõ ràng bỗng dừng lại. Lúc này đã gần khuya, nhiệt độ vào đông rất thấp làm cậu thở ra từng hơi khói trắng.

-Có một vấn đề tôi muốn hỏi rõ ràng.

Chỉ thấy người ấy sải một bước dài tạo ra bóng đen.

Ngoài tầng nhà chỉ có một ngọn đèn đường chiếu ra ánh sáng vàng nhạt, trong bóng tối u ám khuôn mặt tuần tú của người đàn ông đây vẻ nghiêm trọng khác với ngày thường.

-Tôi mệt lắm rồi, có chuyện gì thì mai nói sau.

-Thiên Phàm, nếu không hỏi rõ ràng đêm nay tôi sẽ không thể ngủ được.

Mục Thiên Thành đứng chắn trước mặt cậu, ánh mắt tha thiết đủ để hòa tan tảng băng cứng.

Thiên Phàm thở dài thỏa hiệp:

-Có vấn đề gì?

Mới định mở miệng đã nhìn thấy một chấm đỏ trên cổ cậu, Mục Thiên Thành chỉ cảm thấy đầu óc nổ ầm một tiếng, lập tức thất lễ túm lấy đối phương.

-Là anh ta để lại?

-Cái gì?

Đau đớn từ cánh tay làm Thiên Phàm hơi nhíu mày.

-Dấu hôn.

Mục Thiên Thành không cần đồng ý đã túm lấy cằm cậu, qua động tác có hơi thô lỗ kia dấu vết cực kỳ chói mắt ấy cũng lộ ra.

-Không phải.

Lúc này Thiên Phàm mới giật mình hiểu ra, cậu vội hất tay anh ra còn trong lòng thì rửa thầm con cáo già Việt Trạch Viễn kia.

-Cậu thích anh ta?

Giọng nói của anh không hề ôn hòa như bình thường mà ngược lại có vẻ hung hăng.

Thiên Phàm không nhịn được bật cười.

-Cậu cười cái gì?

-Buổi tối valentine không đi với vị hôn thê của mình mà lại chịu lạnh ngoài cửa nhà tôi cũng chỉ vì hỏi một câu ngu xuẩn thế này thôi ư?

Càng nghĩ càng buồn cười, rõ ràng không có chỗ nào đặc biệt thú vị nhưng lại không cách nào dừng được; Thiên Phàm giống một đứa trẻ bị chọc đúng chỗ cười, ôm bụng cười không ngừng.

Tiếng cười kiêu ngạo vang vọng trong đêm khuya làm những con chó lang thang dưới lầu sữa âm ỉ. Người đàn ông lại vẫn im lìm nhìn cậu, mặt trầm như nước, hình ảnh tương phản mãnh liệt này nhìn cách nào cũng thấy kỳ dị.

Thiên Phàm dừng lại lau vệt nước mắt chảy từ khóe mắt, lẳng lặng nhìn người đàn ông.

-Được rồi, anh đã muốn biết như vậy... Đúng, tôi thích anh ấy!

Thừa nhận vũng vàng làm sắc mặt người đàn ông biến đổi, mày kiếm nhíu lại càng chặt:

-Việt Trạch Viễn là đàn ông, cậu cũng là đàn ông –

-Vậy thì sao?

Thiên Phàm hơi nhướn mày, nói đầy châm chọc:

-Xã hội phổ biến một từ miêu tả việc hai người đàn ông yêu nhau – ‘đồng tính luyến ái’, nhưng đến giờ tôi vẫn không hiểu rốt cuộc thế nào mới tính là đồng tính luyến ái? Đối với tôi chẳng qua là thích một người, một người của riêng mình mà không phải của ai khác, giới tính hay gì đó tôi không để ý; như vậy, tôi yêu một người đàn ông với việc yêu một người phụ nữ có gì khác nhau? Đơn giản người tôi yêu có giới tính là nam sẽ bị giá trị cùng đạo đức đại chúng bây giờ phê phán, khắc lên đó dấu vết thành kiến ư? Bởi vì tôi yêu một người có giới tính là nam mà nhất định phải đứng ở đây chấp nhận ánh mắt chán ghét cùng chất vấn hung hăng của anh ư?

-Tôi không ghét cậu.

Giọng nói của người đàn ông khàn đến khó tin.

-Vậy vẻ mặt của anh thể hiện điều gì?

Thiên Phàm cười lạnh nói.

-Tôi chỉ... chỉ là không nghĩ...

-Không nghĩ tôi sẽ thích đàn ông ư?

Thiên Phàm bật cười giễu cợt:

-Đúng vậy, đương nhiên anh sẽ không nghĩ đến. Tôi là gì của anh nào? Ngoài bố anh ra có bao giờ anh chịu hao tâm tổn sức vì người khác? Được rồi, vấn đề của anh tôi đã trả lời xong, tránh ra đi.

-Hai người... Bắt đầu từ khi nào?

Mục Thiên Thành vẫn đứng chắn trước cửa nhà không hề có ý lùi bước.

-Anh rõ ràng nói chỉ hỏi một vấn đề.

-Tôi muốn biết, xin hãy nói cho tôi biết!

(... Bắt đầu từ khi nào?)

Thiên Phàm khẽ cụp mắt, hồi tưởng lại cảnh lần đầu tiên nhìn thấy anh ta –

Ngày đó mưa phùn dày đặc, cả người mình dính mưa ướt như chuột lột lảo đảo bước trên con đường đến trường... Là anh đã cầm một chiếc ô trong suốt hồi mình có muốn cùng đi không, chủ động chìa ra cành oliu hữu nghị.

Đó là chuyện đã bao lâu rồi?

Có lẽ cũng đã hơn mười năm rồi, hình ảnh lại vẫn rõ nét như mới hôm qua.

Còn nhớ lúc ấy khuôn mặt anh tuần tú, nụ cười ấm áp làm người ta nóng bừng cả lồng ngực, còn cả dáng vẻ anh mặc đồng phục màu xanh đậm, lưng đeo cặp màu đen, trong cặp giấu quyển ‘Slam Dunk’ – có một vận động viên bóng rổ với mái tóc đỏ tươi kiêu ngạo như máu, là manhua thần tượng mà bọn cậu đều khắc sâu ấn tượng, bọn họ đều thích Sakuragi. Về điểm này... Mình vẫn nhớ rõ như in.

Trải qua năm tháng dài đằng đẵng như vậy, rất nhiều người, rất nhiều chuyện cậu đã quên hết, nhưng vì sao tất cả của đối phương đều như bị dùng dao khắc vào lòng không thể xóa đi? Mỗi một nét đều ẩn sâu hơi thở ngọt ngào mà đau đớn.

Đây là cảm giác của mối tình đầu ư?

Thiên Phàm nở nụ cười thản nhiên, ngẩng đầu nhìn người đàn ông:

-Từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy tôi đã thích rồi. Tôi với anh ấy là bạn học trung học, mỗi ngày gặp nhau lại gốc đến nỗi không biết nên ở cạnh anh ấy như thế nào, cuối cùng lại thành phá hỏng tất cả. Sau khi tốt nghiệp chúng tôi mỗi người một phương không còn tin tức, vốn nghĩ rằng cả đời cũng sẽ như vậy, không ngờ lại gặp lại anh ấy lần nữa – tất cả như tôi luyện tàn nhẫn của ông trời, tôi rất rất cố gắng, dùng hết sức lực bản thân nhưng vẫn không thể ngăn mình rơi vào dụ dỗ của anh ấy. Với tình cảm này tôi cũng không dám ôm hy vọng xa vời, anh ấy lại đột nhiên thổ lộ với tôi, chủ động muốn hẹn hò với tôi, quả thực như nằm mơ vậy...

Trang sinh mộng điệp, rốt cuộc là ảo ảnh trong thế giới thật hay là sự thật trong thế giới ảo? Thiên Phàm đã không còn nhận ra được nữa.

Là thật hay ảo... Có quan trọng như vậy ư?

-Tôi muốn ở cùng với anh ấy, mặc kệ con đường này khó khăn đến mức nào nhưng chỉ cần có anh ấy ở bên cạnh thì tôi không sợ bất cứ điều gì. Tôi muốn mỗi sáng sớm khi tỉnh lại có thể lập tức nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của anh ấy, sau đó chỉ ngơ ngẩn nhìn mà không làm bất cứ chuyện gì. Dù cho cảm giác đơn phương một người rất khó chịu, giống một thằng ngốc làm bao nhiêu việc ngờ nghệch xấu hổ, nhưng nếu có thể tiếp tục được sống với anh ấy thì tôi sẽ quỳ xuống cảm ơn ân huệ của ông trời. Có khi ngay cả chính tôi cũng không hiểu được, vì sao mình lại thích anh ấy như vậy? Bởi anh ấy là người đầu tiên cười với tôi, coi tôi là bạn, mặc kệ tính tình tôi xấu đến mức nào vẫn chấp nhận ở bên cạnh tôi? Bởi anh ấy là mối tình đầu của tôi mới có thể làm cảm xúc yếu ớt như chim non này hòa cùng máu thịt đến mãi về sau, rốt cuộc không thể phân biệt được? Đây là sức mạnh tình yêu, thật sự là một thứ thần kỳ...

Ngôn ngữ khô khan như vậy, rồi lại phong phú như thế.

Không biết phải làm thế nào mới có thể miêu tả hình ảnh thấu hiểu lẫn nhau với người yêu. Nếu người mình yêu sâu sắc cũng có thể yêu mình sâu sắc thì đó là kỳ tích đẹp đến mức nào!

Giờ phút này cậu tình nguyện bịt mắt bịt tai, chìm vào ảo tưởng nói không ngừng nghỉ của mình – như truyện cổ tích của hoàng tử với hoàng tử trở thành sự thật, chỉ cần nghĩ như vậy trong lòng đã cảm thấy như có một vườn hoa nở rộ!

Nếu thời gian quay lại, cậu thề sẽ không bao giờ thích đối phương; nhưng nếu thật sự có thể quay lại quá khứ, có lẽ mình vẫn sẽ lần nữa chìm vào sự dịu dàng của đối phương.

-Mục Thiên Thành, có lẽ tôi đã nói rất rõ ràng rồi. Xin anh tránh ra, tôi phải về nhà.

Dứt lời, Thiên Phàm bước từng bước mạnh mẽ về phía cửa nhà, ai biết động tác không chịu phối hợp, bàn tay chống nạng đột nhiên bị trượt làm cả người nhào xuống, cũng may người đàn ông nhanh tay bước đến đỡ lấy cậu.

Thời gian như ngừng lại.

Cái ôm của anh chắc chắn mạnh mẽ, vững vàng nâng đỡ thân thể chao nghiêng của mình. Hơi nóng cuộn cuộn không ngừng từ trên người đối phương truyền đến làm ấm áp tay chân vì đêm tối lạnh lẽo mà dần bớt cứng. Thiên Phàm chỉ thấy suy nghĩ hoảng hốt, cảm giác vô cùng suy yếu, đôi môi trắng bệch vô tình chạm vào cần cổ ấm áp của đối phương, trái tim đột nhiên đập thành thịch như nổi điên...

-Buông ra.

Cậu chỉ nghe thấy tiếng khàn khàn tuyệt vọng của chính mình.

Người đàn ông luôn lịch lãm lần này lại không buông ra mà ngược lại còn ôm cậu chặt hơn, cái ôm chặt

đến mức – cậu sắp không thể thở được!

Ngoài nhà trọ, nhiệt độ hạ đến 0c tạo ra những luồng không khí lạnh, mây đen dày đặc phủ kín bầu trời, bỗng một bông tuyết nhỏ trắng muốt như lông ngỗng nhẹ rơi từ trên trời bay lượn trong không gian... Sau đó là bông thứ hai, thứ ba...

Không lâu sau, cơn mưa màu trắng nhẹ nhàng rơi đầy mặt đất...

Trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay lặng lẽ bay đến, lạnh lùng hờ hững.

Mặt đất trong lúc mở rộng vòng tay đón lấy những bông tuyết bay cũng dần chìm vào giấc ngủ say.

-Buông tôi ra...

Giọng nói khàn khàn đã chuyển thành cầu xin.

-Việt Trạch Viễn... Thật sự là mối tình đầu của cậu?

Mục Thiên Thành khẽ hỏi, chẳng những không buông tay ra mà ngược lại còn ôm cậu càng chặt hơn như muốn khảm vào trong cơ thể mình.

-Đúng vậy.

-Mối tình đầu... Rốt cuộc là cảm giác thế nào?

Từ này thật đẹp, nghe vào như một câu chuyện cổ tích.

Như một người làm nhiệm vụ trông hoa suốt một mùa đông dài cuối cùng cũng đợi được đến lúc hoa đào kia nở rộ, không kìm được nhẹ nhàng nâng niu nó trong lòng bàn tay, che chở nhìn ngắm, trút hết tất cả dịu dàng của mình – Mục Thiên Thành phát hiện mình lại không thể buông người đang trong lòng này ra.

Cảm giác ôm cậu ấy như hoa đào từ từ nở rộ giữa lòng ngực hoang vu.

Không biết phải hình dung nó thế nào cũng đã thấy khắc cốt ghi tâm, suốt đời không thể quên!

-Loại người không xúc động trước mắt kỳ ai như anh sao có thể biết cảm giác của mối tình đầu?

Thiên Phàm cười, thân thể lại hơi run rẩy:

-Không phải dịu dàng ngọt ngào, lại càng không phải hạnh phúc âm êm, mà là chỉ cần nhìn thấy người ấy từ ngọn tóc đến đầu ngón tay anh sẽ bắt đầu run rẩy, trong lòng sợ muốn điên lên; muốn chạy đi thật xa nhưng chân lại không chịu nghe lời. Người này chỉ lặng im đứng trước mắt không nói lời nào lại vẫn tràn đầy sức mạnh đập nát anh.

Thiên Phàm lúng túng như vậy, trước mắt lại cảm thấy mờ mịt.

Cậu rõ ràng không phải người yếu ớt nhưng lại luôn thất bại cay đắng trước mặt đối phương.

Trên đời này, không có chuyện nào so với việc gặp được đối tượng của mối tình đầu – gần trong gang tấc nhưng không thể nào hiểu nhau – làm người ta bị thương hơn nữa!

-Tôi đã làm cậu đau khổ như vậy ư?

Người đàn ông hơi buông lỏng vòng tay nhìn chăm chú vào Thiên Phàm, đôi con ngươi đen thăm thẳm như muốn nhìn thấu linh hồn bên trong.

-Hả?

Thiên Phàm chưa kịp hiểu ra chuyện gì.

-Cậu nói dối! Người cậu thích căn bản không phải Việt Trạch Viễn, mà là tôi.

-Ha!

Khuôn mặt cứng đờ của Thiên Phàm run rẩy bật cười:

-Đùa gì thế, anh tự mình đa tình cũng –

Thân thể lại biểu hiện hoàn toàn tương phản với thái độ, lập tức trở nên cứng đờ. Phản ứng chưa đánh đã khai làm ngực Mục Thiên Thành đột nhiên thắt lại, nhin không được lời nói đang cuộn cuộn trong cổ họng:

-Buổi tối hôm đó... tôi không ngủ.

Rốt cuộc không thể tiếp tục bịt mắt bịt tai được nữa!

Chất lượng giấc ngủ của Mục Thiên Thành luôn rất tốt nhưng đêm đó không biết vì sao cứ lăn lộn qua lại không ngủ được, thao thức đến tận rạng sáng. Đang lúc anh bực bội muốn xuống phòng bếp uống nước thì đột nhiên nghe thấy tiếng động từ phòng ngủ.

Lúc đầu anh còn nghĩ là kẻ trộm lén vào, nhưng ngay sau đó nghe thấy tiếng nạng gõ xuống đất rất nhẹ thì đoán ‘có lẽ Thiên Phàm muốn vào toilet’, nhưng sau khi Thiên Phàm quay về qua phòng khách lại đột nhiên dừng lại. Đang lúc Mục Thiên Thành nghi hoặc Thiên Phàm còn muốn đi đâu nữa thì tiếng nạng lại dần đến gần chính mình... cuối cùng dừng lại bên cạnh mình.

Im lặng như cả hơi thở cũng bị đóng băng kéo dài khoảng năm phút... Không, có lẽ lâu hơn. Đang lúc Mục Thiên Thành thấy khó hiểu định mở mắt xem xét thì hơi thở của người đàn ông đột nhiên tiến đến gần!

Luồng hơi thở kia như một cơn gió nhẹ quanh quần ven hồ, lành lạnh, nhẹ như không có lướt qua trán, lướt qua mí mắt...

Cuối cùng, cơn gió nhẹ chậm rãi rơi xuống... lặng lẽ trên khoe môi của anh mà không đi vào, như một cánh bướm mỏng manh dè dặt phất qua đôi cánh môi của anh.

Một giây ngắn ngủi, đôi môi lạnh như băng kích động rụt lại rồi biến mất trong nháy mắt.

Đối phương vội vàng bỏ đi như đào binh, căn phòng nhanh chóng trở lại vẻ im lặng vốn có.

Mục Thiên Thành chậm rãi mở mắt, không thể chớp mắt đến tận hừng đông.

Trực giác nói với anh chuyện xảy ra đêm đó như chiếc hộp Pandora không thể dễ dàng chạm vào, vì thế anh vẫn giả vờ câm điếc, xem nhẹ sự xao động mãnh liệt trong lòng, nhưng chuyện đến lúc này làm sao anh có thể tiếp tục im lặng không nói.

-Thiên Phàm, buổi tối hôm đó tôi vẫn tỉnh.

-Hả...

Thiên Phàm ngạc nhiên, chỉ cảm thấy như bị người ta đánh cho một đòn cảnh cáo, trong đầu chỉ nghe thấy tiếng ong ong, giọng nói xa xôi chảy vào trong tai bay tới từ vực sâu hắc ám.

-Hóa, hóa ra anh biết hết? Cho dù biết nhưng vẫn giả bộ như không biết, mặc kệ tôi giống một thằng ngu không biết gì cứ cười ngờ nghếch nghĩ rằng mình che dấu thành công?

Cậu lẩm bẩm nói như đang trong cơn mê.

-Xin lỗi, không phải tôi cố ý giả ngu mà là không biết nên đối mặt với cậu thế nào.

Mục Thiên Thành vội vàng giải thích:

-Tôi vốn nghĩ rằng giữ im lặng là cách tốt nhất. Với một người luôn chậm chạp về tình cảm như tôi căn bản không ý thức được cậu với tôi... Tuy Việt Trạch Viễn từng nhắc nhở nhưng thái độ của cậu không hề xuất hiện một chút mờ ám nào, hơn nữa sau đêm đó thái độ của cậu vẫn lạnh lùng như trước, tôi không thể xác định, lại càng không dám thô lỗ giáp mặt hỏi cậu...

-Đủ rồi!

Thiên Phàm đẩy mạnh anh ra, dùng sức rất lớn làm Mục Thiên Thành liên tục lùi về sau vô ý đã đổ thùng rác ở góc tường làm vang lên tiếng động lớn kinh người.

-Thiên Phàm...

Mục Thiên Thành không dám đến gần, lần đầu tiên trong đời thấy cảm ghét tính cách ôn hòa của mình!

Đáng lẽ phải sớm nói chuyện thẳng thắn với cậu ấy mà không phải kéo dài tới tận bây giờ bung bét tất cả. Anh hiểu tính cách Thiên Phàm hơn bất cứ ai khác – tự tôn cao hơn người thường, lúc này tùy tiện vạch trần e rằng sẽ chỉ làm đối phương cảm thấy đây là sự vũ nhục cố ý, khó trách Thiên Phàm tức giận như vậy.

(hóa ra Mục Thiên Thành biết tất cả!)

Thiên Phàm giơ tay đỡ trán, day day thái dương đang đập thành thạch kinh hoàng, mặc cho tóc mái trên trán che đi vẻ mặt biến đổi đột ngột của mình tựa vào tường miễn cưỡng đỡ thân thể.

Hóa ra anh ta không ngủ, đã sớm thấy rõ ràng vẻ xấu hổ của mình mà lại không hé môi nửa lời, vẫn duy trì vẻ bình tĩnh như thường. Bề ngoài vẫn bình thản nhưng trong lòng lại biết rõ sự thật hơn bất cứ ai. Nghĩ đến việc sau tối hôm ấy không biết anh ta dùng ánh mắt gì để nhìn mình, Thiên Phàm không thể nào hình dung được, hận không thể vùi mình thật sâu vào đất, từ giờ không nhìn thấy mặt trời nữa.

Lịch sử lại tái diễn lần nữa. Cậu như trở về dưới tàng cây hoa đào, trong cảm giác tốt đẹp ngày càng lớn dần của mình mà ngã từ thiên đường xuống địa ngục; cậu không nhin nổi bật cười, cười mình ngây thơ hết thuốc chữa. Đã mười năm rồi mà nhân sinh của cậu vẫn lặp lại quỹ đạo như cũ.

-Anh cút đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!

Thiên Phàm không ngẩng đầu, chỉ nghĩ đến việc người đàn ông đứng trước mặt đã làm hai mắt cậu tối đen.

-Tôi chưa thể đi được.

Mục Thiên Thành vẫn không nhúc nhích.

-Anh muốn xem trò cười của tôi vậy sao?

Thiên Phàm cũng không muốn yếu thế; nhưng sự thật là – giọng nói của cậu đã sớm run rẩy đến ngay bản thân cậu cũng không nghe nổi.

-Sao thế được? Trên đời này người tôi không muốn làm tổn thương nhất là cậu, chỉ là muốn xác nhận tình cảm của cậu với tôi.

-Ồ khôn!

Gương mặt Thiên Phàm đột nhiên trở nên vụn vẹo, cậu túm lấy cổ áo người đàn ông đang nói mà không biết ngưng, khàn giọng nói:

-Anh có biết mình đang nói gì không?

-Tôi chỉ muốn nghe lời thật lòng của cậu!

Đối mặt với tức giận của cậu Mục Thiên Thành vẫn không để dàng lùi bước.

-Nghe rồi thì sao, thì phải làm thế nào đây? Anh phải coi tôi như con khỉ đùa bỡn mới vừa lòng ư? Bây giờ tôi thừa nhận anh vừa lòng không? Đúng, tối hôm ấy tôi hôn anh, tôi vẫn luôn yêu đơn phương anh không sai! Nhưng tôi cũng biết con người anh, chưa bao giờ hy vọng xa vời rằng anh có tình cảm gì với tôi. Tôi thích anh, tình cảm chỉ thuộc mình tôi không liên quan đến anh; vì sao anh cứ bắt buộc phải thừa nhận? Vì sao phải bức tôi đến mức này?

Sắc mặt Thiên Phàm tái nhợt như tuyết, đôi đồng tử bùng bùng lại như lửa cháy trong tuyết, hiện ra vẻ đẹp kinh tâm động phách.

-Tôi thật không rõ... Mục Thiên Thành, anh luôn bình tĩnh kiềm chế, luôn khôn ngoan giữ mình, cũng không tự tìm phiền toái. Tình cảm của tôi với anh rõ ràng là sự phiền toái rất lớn? Nếu ngay từ đầu anh giả cảm giả điếc, vì sao không dứt khoát giả vờ đến cùng? Nếu anh muốn cười nhạo hoặc căm ghét tôi...

-Không phải như vậy!

Không biết có phải bị cảm xúc của cậu làm ảnh hưởng không mà trên mặt Mục Thiên Thành lại xuất hiện vẻ kích động hiếm thấy:

-Thiên Phàm, tôi chỉ không ý thức được... Tồn tại của mình lại làm cậu đau khổ như thế. Xin lỗi, nếu tôi sớm hiểu được thì có lẽ, có lẽ có thể...

-Có thể cái gì? Có thể chấp nhận tình cảm của tôi ư?

Câu hỏi ngược sắc bén như cái đinh đóng chặt Mục Thiên Thành lại làm anh không thể động đậy.

-Ha ha...

Thiên Phàm phá ra cười lớn, tiếng cười lại ngập đầy chua xót:

-Nghĩ thế nào cũng không thể đúng không? Mục Thiên Thành, chẳng lẽ nói thích anh có thể đáp lại tôi? Có thể chấp nhận tình cảm của hai người cùng là đàn ông?

-Nếu là trước đây, tôi quả thật không có khả năng chấp nhận, nhưng bây giờ... cậu là người tôi vô cùng, vô cùng để ý.

Có lẽ là vì nói rất khó khăn nên giọng nói của Mục Thiên Thành trầm khàn khác thường.

(vô cùng để ý...)

Quả thực, với một người đàn ông luôn trầm tĩnh nội liễm 'để ý' đã là từ cực kỳ nghiêm trọng. Nếu là bình thường chỉ sợ Thiên Phàm đã sớm mừng như điên, nhưng bây giờ ngay cả nụ cười cậu cũng không rạn ra được.

-Anh đang bày tỏ có khả năng yêu tôi?

Thiên Phàm hỏi có chút ác độc.

-... Xin cho tôi một ít thời gian để xác nhận.

Mục Thiên Thành ngập ngừng nói.

-Bao lâu? Một năm, hai năm, hay là mười năm?

-Điều này...

Người đàn ông lộ biểu tình do dự. Sự dục dằng không hiểu thế nào là từ chối làm Thiên Phàm cảm thấy bị thương mãnh liệt, trái tim như vỡ ra trong im lặng, chảy tràn máu tươi đỏ đến chói mắt...

-... Tôi yêu anh, đồng tính hay đồng tuổi gì đó không liên quan, tôi chỉ yêu một mình anh!

Thiên Phàm rất rõ mình nói cái gì, nhưng cậu không quan tâm – nếu trái tim này muốn chết bất đắc kỳ tử... Vậy cho nó chết bất đắc kỳ tử đi!

-Gần như từ lần đầu nhìn thấy anh, tôi như thăng ngốc say đắm anh, đến bây giờ vẫn lún sâu trong bùn... Nhân sinh của tôi vẫn luôn là màu xám ảm đạm, chỉ có anh là ánh sáng duy nhất trong ký ức tôi! Chuyện tới bây giờ tôi lại sợ anh như vậy, thật quá buồn cười – người không sợ trời không sợ đất như tôi lại sẽ sợ nhìn thấy mặt anh, chỉ cần từ xa thấy anh nhíu mày đã thấy hết hồn, hận không thể biến mất thành hạt bụi tan vào trong đất trước mặt anh. Từ trước cho đến giờ tôi vẫn không nghĩ rằng, thích một người lại sẽ làm mình trở nên thấp kém như thế, chỉ có không ngừng né tránh, lẩn trốn, sợ hãi... Rất sợ tồn tại của mình sẽ làm anh cảm thấy không vui.

-Thiên Phàm...

Mục Thiên Thành gian nan mở miệng.

Thiên Phàm vội gơ tay ngăn anh lại:

-Anh từng cảm nhận được cảm xúc này không? Chắc là chưa! Mãi đến khi tôi cứu anh ra khỏi đám cháy mà bị thương mới rút cuộc cho anh ý thức được tồn tại của tôi; mãi đến lúc tôi quyết định buông anh ra anh mới rút cuộc ý thức được tình cảm của tôi. Mục Thiên Thành, có lẽ tôi ở trong lòng anh quả thực quan trọng hơn người khác, có lẽ anh thật sự có tình cảm với tôi, nhưng rút cuộc tình cảm này là thích, thương hại, trách nhiệm, hay là cảm giác áy náy sâu sắc, anh có thể phân biệt rõ? Một người chưa từng nhìn kỹ tôi như anh, ngay cả ‘yêu’ là cái gì cũng không hiểu!

Mỗi một câu đều giống như một đòn trí mạng, kiên định trong mắt đối phương đơn thuần đến mức không thể nhìn thẳng; so sánh với điều ấy, Mục Thiên Thành biết mình đã sớm thất bại thảm hại, xấu xí đến nỗi không thể che giấu.

-Anh rất dịu dàng, nhưng cũng chính vì rất dịu dàng mới làm tôi hận anh như vậy.

Hô hấp của Mục Thiên Thành như ngừng lại, ngực lan ra cảm giác đau đớn như lưỡi dao sắc đâm thẳng vào xương tủy làm anh mỗi lần hô hấp đều biến sắc. Dù cho anh luôn bình tĩnh thì đầu ngón tay cũng không tránh khỏi run rẩy.

Anh cũng không muốn gây cho Thiên Phàm chút đau khổ nào, cố tình lại gia tăng lần nữa nỗi đau khổ này cho cậu ấy, không biết phải làm thế nào mới có thể làm khuôn mặt cậu ấy nở nụ cười vui, chỉ có thể liên tục căm thù mình.

-Thiên Phàm...

Không nén nổi muốn vươn tay chạm nhẹ vào má đối phương lau đi đau xót sâu sắc ngập đầy trong đôi mắt xinh đẹp lại bị đối phương quay ngoắt đầu tránh né, kéo dài khoảng cách cảnh giác, Mục Thiên Thành buông thõng tay xuống, đầu lưỡi ngập đầy cảm giác chua chát.

-Nếu không làm được thì đừng miễn cưỡng bản thân, tôi đã nói hết rồi. Mục Thiên Thành, tạm biệt.

Thiên Phàm cup mắt hít sâu một hơi, khi ngẩng đầu lên đã trở lại vẻ lạnh nhạt bình thường, sau đó không hề liếc nhìn người đàn ông một cái chống nạng đi thẳng vào nhà, đóng sầm cửa lại.

Thật lâu... Gần như trải qua một thế kỷ ngoài cửa vẫn không xuất hiện động tĩnh gì.

Bên ngoài cánh cửa, cách một bức tường, dưới trời đông tuyết bay lạnh buốt, hai người cùng im lặng như hóa thành hai tảng băng.

Không biết trôi qua bao lâu mới nghe ngoài cửa vang lên giọng nói như tiếng thở dài:

-Xin lỗi.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, xa dần xa dần.

Thiên Phàm vẫn đứng dựa vào ván cửa trong bóng đêm tĩnh lặng không một tiếng động, bỗng phát hiện mình đã sớm rơi lệ đầy mặt.

10. Chương 9

Ba ngày sau –

-Trưởng phòng Mục xin đợi một lát, Thương tổng đang bận nói chuyện với người khác, anh không thể tự xông vào thế này được.

Không để ý thư ký ngăn cản, Mục Thiên Thành đẩy cửa văn phòng tổng giám đốc bước vào.

Vừa thấy là anh Thương Tự Thận đang gọi điện thoại vẫy tay cho thư ký đang khó xử ra ngoài, sau đó chỉ chỉ vào ghế ý bảo Mục Thiên Thành ngồi xuống trước mặt.

-Tìm tôi có việc gì?

Sau khi cúp máy Thương Tự Thận hỏi.

-Thương tổng, Thiên Phàm ở đâu?

Vẻ mặt Mục Thiên Thành đầy lo lắng không còn sự bình tĩnh ngày xưa nữa.

-Tôi cho cậu ấy nghỉ dài hạn để cậu ấy tạm thời nghỉ ngơi một thời gian. Với tình trạng hiện giờ của cậu ấy quả thật không thích hợp làm việc.

-Nhưng tôi nghe người của phòng quản lý nói Thiên Phàm đã từ chức.

Ánh mắt sắc bén của Mục Thiên Thành nhìn chằm chằm vào thủ trưởng của mình.

Thương Tự Thận cười khở:

-Người như cậu quả thật rất khó đối phó. Đúng vậy, chính xác là Thiên Phàm đã từ chức, tôi cũng không biết cậu ấy đi đâu.

-Vì sao ngay từ đầu không nói cho tôi biết?

-Là Thiên Phàm liên tục yêu cầu không muốn cho cậu biết, lại còn nói đây là yêu cầu duy nhất của cậu ấy, cậu bảo tôi phải làm sao?

-Cậu ấy đề phòng tôi như vậy ư?

-Không phải đề phòng, là không muốn cho cậu biết, hiểu không?

Thương Tự Thận thở dài:

-Mất một người có năng lực tôi cũng rất tiếc... Vốn tưởng hai cậu nhất định có thể hợp tác thoải mái với nhau, ai biết cuối cùng vẫn không thể chấp nhận được đối phương. Giữa hai cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu ấy rõ ràng chấp nhận đánh cược tính mạng để cứu cậu, vậy mà lại không chịu tiếp tục làm việc chung với cậu?

-Tất cả đều là lỗi của tôi.

Vẻ mặt Mục Thiên Thành trở nên âm đạm:

-Ngài biết cậu ấy đi đâu không?

-Không biết, cậu ấy không nói một chữ nào cả.

-Thiên Phàm cứ biến mất như vậy?

-Thiên Thành, Thiên Phàm là người trưởng thành, nếu cậu ấy có ý muốn tránh hay gì đó thì rất có khả năng cậu không thể tìm thấy cậu ấy.

Lời này chính là lo lắng trong lòng anh. Mục Thiên Thành siết chặt hai tay, cảm giác bất an trong lòng càng đầy thêm. Anh đột nhiên xoay người bước vội trở về văn phòng, sau đó ôm một chiếc vali cùng cặp táp.

-Lão đại muốn đi đâu vậy?

Minh Huy chạy vội theo sau kêu lên.

-Xin phép cho tôi, tôi có việc gấp.

Dứt lời Mục Thiên Thành vội lao về phía thang máy.

Cửa nhà Thiên Phàm đóng chặt không hề có tiếng động như chưa bao giờ có người ở đây. Mục Thiên Thành cố gắng kiềm chế cảm xúc lo lắng, gõ cửa hết lần này đến lần khác.

Bên cạnh đột nhiên có người lộ đầu ra, là một người phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi.

-Cậu tới tìm người à?

-Vâng, cháu tới tìm bạn.

Mục Thiên Thành mỉm cười thân thiện nói.

-Cậu thật sự là bạn cậu ta à?

Người phụ nữ dùng ánh mắt đầy hoài nghi nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới:

-Vậy sao cậu không biết cậu Thiên Phàm đã chuyển đi rồi?

-... Dạ?

Mục Thiên Thành sửng sờ cả người:

-Cậu ấy chuyển đi rồi?

-Đúng vậy, mới chuyển đi không lâu. Cậu đi chỗ khác tìm xem sao.

Dứt lời bà đóng cửa lại, để mặc Mục Thiên Thành đang ngạc nhiên đứng sững ngoài hành lang.

Như lời Thương Tự Thận đoán – từ ngày ấy Thiên Phàm như bốc hơi khỏi thế gian.

Mục Thiên Thành không ngừng gọi di động cho cậu lại không cách nào nối máy được; chạy tới nhà của cậu vẫn chỉ thấy cửa nhà đóng chặt. Đến khi đối phương biến mất không còn tăm hơi Mục Thiên Thành mới giật mình phát hiện hóa ra một người có thể biến mất hoàn toàn như vậy, cũng kinh ngạc phát hiện mình vẫn không hề tiến bộ như cũ, luôn thờ ơ với tất cả mọi thứ bên mình. Nếu lúc ấy có thể hơi để ý một chút thì có lẽ sẽ không rơi vào hoàn cảnh bó tay chịu chết như bây giờ.

Vậy là đã kết thúc rồi ư?

Cái ôm trong đêm tuyết lạnh giá, muốn xóa tan đau khổ đang không ngừng cuộn cuộn trong lòng người ấy lại chỉ cảm thấy cậu ấy run rẩy như một con dã thú bị thương, tiếp xúc của mình như chỉ làm cậu ấy càng tổn thương hơn nữa, tất cả những lời trên đầu lưỡi đều bị thổ lộ quyết liệt của đối phương chặn lại, căn bản không để cho mình có đủ thời gian suy nghĩ...

Không! Kỳ thật mình cũng đã có đủ thời gian, là mình vẫn không muốn nhìn thẳng vào đó.

Đúng như điều Thiên Phàm nghi ngờ, Mục Thiên Thành vẫn không hiểu rõ tình cảm đang gợn sóng trong ngực mình có phải yêu hay không; nhưng nếu là thật – vậy anh có thể sai mất thứ quan trọng nhất trong đời mình!

Mục Thiên Thành bỗng nhiên kinh hoàng, đang trên đường đi đến phòng họp đột nhiên dừng lại.

-Sao vậy trưởng phòng?

Cấp dưới đi theo sau cảm thấy khó hiểu cất tiếng hỏi.

-Không có gì.

Mục Thiên Thành bình tĩnh lại, vứt bỏ hết những suy nghĩ lung tung bước vào phòng họp.

Rung động vừa nẩy mầm trong lòng, không biết bắt đầu từ đâu, mà đã kết thúc như thế nào.

Điều duy nhất biết là – mình lại bắt đầu hết lần này đến lần khác nhớ lại cái ôm chặt Thiên Phàm trong trận tuyết đầu đông, dịu dàng như hoa đào nở rộ trong lồng ngực hoang vu, còn cả khi đối phương nói yêu anh trái tim đau nhói khắc cốt ghi tâm như bị kim đâm...

Chưa có ai có thể mang đến cho anh cảm nhận sâu sắc đến như vậy.

Ngay cả lúc vẫn không thể xác định có phải yêu hay không cũng đã làm anh trần trọc cả đêm không thể ngủ!

-Anh về rồi đây.

Vừa mở cửa Thịnh Tĩnh Quảng đã lên tiếng chào theo thói quen, ánh mắt lướt nhìn thấy một đôi giày da nam quen thuộc chỗ huyền quan, ông hơi nhướn mày, trong mắt ánh lên vẻ trêu tức.

-Hôm nay anh trở về sớm quá... tiểu Thành đang ở đây.

Mục Tử Duy đi đến nhận lấy cặp táp cùng áo khoác ngoài trong tay ông treo lần lượt lên mắc.

-Ừ, nhìn giày đã biết rồi, sao hôm nay tiểu Thành lại đột nhiên đến đây vậy?

-Gần đây cảm xúc của con vẫn không tốt. Anh biết an ủi người khác hơn em, đi tìm con tâm sự được không?

-Nó ở đâu rồi?

-Phòng làm việc.

-Không thành vấn đề, ai bảo nó là con của em chứ. Cũng chẳng khác nào con anh.

Thịnh Tĩnh Quảng bật cười hân hoan lên trán Mục Tử Duy ý bảo ông không cần lo lắng, sau đó lập tức đi đến phòng làm việc.

Cửa không đóng chặt, Thịnh Tĩnh Quảng gõ nhẹ hai cái liền đi vào, làn khói lượn lờ khắp phòng làm ông suýt nữa ngạt thở.

-Này, hút hai điếu thuốc càng nguy hiểm hơn một điếu! Đừng quên cháu đang ở địa bàn của chú.

Thịnh Tĩnh Quảng không hề khách khí bước đến bên sofa giật lấy điếu thuốc trong tay Mục Thiên Thành dụi vào gạt tàn, sau đó quay ra mở cửa sổ, một luồng không khí lạnh lạnh lập tức tràn vào...

-... Xin lỗi.

Mục Thiên Thành day day thái dương.

Anh một đêm không ngủ mất tập trung chịu đựng đến khi tan làm bèn đến thẳng chỗ của bố và Thịnh Tĩnh Quảng, nơi này vẫn luôn là bến cảng cho anh có thể nghỉ ngơi.

-Là thất tình hay là thất nghiệp?

Thịnh Tĩnh Quảng ngồi xuống bên cạnh liếc xéo anh.

-Chú nói sao?

-Chú hy vọng cháu thất tình. Người như cháu sống đến bây giờ ít nhiều cũng nên có chút tình cảm nhân loại bình thường chứ?

tThiên Phàm chặc lưỡi nói:

-Bố cháu đơn thuần như vậy, mà cháu lại lì lợm, thật là cực đoan.

-Cháu có máu lạnh như vậy không?

-Không tính là máu lạnh, có lẽ là một loại khác của lãnh cảm?

tThiên Phàm chậm rãi gãi cằm:

-Cháu từ nhỏ đã rất biết bảo vệ bản thân, đối xử với ai cũng rất ôn hòa nhưng lại tạo ra một dãy thành trì phòng thủ kiên cố xung quanh mình, người tiến đến tấn công chỉ có thể bầm dập mặt mũi. Chú rất thông cảm với người nào yêu cháu.

Ngực Mục Thiên Thành thất lại, cảm giác trống vắng sâu sắc trào lên trong lòng.

-Người ấy nói yêu cháu, lại đồng thời cũng nói hận cháu.

-Gi?

Thịnh Tĩnh Quảng phá lên cười kiêu ngạo làm người ta cảm tức:

-Cháu quả thật đang sống trong nước sôi lửa bỏng, ha ha.

-Còn muốn nghe cháu nói tiếp không?

Mục Thiên Thành lạnh lùng liếc ông.

Thịnh Tĩnh Quảng lập tức thu lại vẻ mặt trêu tức, nghiêm túc nói:

-Có đối tượng như vậy không phải tốt lắm sao?

-Nhưng người ấy nói cháu cũng không hiểu tình cảm của mình với người ấy rốt cuộc là yêu hay là cảm xúc khác? Quả thật cháu không rõ yêu một người rốt cuộc có cảm giác gì – biết người mệnh mệnh, sao có thể bỏ qua tuổi tác giới tính địa vị khác nhau mà xác định đối phương chính là người kia? Lúc thật sự gặp được người đó, là nhất kiến chung tình, hay là sau khi tiếp xúc nhiều mới dần dần hiểu rõ đối phương? Cái gọi là tình yêu, rốt cuộc có thể đạt được chiều sâu đến đâu? Là chỉ cần thoải mái là được, hay là phải kịch liệt đến mức tan nát cõi lòng, trời đất đảo điên? Cháu rất hâm mộ người có thể kiên định yêu mình đến giờ, nhưng điều ấy với cháu quả thật quá mờ mịt, căn bản không thể nắm được bản chất.

-Không tồi, có thể suy nghĩ đến mức này chứng tỏ cháu đã có tiến bộ về mặt tình cảm.

Thịnh Tĩnh Quảng xoa xoa cằm, khẽ nhếch môi.

-Sao chú có thể xác định người này chính là bố cháu?

-Được rồi, lần này không đùa nữa, chú sẽ nghiêm túc trả lời cháu.

Thịnh Tĩnh Quảng nghĩ nghĩ một lát rồi chậm rãi mở miệng:

-Yêu một người ngay từ đầu quả thật là loại tình cảm mù quáng. Chú cảm thấy được ở cùng với bố cháu rất thoải mái, sau đó, càng ngày càng muốn được ở bên cạnh che chở chăm sóc ông ấy, không để ông ấy sống vất vả như vậy... Nhưng cơ hội thật sự hiểu được lòng mình phải đến tận lúc cháu bị trận ốm nặng nhất từ khi sinh ra. Lúc ấy cháu sốt cao không giảm, bác sĩ nói nếu đêm ấy không thể hạ sốt có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Bố cháu vô cùng lo lắng, cả đêm đều ngồi trông bên cạnh cháu, cho dù chú có khuyên ông ấy đi nghỉ ngơi một lát ông ấy vẫn không chịu rời đi nửa bước. Lúc cháu sốt đến mê man không ngừng gọi bố bố, ông ấy nắm chặt tay cháu đặt lên má, nước mắt trong suốt như nước suốt trào ra, khóc lóc không khác gì đứa trẻ... Cả buổi tối ông ấy không hề liếc nhìn chú một cái như chú căn bản không hề tồn tại, nhưng chú lại vẫn không thể dời tầm mắt của mình...

Lúc ấy trong lòng chú trào lên cảm giác đau lòng mãnh liệt, muốn trở thành trụ cột duy nhất của ông ấy, không làm ông ấy hoang mang cô độc như vậy nữa. Quả thật rất kỳ lạ, biết rõ chú ở trong lòng ông ấy chỉ ở vị trí thứ hai nhưng đêm ấy chú lại không hề ghen tị chút nào với cháu. Người ta nói tình thương của mẹ vĩ đại, tình thương của cha sao lại không như thế? Từ ngày ấy chú bèn tự nói với mình, tuyệt đối không

thể buông người này ra, nếu không nhất định sẽ hối hận.

-... Bây giờ vị trí thứ nhất trong lòng bố cháu là chú.

-Không cần cháu an ủi chú.

Thịnh Tĩnh Quảng cất tiếng cười lớn, xoa tóc anh thật mạnh:

-Như vậy chân mệnh thiên tử của cháu cuối cùng đã xuất hiện rồi?

-Lúc trước vẫn nghĩ rằng người ấy ghét cháu, gần đây mới hiểu hóa ra người ấy yêu cháu.

Trước mắt hiện lên khuôn mặt tái nhợt mà quật cường của Thiên Phàm, Mục Thiên Thành không thể nén nổi cảm giác đau thương ngập tràn:

-Cháu cũng không xác định mình có thể dùng tình cảm tương tự đáp trả người ấy không. Người ấy đã rất đau khổ, cháu không muốn tiếp tục làm người ấy tổn thương nữa.

-Nhưng ít nhất cháu cũng rất để ý đến người ấy.

-Đúng vậy, cực kỳ để ý.

-Nhưng cháu cũng không muốn chủ động bước ra một bước, ném thử cảm giác yêu đương thật sự với người ấy?

-Cháu sợ... cuối cùng sẽ làm người ấy thất vọng.

Mục Thiên Thành nói chậm rãi nói ra lo lắng lớn nhất trong lòng.

-Vậy cháu cứ trơ mắt chờ mất người ấy đi.

Thịnh Tĩnh Quảng khoanh tay nhún vai.

-Chẳng lẽ không có phương pháp vẹn cả đôi đường?

Trong lòng Mục Thiên Thành đầy rối rắm.

-Không có. Tình cảm không đen thì trắng, không vui thì buồn, hoặc dắt tay nhau đến già hoặc mỗi người một ngã. Hoặc là mất người ấy mà làm mình hối hận cả đời, hoặc là yêu mà làm cả hai đều chịu dày vò sâu sắc, hai lựa chọn rất đơn giản, chỉ xem cháu có chấp nhận trở mặt nhìn người ấy trở thành của người khác không thôi, nếu không một ngày nào đó người ấy sẽ rời xa cháu.

(Thiên Phàm... trở thành của người khác?)

Ví dụ như... với Việt Trạch Viễn ư?

Đoạn ngắn trong nhà hàng đông đúc hiện lên trước mắt, Mục Thiên Thành nhíu chặt đôi mày. Anh phải thừa nhận mình cực kỳ ghét hình ảnh như vậy, một giây cũng không chịu được.

-Được mất chỉ ở một lời, nếu cháu không bước ra trước thì sẽ vĩnh viễn không thể biết được chua ngọt cay đắng của tình yêu.

-Nhưng nếu sau khi bên nhau cháu không thể làm người ấy hạnh phúc...

-Cháu cho mọi người ngay từ nhỏ đều là hoàng tử công chúa hoàn mỹ, nhất kiến chung tình, từ nay về sau bên nhau vui vẻ hạnh phúc à? Không một ai ngay từ đầu có thể thoải mái chấp nhận một người khác – cho dù có ‘yêu’ làm tiền đề. Cháu phải tìm đúng người kia, cùng người ấy vun đắp từng chút, cho dù thương tổn lẫn nhau cũng không dễ dàng từ bỏ; ít nhất cháu phải ném thữ mà không phải giống con đà điểu chôn mình trong cát trở thành người nhu nhược.

Mục Thiên Thành im lặng một lúc lâu rồi thở dài:

-... Cảm ơn, để cháu suy nghĩ kỹ lần nữa đã.

-Từ từ sẽ đến, đây quả thật là vấn đề đáng để suy nghĩ cả đời.

Thịnh Tĩnh Quảng mỉm cười vỗ nhẹ lên vai anh rồi đứng dậy bỏ đi.

-Bác sĩ Việt, tan làm đi liên hoan với chúng em đi?

-Không thành vấn đề, các cô muốn đi đâu?

-Đi ‘Trường Dã’ đi, mì ống ở đó tươi sốt lại rẻ.

-Không, tôi muốn ăn bò bít tết.

-Nhưng tôi muốn ăn đồ ăn Quảng Đông, trước ga có một nhà hàng Quảng Đông mới khai trương nghe nói mùi vị không tồi, chúng ta thử đi đến đó đi.

Như mặt trăng được các vì sao vây quanh, Việt Trạch Viễn nở nụ cười lười biếng được một đám y tá trẻ tuổi vây ở giữa, kiên nhẫn nghe mấy cô ấy ríu rít.

-Việt Trạch Viễn!

Phía sau truyền đến thanh âm, Việt Trạch Viễn thì thầm mấy câu với nhóm y tá rồi bước nhanh đến đón tiếp vị khách không mời mà đến:

-Tôi còn tưởng ai, hóa ra là trưởng phòng Mục bận rộn tối mật. Bỗng dưng rờng đến nhà tôm thế này, xin hỏi có gì chỉ giáo?

Người đàn ông mặc âu phục màu xám, lại mặc thêm một chiếc áo khoác dài màu đen cùng chiếc khăn lông dê màu nhạt, dù là phối hợp rất đơn giản nhưng vẫn hiện ra sự tao nhã vô hình làm anh vốn đã thu hút sự chú ý lại càng giống hạc trong bầy gà.

Cho dù ở nơi im lặng nghiêm túc như bệnh viện sự tồn tại của người đàn ông vẫn có thể làm không gian ảm đạm tăng thêm một màu sắc; nhưng bản thân anh lại dường như không hề có chút xúu tự giác nào với bề ngoài xuất chúng của mình, cũng không hề để ý đến tầm mắt đang đặt toàn bộ lên người mình.

-Việt Trạch Viễn, nói cho tôi biết cậu ấy ở đâu!

Mục Thiên Thành rất ít khi dùng giọng hung hăng như vậy để nói chuyện... Quả nhiên vị trí của Thiên Phàm ở trong lòng anh ta rất khác nhỉ? Việt Trạch Viễn âm thầm cười lạnh, không giấu nổi sự ghen tị xấu xí trong lòng:

-Ai?

-Đừng biết mà còn giả bộ! Thiên Phàm mất tích rồi.

-Cậu ấy là người trưởng thành, có quyền tự do đi lại, đừng từ ‘mất tích’ này rất không thích hợp.

Mục Thiên Thành thở dài bất đắc dĩ:

-Được rồi – cậu ấy đột nhiên biến mất, tìm khắp mọi nơi cũng không thấy. Anh có biết cậu ấy đi đâu không?

-Biết thì sao, mà không biết thì sao?

Việt Trạch Viễn nhíu mày.

-Việt Trạch Viễn!

Mục Thiên Thành tới gần một bước, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng không thể che giấu:

-Anh từng rất thân mật với cậu ấy, sao có thể không biết?

-Có thân mật nữa thì cũng ích gì? Trong lòng cậu ấy chỉ có một mình anh.

Mục Thiên Thành bỗng ngẩn ra trước lời nói thẳng thắn của đối phương, trên mặt nở nụ cười khổ bất đắc dĩ.

-Cho dù tìm được cậu ấy thì phải làm sao đây? Hai người đã lật mặt với nhau rồi đúng không? Rốt cuộc không giả bộ nữa nữa nhỉ? Nếu giờ phút này cậu ấy đứng ở trước mặt anh, vậy anh định nói với cậu ấy cái gì? ‘Cảm ơn và xin lỗi, tấm lòng của cậu tôi nhận. Xin lỗi vì tôi không thể chấp nhận đàn ông, dù cho cậu có yêu tôi đến chết đi sống lại tôi cũng chỉ có thể vung tay như hất một đám mây...’

Việt Trạch Viễn nói rất sống động, bật ra tiếng cười nhạo mỉa mai:

-Anh cho rằng vì sao cậu ấy biến mất? Chính bởi vì không muốn nghe thấy lời tuyên án từ miệng anh.

-Tôi chưa bao giờ muốn làm tổn thương Thiên Phàm...

-Nhưng anh đã sớm làm tổn thương cậu ấy.

-Quan hệ giữa tôi với cậu ấy không phải như anh nghĩ – tôi quả thực rất ít khi để ý đến người khác, nhưng cậu ấy càng biết che giấu bản thân, làm công sự trong công ty lâu như vậy mà chưa từng để lộ ra chút xíu tình cảm nào với tôi, mãi cho đến buổi tối hôm ấy... Dù sao tôi cũng không phải thần tiên, không thể nhìn ra nội tâm thật sự của cậu ấy qua bộ mặt đầy cự tuyệt lạnh lùng. Làm ơn công bằng với tôi chút đi, ít nhất cũng phải cho tôi thời gian tiêu hóa nhiều chút chứ.

-Công bằng...

Vẻ mặt Việt Trạch Viễn đã không còn trêu tức nữa, trong mắt lướt qua vẻ âm đạm:

-Đúng vậy, kỳ thật anh có gì sai chứ, sai là sai ở chỗ anh rất hoàn mỹ xuất sắc, rồi lại quá mức ngu ngốc lãnh cảm mới có thể làm một con thiêu thân nhắm mắt yêu anh lao mình vào lửa.

Trong đó cũng chính là si mê thoáng qua của mình với người đàn ông này; nhưng hẳn không ngu dại như Thiên Phàm, biết rõ không có hy vọng vẫn lao đầu vào. Thiên Phàm nói đúng, hẳn quá bình tĩnh, rất biết bảo vệ bản thân cho nên nhất định trong thế giới tình cảm của người khác chỉ làm một nhân vật phụ không quan trọng.

-Việt Trạch Viễn, tình cảm của tôi với Thiên Phàm rất phức tạp không thể nói trong đôi ba câu. Ngoài anh tôi không nghĩ ra còn ai có thể cho tôi xin giúp đỡ... Anh chịu giúp tôi không?

Đây là lần đầu tiên người đàn ông này ăn nói khép nép với hẳn, cũng vì một người đàn ông. Việt Trạch Viễn thở dài, ngay từ đầu mình đã không có cơ hội thắng, cần gì phải chịu làm người thứ ba?

-Tấm thép trong chân Thiên Phàm vẫn chưa lấy ra. Dựa vào tình trạng hồi phục trước mắt của cậu ấy, trong nửa năm khẳng định phải tới bệnh viện gỡ ra. Tuy không biết cậu ấy có tới đây không nhưng tôi sẽ nhờ người đặc biệt chú ý, khi có tin tức sẽ thông báo cho anh.

-Nửa năm...

-Ngay cả chút thời gian ấy anh cũng không thể nhẫn nại được ư?

-Cậu ấy chỉ có một mình, chân lại không tiện...

-Yên tâm đi, rời khỏi anh với cậu ấy chính là giải thoát. Chắc chắn cậu ấy sẽ sống rất tốt.

-Tôi là ngọn nguồn của tội ác sao?

Dáng vẻ buồn rầu của người đàn ông làm Việt Trạch Viễn bỗng nổi lên ý muốn trêu tức.

-Tôi đã nói hãy quên Thiên Phàm hẹn hò với tôi đi!

-Hả?

-Hẹn hò với kim cương Vương lão ngu như tôi có rất nhiều ưu đãi đấy! Thứ nhất, tôi không mất tự nhiên như Thiên Phàm; thứ hai, tôi tuyệt đối sẽ không tạo cho anh áp lực gì; thứ ba, tôi rất biết điều, hài hước sáng sủa, tuyệt đối sẽ không làm anh nhàm chán; thứ tư, tôi kinh nghiệm phong phú, có thể dạy anh rất nhiều chuyện giữa đàn ông với nhau...

Việt Trạch Viễn hơi khom người ghé vào bên tai anh mờ ám khẽ nói.

Hai người tuy đứng ở góc hành lang nhưng lại đối diện cầu thang, là nơi người qua lại tấp nập; chỉ thấy đã có không ít ánh mắt tò mò liếc về phía hai người, mấy y tá trẻ tuổi vừa rồi lại quang minh chính đại tiến

sát đến 'rình trộm', khuôn mặt đỏ bừng đầy vẻ hưng phấn...

-Anh lại đang đùa tôi?

Mục Thiên Thành nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhả nhặn gần trong gang tấc, không thể nhìn thấy chút hào hứng nào trong nụ cười lưỡi biếng như mèo của Việt Trạch Viễn.

-Đúng vậy, dù sao mặt tôi nói gì anh đều cho là đùa.

Việt Trạch Viễn thản nhiên bĩu môi, đứng thẳng người lại.

-Hả? Anh thật sự với tôi...

-Ai da, tôi nói đùa đấy, nói đùa, đừng lộ ra vẻ mặt đáng sợ như vậy chứ.

Việt Trạch Viễn bật cười ha ha, vẫy vẫy tay:

-Được rồi, tôi phải về đây, các người đẹp đang chờ tôi. Nếu Thiên Phàm không muốn để anh tìm thấy thì anh nhất định sẽ không tìm thấy, cùng với việc lao đầu đi khắp nơi như con ruồi mất đầu không bằng bình tâm chờ cậu ta chui đầu vào lưới.

-... Trước mắt cũng chỉ có thể như vậy.

-Anh rõ ràng ghen muốn chết, vừa thấy tôi với Thiên Phàm ở cạnh nhau thì mắt sắc như dao cạo, rất giống một thằng chồng hay ghen đi bắt gian, vậy mà cứ mãi không dám nhìn thẳng vào tình cảm của mình, lưỡng lự không quyết đoán, nếu không phải anh quá ngây thơ thì chính là vụng về hết thuốc chữa.

Lời nói của Việt Trạch Viễn vẫn ác độc sắc bén như cũ làm người ta không thể phản bác.

Việt Trạch Viễn vỗ vai Mục Thiên Thành cong môi cười khê:

-Nếu quá chậm chạp thì sẽ làm người ta ghét đấy. Cảnh thận Thiên Phàm đột nhiên hiểu ra anh là một khúc gỗ cấn không được mà gặm cũng không xong nên quyết định bỏ anh đến với người khác vui vẻ hạnh phúc, đến lúc đó thì đừng có hối hận; nói thế nào tôi cũng là bạn anh, đừng trách tôi không nhắc trước.

Việt Trạch Viễn nháy mắt gian xảo vài cái rồi sải bước bỏ đi không nói tạm biệt, chỉ vẫy vẫy tay coi như chia tay. Nhìn dáng hẩn thẩn thoáng giữa một đám y tá trẻ tuổi đi xa dần Mục Thiên Thành khê lắc đầu cười khổ.

Anh luôn chậm hiểu với tình cảm – dùng phê bình của người khác đó là ‘lãnh cảm’; nhưng tới giờ phút này hoặc ít hoặc nhiều anh cũng đã nhận ra; e rằng Việt Trạch Viễn cũng giống Thiên Phàm, trong lòng đều giấu kín một phần tình cảm với mình. Nhưng Mục Thiên Thành hoàn toàn không nhớ rõ lúc còn học trung học đã gặp gỡ hay nói chuyện với Việt Trạch Viễn thế nào mới có thể làm đối phương thích mình – cũng như không nhớ rõ quan hệ với Thiên Phàm.

Một người khuyết thiếu cảm giác cuộc sống chân thực như vậy rốt cuộc có gì đáng giá cho người ta ghi nhớ? Đột nhiên cảm thấy xấu hổ vô cùng – có khi được yêu so với đi yêu lại là gánh nặng, Mục Thiên Thành nhẹ thở dài xoay người bỏ đi.

Đông đi xuân đến... Rất nhanh, mùa hè đã lặng lẽ đến gần.

Hoàng hôn bao phủ xung quanh, thành phố chìm trong sự yên lặng hài hòa.

Người đàn ông cao lớn đứng lặng trên tầng thượng ‘Tân Á building’ lặng lẽ nhìn xuống đô thị chứa trong mình tất cả hi vọng ảm ố lại có thể tỏa ra ánh sáng kinh diễm mỗi lần mặt trời mọc rồi mặt trời lặn.

Rũ bỏ sự ồn ào náo động ban ngày, mảnh đất trước mặt hiện ra vẻ dịu dàng nhân tính hóa giữa trời chiều nhàn nhạt.

Một cơn gió mát rượi thổi qua làm tung bay caravat của anh; người đàn ông khẽ động giữ lại chiếc caravat sau đó vén mái tóc đen nhánh bị gió thổi tung – khuôn mặt của anh vẫn đẹp trai tuấn tú như trước, đôi mắt đen sâu thẳm ngoài sự chín chắn còn ẩn hiện chút suy nghĩ sâu xa, trên tay kẹp một điếu thuốc, khói thuốc nhẹ nhàng bay lên vẽ ra những đường nét mơ hồ.

Di động trong túi đột nhiên vang lên, người đàn ông dụi thuốc ấn nghe điện thoại:

-Mục Thiên Thành nghe, xin hỏi ai vậy?

-Đúng, có chuyện gì ư?

-... Cậu tìm được cậu ấy?

Cuồng phong chợt nổi lên, vẻ mặt người đàn ông chừng chặc đột nhiên xuất hiện sự dao động mãnh liệt, giọng nói cũng trở nên lo âu:

-Được, tôi sẽ đến ngay, cậu nghĩ cách giữ cậu ấy lại!

Đứt lời, Mục Thiên Thành cúp điện thoại xoay người lao về phía cửa...

Một đường lao như bay, đầu ngón tay nắm chặt tay lái gần như trắng bệch; Mục Thiên Thành sắc mặt nghiêm trọng luồn lách xe trên con đường nhộn nhịp.

Vừa rồi là điện thoại của Việt Trạch Viễn – hắn nói cách khu phố trung tâm tầm 10km, trong khoa chính hình bệnh viện trực thuộc chỗ đàn em hắn làm rõ ràng xuất hiện một bệnh nhân tên là Thiên Phàm.

Bệnh nhân này đã tiến hành thuận lợi phẫu thuật tháo tẩm thép ba ngày trước, tình trạng phục hồi cũng rất tốt, đến lúc sắp xuất viện đàn em Việt Trạch Viễn mới phát hiện – bởi vì cảm thấy cái tên rất quen mới nghĩ là bệnh nhân Việt Trạch Viễn từng phụ trách – đối phương vội vàng thông báo cho Việt Trạch Viễn.

Nếu Mục Thiên Thành không nhanh chóng cản cậu ấy lại thì rất có thể Thiên Phàm sẽ bỏ đi trước.

Tới bệnh viện Mục Thiên Thành phanh gấp lại trước cổng tòa nhà, tiếng động lớn đến mức làm các y tá đi ngang qua đều quay đầu lại không hiểu xảy ra chuyện gì.

-Là anh Mục đúng không?

Một bác sĩ trẻ tuổi mặt như búp bê đứng chờ ở cửa, chắc đây là đàn em của Việt Trạch Viễn?

-Thiên Phàm ở đâu?

Không để ý đến việc chào hỏi Mục Thiên Thành đã lo lắng hỏi.

-Vừa rồi tôi vẫn lấy các loại lý do giữ anh Thiên Phàm lại, nhưng có thể là bị anh ta phát hiện thì phải? Năm phút trước tôi vừa quay sang nói chuyện với y tá thì anh ta đã đột nhiên biến mất.

Nam phút cũng chưa muộn. Tẩm thép trong chân Thiên Phàm mới vừa gỡ xuống vài ngày, như vậy chắc chắn phải ngồi xe lăn hoặc chống nạng, khẳng định vẫn chưa đi được xa.

-Cảm ơn, còn lại để tôi.

Mục Thiên Thành chạy ra ngoài, vừa chạy vừa lo lắng nhìn xung quanh.

Trời rất nóng, chỉ chốc lát mồ hôi đã ướt đầm người, từng giọt mồ hôi chảy qua trán trượt theo thái dương im lặng nhỏ xuống, lưng áo sơ mi trắng đã ướt một khoảng. Mục Thiên Thành thở dốc chạy đến vườn hoa trong bệnh viện, xuyên qua hàng cây tùng xanh mượt thấp thoáng đan xen nhìn thấy một dáng người tập tễnh từ xa, đang đi từng bước khó khăn...

Mí mắt đột nhiên nháy điên cuồng. Mục Thiên Thành hét lớn:

-Thiên Phàm!

Dáng người kia khựng lại nhưng không quay đầu, đứng chần chừ vài giây sau đó bước nhanh hơn về phía trước.

-Thiên Phàm!

Chuyện tới bây giờ Mục Thiên Thành sao có thể lại trở mắt nhìn đối phương bỏ trốn?

Chỉ mấy bước dài Mục Thiên Thành đã đuổi kịp, anh nắm chặt cánh tay phải của Thiên Phàm cản đường lui của đối phương.

Bốn mắt nhìn nhau, Mục Thiên Thành gần như ngừng thở.

Thiên Phàm đang đứng trước mặt anh, thời gian chung sống trong quá khứ giữa hai người như sóng biển gào thét ập đến, nháy mắt quét sạch trong lòng anh.

Người đàn ông không gặp nửa năm đã gầy đi rất nhiều, dáng người gầy gò làm Mục Thiên Thành cảm thấy đau lòng – Thiên Phàm nhất định không ăn cơm đầy đủ, lại càng không biết tự chăm sóc bản thân. Mãi đến khi người đang đứng trước mặt anh mới hiểu nhớ nhung của mình mãnh liệt biết bao, trong ngực trào lên cảm giác xôn xao mạnh mẽ, muốn ôm chặt lấy đối phương xác nhận Thiên Phàm đang ở bên cạnh mình chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm vào.

So sánh với sự kích động của anh Thiên Phàm lại rất bình tĩnh như không hề kinh ngạc khi thấy anh xuất hiện, thậm chí còn cười rất bình thản.

-Hóa ra là anh, Mục Thiên Thành, sao anh lại ở đây?

-Là Việt Trạch Viễn nói cho tôi biết. Nửa năm qua tôi vẫn luôn tìm cậu, vì sao đi mà không lời từ biệt? Có biết tôi lo lắng cho cậu nhiều đến mức nào không hả!

Mục Thiên Thành vội vàng chất vấn.

-Cái gì mà đi không lời từ biệt, tôi đã đưa đơn từ chức cho Thượng tổng, hơn nữa cũng phải nhận được sự đồng ý của ông ấy.

Thiên Phàm vẫn cười nói như trước, nụ cười vô cùng chói mắt.

-Nhưng cậu không nói cho tôi biết.

-Anh chẳng là gì của tôi thì vì sao phải nói cho anh?

Giọng điệu lạnh nhạt làm Mục Thiên Thành đau đớn:

-Thiên Phàm, chân cậu bị thương chưa lành sao có thể đi lại như vậy? Tôi biết cậu không muốn gặp tôi nhưng cậu không thể không có trách nhiệm với thân thể mình như vậy.

-Bây giờ nhìn thấy tôi thì biết tất cả đều rất tốt rồi. Cảm ơn anh đã quan tâm, nhưng lo lắng dư thừa tôi thấy là không cần thiết.

Thiên Phàm thản nhiên nói:

-Thời gian không còn sớm, tôi phải về rồi.

-Chờ đã!

Mục Thiên Thành vội vàng nắm chặt tay đối phương, thấy Thiên Phàm khẽ nhíu mày mới ý thức được cử chỉ lỗ mãng của mình bèn vội vàng buông ra:

-Xin lỗi.

-Không sao.

Cậu nói rất khách sáo như coi Mục Thiên Thành chỉ là người xa lạ.

Về mặt cậu bình tĩnh xa cách như vậy, đôi mắt đen nhánh lạnh nhạt thản nhiên chiếu ra hình dáng của anh như mặt hồ yên lặng dưới lớp băng dày, không chút gợn sóng, không chút cảm xúc.

Nhưng cái lần cậu ấy nhìn chăm chú vào mình trong cái đêm tuyết bất ngờ ấy, đôi mắt lại chứa đầy màu sắc âm đạm như gió lốc, tầng tầng hỗn loạn như màu của tình yêu đau đớn đến tột cùng làm Mục Thiên Thành thấy tim mình đập nhanh không thể khống chế. Đầu lưỡi rõ ràng muốn nói ra hàng ngàn hàng vạn từ nhưng lại không thể phun ra một chữ, chỉ sợ hơi có chút không ổn cũng sẽ làm đối phương tan nát!

Lần đầu tiên trong đời bản sắc tình yêu anh thoáng nhìn thấy trong mắt đối phương giờ lại như hoàn toàn tan biến, như mình bị đối phương xóa từng chút một trong trái tim, Mục Thiên Thành cảm thấy khủng hoảng mãnh liệt.

-Thiên Phàm, tôi muốn nói chuyện nghiêm túc với cậu.

-Tôi chỉ có năm phút, nếu không sẽ bị muộn chuyến xe cuối cùng.

Thiên Phàm nhìn đồng hồ, nhìn qua không có hứng thú.

-Cậu sống ở đâu? Có người chờ cậu về ư?

-Tôi có thể chăm sóc bản thân – hơn nữa chăm sóc rất tốt.

Nửa năm biến mất Thiên Phàm cũng không đi đến nơi nào xa mà thuê một căn phòng đằng sau gia đình nông dân ở huyện phụ cận, một mặt đường chân một mặt sông cuộc sống nhàn nhã chăm cây trồng hoa.

Chủ nhà của cậu là một đôi vợ chồng nông dân rất nhiệt tình, trong nhà trồng đủ các loại rau củ hoa quả, dựa vào những thứ này để sống, hai người còn có một đứa con trai năm tuổi rất đáng yêu, luôn thân thiết gọi Thiên Phàm là ‘chú’, cả ngày chạy loạn khắp nơi, những ngày như vậy cũng không cô đơn.

Đúng vậy, cậu sống rất tốt nhưng lại không vui vẻ.

Càng ngày càng cô đơn hơn, như loài thực vật phơi nắng dưới ánh mặt trời mà mất nước.

-Với cậu... Tôi chỉ đáng giá năm phút đồng hồ thôi ư?

Mục Thiên Thành cười khổ nói.

-Còn lại bốn phút.

Thiên Phàm lạnh lùng tuyên bố.

-Đừng như vậy, Thiên Phàm! Vất vả như vậy mới tìm được cậu, bất luận thế nào tôi cũng không buông tay ra nữa!

Thiên Phàm muốn hất tay đối phương ra, không ngờ sức của người đàn ông lại mạnh khác thường, không hề động đậy chút nào.

-Có lẽ tôi đã quá mức bình tĩnh... Có lẽ tôi quả thật chưa bao giờ trải qua tình cảm mãnh liệt, đau đớn tim gan nhưng bây giờ tôi đã trải qua, Thiên Phàm, đừng hận tôi, cho tôi một chút thời gian nữa...

Nhìn thấy vẻ tha thiết chưa xuất hiện bao giờ trên mặt người đàn ông, trong một thoáng Thiên Phàm không thể động đậy.

-Trong nửa năm này tôi luôn nhớ đến chuyện của cậu – mỗi giây mỗi phút, gần như chiếm hết tất cả thời gian của tôi. Tôi biết tôi đã tổn thương cậu sâu sắc mới có thể làm cậu bỏ đi không lời từ biệt, vì thế cũng cảm thấy vô cùng hối hận. Đúng vậy, cậu đã sớm nhìn thấu tôi, đúng như cậu nói, tôi là một người giả dối ngoài mặt dịu dàng nhưng lại phản xạ xa lánh bất cứ người nào. Có lẽ tình cảm không đen thì trắng, thế giới này lại không như vậy, mỗi người đều có hoàn cảnh cùng quá khứ của riêng mình. Có lẽ sự giả dối này là sự bảo vệ trong vô thức từ lúc sinh ra?

Mục Thiên Thành hơi dừng lại rồi tiếp tục nói:

-Lúc còn nhỏ khi tôi với bố bị mẹ bỏ rơi, từ lúc còn nhỏ tôi đã cùng bố sống nương tựa lẫn nhau. Có lẽ người trưởng thành sớm thường có khả năng nhưng nhất định cũng sẽ ích kỷ; ngoài bố ra tôi đều dựng lên tường đồng vách sắt với tất cả mọi người, hơn nữa tới bây giờ tôi vẫn cảm thấy mình như vậy cũng tốt, cũng quen với việc nắm trong tay tất cả mọi thứ, chỉ cần bước thẳng về phía trước. Mãi đến khi gặp cậu... tôi mới hiểu nguyên tắc mình thực hiện trong quá khứ lại vô cùng ngu xuẩn. Tôi chưa từng toàn tâm toàn ý yêu người nào, đương nhiên cũng không nghĩ rằng mình sẽ được người nào yêu nên tôi cảm thấy do dự, luôn giữ im lặng, luống cuống tay chân, nhưng điều này cũng không có nghĩa tôi không để cậu trong lòng! Tôi vẫn luôn giãy giụa... Dù cậu có vô cùng quan trọng với tôi, tôi lại không biết nên làm gì với cậu... Tôi rất cuộc nên làm thế nào?

-Việc này... Tôi sao biết được, vấn đề của chính anh thì tự anh giải quyết, đừng dùng tôi để tìm kiếm đáp án!

Giọng Thiên Phàm đột nhiên trở nên run rẩy.

(dừng vào lúc tôi đã tuyên án tử hình mình lại cho tôi một tia hy vọng nữa!)

-Tôi không muốn mất cậu, tôi không thể mất cậu!

Mục Thiên Thành nhìn vào cậu, nói từng câu từng chữ rõ ràng.

-Vậy anh muốn thế nào, đang cầu hôn với tôi ư? Nhìn cho rõ đi, tôi và anh đều là đàn ông không hơn không kém.

-Điểm ấy tôi rất rõ.

-Không, anh không hiểu.

Thiên Phàm cắt lời anh:

-Anh thật sự hiểu chuyện giữ tôi ở bên cạnh không? Đừng bởi vì tôi yêu anh mà miễn cưỡng bản thân yêu tôi – tình yêu không phải sự bố thí, lại càng không phải sự ban ân.

-Tôi có ngu đến mức nào cũng không lẫn lộn những điều ấy với tình cảm.

-Được, vậy để tôi thử xem anh hiểu đến mức nào!

Dứt lời, Thiên Phàm một tay chống nạng một tay túm lấy tóc người đàn ông giật về phía trước, không hề báo trước hôn lên môi người đàn ông.

-Này...

Mục Thiên Thành bị tấn công thì hơi sửng sốt, tiếng hô bất ngờ chìm trong đôi môi cực nóng của Thiên Phàm...

Người đàn ông bình thường nhiệt độ luôn thấp nhưng đôi môi lại nóng như lửa, nóng đến mức làm người ta hoảng hốt.

Cậu túm lấy tóc Mục Thiên Thành, giống con thú nhỏ bị lạc, động tác thô lỗ lại mang theo vội vàng, không hề khách khí cậu mở môi người đàn ông, lớn mật với đầu lưỡi vào; nhưng động tác quá đối lập với động tác mạnh mẽ, nụ hôn của cậu lại không hề có kỹ thuật, chỉ biết liên tục mút vào, trong lúc vội vàng còn mấy lần va vào răng Mục Thiên Thành mang đến đau đớn nhẹ.

Nhưng Mục Thiên Thành không dám phàn nàn nửa cậu, chỉ có thể mặc đối phương liều mạng hôn mình như muốn chứng minh gì đó. Tuy nói là Thiên Phàm chủ động, nhưng nụ hôn này trúc trắc đến mức làm Mục Thiên Thành trợn mắt há mồm, bên tai thậm chí còn vang lên tiếng thở dốc khó khăn – xem ra đến cách thở khi hôn thế nào cậu ấy cũng không biết, Mục Thiên Thành ngẩn người rất cuộc phá ra cười.

-Nếu anh cảm thấy ghê tởm thì có thể đẩy tôi ra.

Cảm thấy vẻ mặt người đàn ông đã nói lên tất cả, Thiên Phàm quay đầu bỏ đi.

-Không, sao tôi lại cảm thấy ghê tởm chứ.

Mục Thiên Thành giữ chặt cậu lại, khuôn mặt tuần tú vẫn mang theo vẻ buồn cười, ghen cười quả thật rất vất vả:

Sơ luyện

-Tôi chỉ không ngờ rằng... Hóa ra kỹ thuật hôn mà cậu muốn chứng minh với tôi lại vụng về như thế.

Ánh mắt hung ác của đối phương như muốn giết người nhưng trên mặt lại bối rối không hề có sức thuyết phục. Mục Thiên Thành không dám đùa nữa mà nhẹ kéo Thiên Phàm vào lòng mình. Chiếc nạng trong

lúc giây giụa đã rơi trên đất làm Thiên Phàm mất chỗ dựa chỉ đành tựa vào lòng người đàn ông, mặc cho mình bị hơi thở quen thuộc ôm ấp.

-Buông tôi ra.

Thiên Phàm gầm nhẹ.

-Không.

Mục Thiên Thành lại ôm cậu càng chặt hơn.

Thiên Phàm mất kiểm chế túm chặt lấy áo người đàn ông còn bàn tay lại run rẩy mạnh, đau đớn từ nơi sâu thẳm trong tim đã hoàn toàn thật sự rót vào da thịt đối phương.

-Mục Thiên Thành, anh có biết rốt cuộc tôi muốn cho anh hiểu cái gì không? Anh nghĩ tôi chỉ muốn có được anh, hy vọng anh luôn ở bên cạnh và đáp lại tình cảm của tôi thôi ư? Yêu một người quả thật rất đau khổ, nhưng thật sự chỉ có đau khổ thôi ư? Anh đã từng cảm nhận được sự tuyệt vời của việc chỉ nhìn thấy một người cũng làm trái tim đập mạnh chưa? Đã từng ném thứ bởi nhớ một người mà làm khóe môi vô thức nở nụ cười dịu dàng chưa? Dùng ánh mắt lý trí như vậy để đối xử với người bên cạnh, đối xử với thế giới này, chẳng lẽ anh không thấy rất cô đơn?

Cậu cắn chặt răng tiếp tục nói:

-Tôi là một người tham lam, giỏi nhất là đục nước béo cò, nếu anh cho tôi chỉ một chút hy vọng thôi thì cũng đừng mơ có thể quay lại thế giới bình tĩnh khép kín trước kia! Tôi muốn nhìn thấy anh cười, nhìn thấy anh tức giận lúng túng, nhìn thấy những biểu cảm phong phú của anh mà không phải chỉ có dịu dàng, tôi hy vọng anh có thể mở rộng lòng mình, phơi bày nơi mềm mại nhất của anh không hề giữ lại điều gì với tôi như tôi đối với anh vậy, tôi khát vọng anh cảm nhận tình yêu – thứ tình cảm mãnh liệt đến mức chỉ cần nhìn thấy đối phương cũng đã khó có thể hô hấp; tôi muốn anh trao cả con tim, không phải kiểu sống chết mặc bay mà là cảm nhận một cách chân thật sự tồn tại của tôi, thật sự sống cùng tôi trong thế giới này, sống đến cuối đời! Những điều này anh có thể làm được không?

Nói hết lời cuối cùng giọng của Thiên Phàm đã trở nên khàn đặc.

Vẫn là sự sụp đổ khó coi!

Tình cảm hừng hực trong lòng như nước lũ muốn phá đê, trong ngực nóng rát như bị bỏng. Bất luận giờ phút này là lửa cháy nơi địa ngục hay an bình chốn thiên đường cậu cũng đã không thể quay đầu.

Tầm mắt đã sớm trở nên mơ hồ.

-Xin lỗi, không ngờ tôi đã làm cậu khổ sở như vậy...

Mục Thiên Thành vươn ngón tay lau đi giọt lệ lấp lánh nơi khóe mắt đối phương, không khỏi sững sờ bởi vẻ đẹp của nó, rồi lại càng đau lòng vì sắc mặt tái nhợt mà vẫn kiên cường của Thiên Phàm.

Trong phút chốc... trái tim ngân lên những tiếng chuông rộn rã!

Nếu có thể làm gì đó xóa đi đau thương của cậu ấy thì dù có là hái trăng trên trời Mục Thiên Thành cũng sẽ không hề do dự nghe theo. Nhưng hiện giờ anh lại bó tay không có cách nào, không biết phải làm sao mới có thể làm khô đi dòng nước mắt không ngừng chảy trên mặt Thiên Phàm.

-Em đừng khóc... Đừng khóc nữa...

Mục Thiên Thành chỉ có thể làm như dỗ trẻ con, dùng bàn tay thô ráp liên tục lau khóe mắt cho đối phương. Thiên Phàm sau khi đã bình tĩnh vội lấy tay lau mặt, cúi đầu muốn tránh khỏi an ủi của anh lại bị nâng cằm lên...

Giữa trời chiều bảng lảng, đôi con người đen thẫm thẫm của người đàn ông sâu không thấy đáy, trong đó chứa đầy sức mạnh có thể làm mình tan nát.

Bốn mắt nhìn nhau, trái tim rung lên những nhịp đập đồng điệu.

Lòng ngực hoang vu như được tưới một dòng nước ấm; cành lá xum xuê xanh mướt, những loài hoa vươn mình bừng nở.

-Biết gì không? Nụ hôn của em thật sự rất tồi, song thế cũng không sao, anh rất thích – nhưng sau này tốt nhất là để anh chủ động hôn em đi.

Mục Thiên Thành mỉm cười, cúi đầu hôn lên đôi môi nhạt màu của Thiên Phàm...

Nụ hôn này như giọt sương mai rơi xuống mặt hồ làm bung lên một vòng khói nhạt, sau đó giữa hồ bắt đầu muôn làn khói bay.

Mục Thiên Thành đầu tiên nhẹ nhàng ngậm đôi môi của cậu mút vào liên tục, lại dịu dàng cạy mở hàm răng của cậu quần lấy đầu lưỡi đang co rúm trốn sâu trong khoang miệng bắt đầu miết mát...

Thiên Phàm cứng đờ như tảng đá, thái độ lúc này hình thành sự tương phản mãnh liệt với hành động dửng dưng vừa rồi, ngược lại càng làm người đàn ông muốn ngừng mà không được. Mục Thiên Thành vì thế càng giữ chặt lấy đầu lưỡi của cậu, dịu dàng âu yếm mặc sức hút lấy mùi vị vừa rồi chưa kịp nhắm nháp.

Hai người đứng là đồng tính nhưng hôn như vậy lại không hề có chút khó chịu – xúc cảm nơi đôi môi Thiên Phàm như cánh hoa đào, mềm mại đến khó tin.

Nước bọt cả hai hòa vào nhau thơm ngọt chảy tràn trong lồng ngực, thú tính trong người bị kích thích bắt đầu không thể khống chế, muốn lấy được càng nhiều ngọt ngào rung động, vì thế người đàn ông ôm lấy gáy Thiên Phàm ép chặt người cậu vào lòng tùy ý sàm sỡ.

Không chịu buông tha bất cứ ngõ ngách nào trong khoang miệng, tham lam mút hết nước bọt trong miệng đối phương; không để ý đến giầy giũa rất nhỏ của cậu, càng lúc càng giống một con dã thú đói khát, làm thế nào cũng phải ép sạch ngọt ngào thơm lành từ đối phương mới có thể làm thỏa mãn xôn xao trong ngực; dù cho sự xuống sã bất ngờ của mình đã làm cậu sợ Mục Thiên Thành cũng không muốn buông tay.

Nụ hôn vô cùng nóng bỏng như có thể thấm sâu vào linh hồn.

Lòng ngực như không trung bị bão táp điên cuồng quét vào đong đầy cảm giác mất cân bằng mãnh liệt.

Chưa từng có xúc động muốn hôn một người như vậy, cảm giác ôm cậu ấy vào lòng tuyệt đến mức làm anh hoa mắt, nôn nóng trong nửa năm đã được bồi thường toàn bộ trong giờ phút này. Mục Thiên Thành bình tĩnh, ngu ngốc như mình hóa ra đã sớm mắc sâu vào vòng tình mà vẫn không tự biết; nhưng anh chẳng những không hoảng hốt mà ngược lại còn vui sướng khi rốt cuộc mình đã không khống chế được!

Anh là một người bình tĩnh kiềm chế, làm chuyện gì đều suy nghĩ kỹ càng trước sau, lên kế hoạch cẩn thận; từng nghĩ rằng tình yêu không thể khống chế chỉ là sự miêu tả cường điệu xảy ra trong phim ảnh và tiểu thuyết, càng nghĩ rằng cuộc đời mình không thể gặp được tình yêu hoàn hảo có nhau như bố và Thịnh Tĩnh Quảng, nhưng anh đã sai rồi!

Cảm xúc ấm áp khi ôm một người kia đến tận hôm nay vẫn rõ ràng quen thuộc như cũ... Kỳ thật nó vẫn khắc sâu trong lòng anh nhỉ?

Không biết qua bao lâu Mục Thiên Thành mới chậm rãi buông Thiên Phàm ra. Thiên Phàm đỏ bừng mặt, lồng ngực lên xuống kịch liệt chứng tỏ đã kinh hoàng không ít, ánh mắt lại liên tục di chuyển không dám tiếp xúc với tầm mắt của đối phương, khí vừa vừa rồi đã biến mất không còn một mảnh.

-Anh chưa từng xúc động như vậy... Lại có thể không khống chế nổi mình...

Mục Thiên Thành thì thào rất nhỏ, đôi mắt mơ màng nhìn kỹ đối phương; rung động chảy qua lồng ngực tuyệt vời như vậy, cho dù chìm trong chua chát không thể hình dung cũng vẫn đầy ấp dịu dàng.

– giống như mỗi tình đầu.

-Anh nguyện ý chung sống với em đến tận cuối đời... Em có đồng ý cho anh một cơ hội nữa không?

Mục Thiên Thành áp trán mình lên trán đối phương, chóp mũi gần như chạm vào nhau, lặng im cảm nhận hô hấp ấm áp của nhau.

Cái gì tên là chân thực? Cái gì mới là chân thật? Phải thế nào mới tính là sống đến cuối đời trong thế giới này?

Vẫn luôn cảm thấy bản thân như vậy không có gì không tốt – không tiếp xúc, không xa cách, tao nhã lịch sự, ngăn cách bản thân với mọi người bằng một khoảng cách an toàn; chỉ cần áp dụng thái độ bình tĩnh quan sát với tất cả mọi việc, như vậy bức họa nhân sinh sẽ không có một nét bút hồng làm xấu xí. Nhưng Thiên Phàm xuất hiện, tất cả trở nên thay đổi!

-Anh... xác định không?

Giọng Thiên Phàm khàn đặc.

-Cực kỳ xác định, không có lúc nào xác định hơn lúc này.

Mục Thiên Thành vươn tay nhẹ vuốt má cậu dịu dàng nhìn đối phương thật lâu, trong ngực bỗng thấy mềm mại:

-Thiên Phàm, trở về với anh đi.

Dứt lời anh lại nhẹ hôn lên khóe môi đối phương lần nữa. Khác với vẻ tái nhợt bệnh tật lúc trước, đôi môi Thiên Phàm lúc này bởi nụ hôn vừa rồi mà trở nên đỏ ửng, gợi cảm hấp dẫn làm Mục Thiên Thành như thiêu thân lao mình vào lửa lại lần nữa cúi sát xuống...

-Chờ đã, em không có hứng biểu diễn hôn nhau trước mặt mọi người!

Thiên Phàm mặt đỏ tai hồng ngăn anh lại, lúc này Mục Thiên Thành mới phát hiện sau lùm cây trong vườn hoa từ lúc nào đã tụ tập một đồng người thích hóng hớt, trong đó bắt mắt nhất là đàn em của Việt Trạch Viễn – đang trợn mắt há mồm nhìn bọn anh chằm chằm, vì giật mình mà cái miệng mở to đến nỗi có thể nhét một quả trứng gà.

Mục Thiên Thành không khỏi phá ra cười...

-Anh lại còn cười được?

Thiên Phàm lườm anh một cái cháy mắt – vẻ mặt ấy vào mắt Mục Thiên Thành lại sống động lạ thường.

-Được rồi, chúng ta đi thôi.

Mục Thiên Thành xoay người nhặt nạng rồi ôm lấy eo đối phương, không thèm để ý đến ánh mắt của người khác đi thẳng về phía cổng bệnh viện.

Ánh mặt trời vào lúc hoàng hôn nhuộm đầy màu sắc làm phía chân trời rực rỡ như một bức tranh đa màu xinh đẹp, khuôn mặt Thiên Phàm dưới ánh sáng chập choạng có vẻ tuấn tú lạ thường.

Cậu ấy sẽ trở thành đối tượng mình nắm tay cả đời.

Đầu vai mặc dù có đỡ gánh nặng nhưng trong lòng lại tràn đầy cảm giác phong phú trước giờ chưa từng có; hai người vừa đi vừa thỉnh thoảng mỉm cười nhìn sâu vào đối phương, ánh mắt quý trọng đủ để ghi khắc cả đời.

Cả hai đều không nói chuyện, chỉ nâng đỡ nhau như vậy chậm rãi bước về phía trước.

11. Chương 10

Ba tuần sau, Mục Thiên Thành thông báo với bố ‘Muốn đưa Thiên Phàm đến cùng ăn tối’. Tuy Mục Tử Duy và Thịnh Tĩnh Quảng đã từng gặp Thiên Phàm ở bệnh viện nhưng ý nghĩa của lần gặp này không phải bình thường, Mục Tử Duy vô cùng hồi hộp mới sáng sớm đã dậy quét dọn biệt thự, lau đi lau lại phòng khách đến mức không thấy một hạt bụi.

-Con dâu tối ra mặt bố chồng thì người hồi hộp phải là cậu ta chứ, em làm gì mà đứng ngồi không yên thế này? Được rồi được rồi, bàn trà này em đã lau ba lần rồi đấy, đã có thể soi gương được rồi đây này... Cứ ngồi xuống nghỉ ngơi trước đi đã.

Thịnh Tĩnh Quảng không thể nhìn được nữa đành buông tờ báo xuống muốn kéo Mục Tử Duy ngồi xuống.

-Không được, em cần phải dọn dẹp lại toilet chút nữa.

Mông vừa mới chạm vào sofa đã đứng bật dậy, Mục Tử Duy căng thẳng chạy bình bịch vào phòng tắm. Thịnh Tĩnh Quảng bắt đắc dĩ lắc đầu, mỉm cười tiếp tục đọc báo.

Đúng bảy giờ tối, chuông cửa vang lên.

Mục Tử Duy từ chiều đến giờ vẫn bận rộn ở trong phòng bếp giết nãy người, vẻ mặt kinh hoảng nắm chặt Thịnh Tĩnh Quảng.

-Trên mặt em có sạch sẽ không? Quần áo có chỉnh tề không? Còn...

-Bình tĩnh nào, có anh ở đây rồi mà!

Đối mặt với khuôn mặt điềm tĩnh vững vàng của Thịnh Tĩnh Quảng, cuối cùng Mục Tử Duy cũng có thể an tâm, chậm rãi mở cửa ra bỗng cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Trước mắt là hai người đàn ông mặc tây trang thẳng thớm, dáng người cao ráo đứng ngoài cửa.

Chiều cao của hai người cũng xấp xỉ nhau, phong độ cũng ngang tầm – một người đẹp trai pha lẫn điềm tĩnh, ngay cả nụ cười cũng tươi mát như gió xuân; một người tuấn tú tao nhã, trong mắt lại mang theo vẻ thản nhiên xa cách, như cây tùng cảnh liễu cùng tôn nhau lên.

Thịnh Tĩnh Quảng đứng bên cạnh cũng không khỏi ủng hộ trong lòng: quả là một cặp xứng đôi!

-Bố, chú Thịnh, đây là Thiên Phàm.

Mục Thiên Thành cất tiếng giới thiệu trước tiên.

-Cháu chào bác trai, chào chú Thịnh.

Thiên Phàm lễ phép chào hỏi.

-Đã gặp nhau ở bệnh viện rồi mà, mau vào đi! Cơm tối đã chuẩn bị xong rồi, hai đứa chắc cũng đói bụng rồi phải không?

Mục Tử Duy cười đứng tránh ra cho hai người bước vào.

Thiên Phàm biết Mục Thiên Thành bị father complex rất nghiêm trọng, trong lòng tất nhiên có ghen tị; nhưng trước đây cậu đã từng gặp Mục Tử Duy ở bệnh viện, dáng dấp thanh tịnh sạch sẽ của đối phương rất có lực thu hút, hôm nay gặp lại người bố ấm áp cẩn thận như vậy cũng có thể giải thích được tính cách thích chiều cổ người khác của anh ấy có từ đâu.

Phòng ăn sạch sẽ bật đèn sáng trưng, trên bàn ăn hình chữ nhật đã sớm bày các món ăn ngon đẹp mắt, mùi thơm nức mũi.

-Ngồi xuống đi, cứ ăn tự nhiên như ở nhà mình, đừng khách sáo.

Mục Tử Duy ngồi xuống vị trí đầu bàn, Thịnh Tĩnh Quảng ngồi ở đối diện ông, mà Mục Thiên Thành và Thiên Phàm thì ngồi hai bên trái phải ở hai bên sườn.

Mọi người cùng nhìn nhau mỉm cười.

Khung cảnh gia đình thật ấm áp. Tuy ‘gia đình’ này không giống những gia đình bình thường khác, trong mắt người đời có lẽ sẽ không được chấp nhận, nhưng Mục Thiên Thành cũng không cảm thấy khó chịu chút nào.

Bố anh là người rất tiến bộ, luôn tin tưởng vào ánh mắt lựa chọn bạn đời của anh – hơn nữa người này còn là Thiên Phàm quen mình cứu anh, cho nên lúc Mục Thiên Thành thẳng thắn thông báo, Mục Tử Duy tuy là rất giật mình nhưng vẫn vui vẻ chúc phúc.

Thịnh Tĩnh Quảng mở một chai rượu vang chủ động rót cho mỗi người một ly. Thiên Phàm cảm ơn, cầm ly rượu để ở chóp mũi hơi ngửi, sau đó nở nụ cười vui vẻ:

-Petrus? Là rượu ngon đây.

-Cháu biết về rượu ư?

Thịnh Tĩnh Quảng là một người cực kỳ am hiểu về rượu, bình thường luôn sưu tầm các loại rượu vang nổi tiếng nhất trên thế giới để lúc nhàn hạ lôi ra uống cho đỡ buồn.

-Có hiểu một chút, trước kia lúc còn học đại học có làm thêm trong tiệm rượu nên cũng biết một phần.

-Vừa ngửi đã biết nhãn hiệu rượu, cũng không phải chỉ ở mức ‘một phần’ chứ?

Thịnh Tĩnh Quảng mỉm cười nhìn cậu ta:

-Ném được ra năm sản xuất không?

Thiên Phàm nâng ly đặt dưới ngọn đèn quan sát cẩn thận kỹ càng tỉ lệ của nó, sau đó nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ – biểu tình trên mặt cũng không thay đổi quá nhiều – lại uống thêm một ngụm nữa mới trầm ngâm nói:

-Có lẽ là năm 82? Mỗi chai Petrus lâu năm này đều là thượng đẳng, bác trai quả thật rất có con mắt tinh tường.

Thịnh Tĩnh Quảng thoải mái cười lớn, rất có cảm giác tình cờ gặp được tri âm.

-Quả nhiên là người trong nghề, cháu biết thưởng thức hơn tiểu Thành.

Mục Tử Duy bình thường tuy cũng có uống cùng nhưng hoàn toàn không phân biệt được rượu ngon hay dở – điểm ấy Mục Thiên Thành cũng tương tự – đến giờ rót cuộc cũng gặp được người cùng sở thích, Thịnh Tĩnh Quảng đương nhiên vô cùng vui vẻ.

-Vâng vâng, trong mắt chú cháu là trâu nhá mẩu đơn là được rồi.

Mục Thiên Thành nhớ rõ trước kia Thịnh Tĩnh Quảng cũng từng gọi mình cùng nhấm rượu ngon, cũng hỏi cảm tưởng, kết quả Mục Thiên Thành thẳng thắn trả lời một câu ‘Không khác gì với rượu mua trong siêu thị’ làm Thịnh Tĩnh Quảng giận sôi gan.

-Cũng tự biết mình biết người đấy.

Thịnh Tĩnh Quảng liếc mắt nhìn anh.

Mọi người nhấm nháp rượu vang thơm ngon cùng vịt non nướng giòn, nói nói cười cười không khí hài hòa vui vẻ.

-Đồ ăn có hợp khẩu vị của cháu không? Nếu không ăn được nhất định phải nói thẳng để lần sau bác còn biết mà thay đổi.

Mục Tử Duy thân thiết hỏi Thiên Phàm.

-Bác trai khiêm tốn rồi, tay nghề của bác hoàn toàn có thể so sánh với đầu bếp chuyên nghiệp – thịt nướng đặc biệt non mềm, nước tương thì thơm ngon đậm đà, đã lâu rồi cháu không được ăn bữa cơm tây ngon như vậy.

Thiên Phàm mỉm cười nói với ông.

-Cháu thích là được rồi.

Mục Tử Duy mừng rỡ cười như hoa nở.

Mục Thiên Thành thấy Thiên Phàm nói chuyện vui vẻ với mọi người không hề xa cách thì rất hài lòng; từ điểm này có thể thấy sự xa cách ban đầu của Thiên Phàm quả thật là cố ý ra vẻ, từ lúc hai người cùng bỏ đi phòng bị với đối phương thì thái độ của cậu ấy ngày càng tự nhiên, trở nên nhu hòa hơn trước kia rất nhiều.

Trước khi tới đây Thiên Phàm vô cùng lo lắng, Mục Thiên Thành khuyên nửa ngày mới thuyết phục được cậu ấy gặp mặt bố mình; trước khi xuất phát cậu ấy còn giam mình trong phòng ngủ chọn quần áo gần một giờ, lại đóng đô trong phòng tắm hơn nửa ngày mới xuất hiện với vẻ nhẹ nhàng khoan khoái... Có thể thấy được tầm quan trọng của mình cũng như lần gặp này với Thiên Phàm.

Vừa nghĩ như vậy tâm trạng của Mục Thiên Thành không khỏi trở nên cực tốt.

Một bữa cơm kéo dài hơn một giờ, khách và chủ đều rất vui vẻ.

Mục Tử Duy kiên quyết muốn tự mình thu dọn bàn ăn đuổi hết bọn họ lên phòng khách; nhưng Thiên Phàm không chịu để ông một mình vất vả nên vội vàng đi theo giúp đỡ. Mục Thiên Thành cũng muốn đi theo lại bị Thịnh Tĩnh Quảng ra hiệu mắt giữ lại; hai người ngằm hiểu liền cùng nhau đi đến ban công.

-Hút một điếu không?

Thịnh Tĩnh Quảng lấy ra một hộp xì gà rất đẹp.

-Được.

Mục Thiên Thành cũng không khách khí với ông.

Thịnh Tĩnh Quảng lấy bật lửa ra châm thuốc, Mục Thiên Thành cũng nhòai người ra xin tí lửa.

Hai người quay mặt vào phía trong, song song tựa lưng vào lan can ngoài ban công – cùng hít sâu một ngụm rồi lại cùng từ từ phun khói, động tác đồng nhất một cách lạ thường.

Biệt thự được xây dựng theo hướng mở ra, xuyên qua cửa sổ sát đất có thể nhìn thấy mọi hoạt động trong phòng bếp. Chỉ thấy Mục Tử Duy cùng Thiên Phàm một người đứng trước bồn rửa rửa bát, một người cầm khăn lau xung quanh, tương đối ăn ý.

-Ánh mắt của cháu không tồi đâu.

Thịnh Tĩnh Quảng khẽ cười một tiếng:

-Nếu là người này thì chú có thể hiểu vì sao cháu lại vô cùng phiền não.

-Thiên Phàm nói ‘hy vọng chúng ta có thể thật sự chung sống với nhau’, nên nói thế nào đây... Có lẽ những lời này đã cứu vớt cháu.

Nhìn chăm chú vào bóng dáng của Thiên Phàm, trong lòng Mục Thiên Thành như chảy xuôi một dòng nước ấm.

-

Khóe mắt Thịnh Tĩnh Quảng hiện lên ý cười tán thưởng:

-Ha ha, cậu ta thú vị hơn cháu rất nhiều.

-Cậu ấy rất nghiêm túc với tình cảm này, hại cháu không chấp nhận cũng không được.

-Có thể cảm thấy áp lực không?

Thịnh Tĩnh Quảng quay đầu lại nhìn anh.

-Nếu như là cậu ấy... Cháu cam tâm chấp nhận.

-Ồ? Con đường sau này của hai đứa cũng sẽ không dễ đi, điều này chắc không cần chú nói cháu cũng biết. Nhưng chú hy vọng cháu biết – chú và bố cháu sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh cháu, ủng hộ bất cứ quyết định gì của cháu.

-Cảm ơn chú... Chú Thịnh.

-Thằng nhỏ ngốc nghếch.

Thịnh Tĩnh Quảng thân thiết xoa đầu anh, đối xử với anh giống như với chính đứa con ruột của mình. Bình thường tuy hai người luôn trong trạng thái đối đầu không ai chịu nhường ai, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ có lúc có hình ảnh ‘cha con’ ấm áp thế này.

-Lại nói –

Thịnh Tĩnh Quảng cười bồn chồn:

-Hai đứa đã làm chưa?

Không khí ấm áp lập tức biến mất tăm. Mục Thiên Thành bị sặc khói thuốc, ho chảy cả nước mắt.

-Aizz, nhìn cái bộ dáng này của cháu là biết vẫn chưa làm. Sao lại thế hả? Thiên Phàm không phải đã chuyển đến nhà cháu vài tuần rồi ư? Tiểu Thành này, chú thấy không phải cháu bị liệt dương đấy chứ? Nếu là thật thì công nhận cũng đau đầu thật.

-Câm miệng, cái ông chú già mà nham nhở này!

Mục Thiên Thành trợn mắt nhìn ông.

-Ai da ai da, thật là chó cắn Lã Động Tân, không nhìn thấy lòng tốt của người ta.

Thịnh Tĩnh Quảng bĩu môi, bỏ về phòng ngủ, sau một phút lại quay lại đưa thứ gì đó cầm trong tay cho Mục Thiên Thành:

-Cầm lấy này.

-Cái gì đấy?

-Gel trơn tốt nhất.

Thịnh Tĩnh Quảng nói thẳng, nét mặt già nua không hề hiện lên tí xấu hổ nào.

-Bot dù sao cũng có phần vất vả hơn, cho nên người làm top phải biết thông cảm cho đối phương. Chỗ đó của đàn ông không thể so với phụ nữ, nếu cưỡng chế đi vào chẳng những làm cả hai đều thấy đau đớn mà còn có thể làm đối phương bị thương, cho nên dùng nhiều gel là điều quan trọng – tối thiểu cũng phải có thể làm ba ngón tay ra vào tự nhiên, còn nữa...

-Đủ rồi, cháu biết! Không cần chú nhiều chuyện!

Mục Thiên Thành run bắn cả đầu vội vàng cắt lời đối phương. May mà hai người ở ban công, nếu không chắc chắn anh sẽ dùng hết sức đánh cái miệng của Thịnh Tĩnh Quảng lại.

-Chú có lòng tốt chỉ bảo thì cháu phải khiêm tốn học hỏi mới đúng chứ.

Thịnh Tĩnh Quảng cười thở ra một ngụm khói.

-Cháu xin kiêu.

Mục Thiên Thành lạnh lùng trừng mắt lườm ông, vội vàng bỏ vào phòng khách như tránh dịch bệnh.

Trong phòng bếp, Thiên Phạm lau khô cái bát cuối cùng đặt nó vào trong chạn, cậu ngần ngừ nhìn Mục Tử Duy muốn nói gì đó rồi lại thôi.

-Nhanh ra sofa ngồi đi. Thép cố định trong chân cháu vừa mới lấy ra không nên đứng lâu, bằng không lát nữa tiểu Thành chắc chắn sẽ trách chú.

Mục Tử Duy nở nụ cười hòa ái.

-Bác trai... Nếu không có cháu có lẽ Thiên Thành đã sớm kết hôn rồi...

Thiên Phàm khẽ nói, đối mặt với bố của người khó khăn lắm mới đến được với nhau trong lòng cậu vẫn luôn có cảm giác tội lỗi không thể nào xóa bỏ.

-Đứa nhỏ này, sao lại nghĩ đến chuyện này?

Mục Tử Duy cười vui vẻ:

-Không có cháu có lẽ tiểu Thành thật sự sẽ kết hôn sinh con, trở thành một người chồng mẫu mực, một người đàn ông hoàn mỹ; nhưng như vậy bác sẽ không nhìn thấy vẻ sống động trong mắt nó khi nhìn cháu. Đây là lần đầu tiên chính mắt bác nhìn thấy trên mặt nó có biểu cảm phong phú như vậy, cũng là lần đầu tiên nó biểu hiện bản thân thật sự của mình trước mặt hai bác. Đây đều là công của cháu.

-Bác trai...

Muôn vàn lời nói đều nghẹn trong cổ.

-Kỳ thật bác vẫn lo lắng cho đứa nhỏ này, từ nhỏ nó đã rất ngoan, sau khi lớn lên lại càng không cần bác quan tâm, mọi chuyện làm rất hoàn hảo, nhưng cháu không biết như vậy là rất khác thường ư? Mãi đến khi cháu xuất hiện bác mới hiểu hóa ra đứa nhỏ này vẫn sẽ phiền não vì yêu. Sau khi cháu đột nhiên biến mất cả đêm nó không ăn gì chạy đến chỗ bác ngồi đến rạng sáng, sau đó vẫn cứ buồn bã không vui, bác với Thịnh Tĩnh Quảng vẫn rất lo lắng cho nó.

-Thật ư?

Trong lòng Thiên Phàm chấn động, Mục Thiên Thành chưa bao giờ nhắc đến chuyện này.

-Đứa nhỏ này kỳ thật rất ỷ lại vào cháu... Dù nó có không biểu hiện ra. Đúng vậy, nó rất chín chắn, rất ít bổi rổi, bất luận người nào với nó đều chỉ là khách qua đường, nhưng điều này cũng không có nghĩa là nó không cần cháu; bác tin rằng do dự của nó chính là vì sợ mình không thể cho cháu hạnh phúc. Có nhiều khi cũng phải nhờ cháu chủ động hơn một chút, bao dung nó nhiều một chút... Đứa nhỏ này bác giao cho cháu!

-Cháu sẽ hết lòng quý trọng anh ấy, cảm ơn bác trai.

Thiên Phàm thấp giọng nói.

Ngồi nói chuyện đến hơn mười giờ Mục Thiên Thành và Thiên Phàm mới đứng dậy ra về.

Ngồi vào trong xe Thiên Phàm thở phào nhẹ nhõm, cả người cũng hoàn toàn thả lỏng.

-Mệt không?

Mục Thiên Thành quay đầu quan sát kỹ sắc mặt của cậu.

-Bình thường.

Thiên Phàm mỉm cười.

-Lúc đầu em còn căng thẳng đấy? Nhưng sau đó đã tốt hơn rất nhiều.

-Em nào có căng thẳng?

-Sao lại không? Vừa rồi lúc nắm tay em lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Mục Thiên Thành cười không phải không có bốn cột:

-Nhưng em căng thẳng như vậy chứng tỏ anh rất quan trọng với em? Anh rất vui.

Ánh mắt thẳng thắn của người đàn ông làm Thiên Phàm có hơi ngượng, cậu khẽ nói:

-Còn không phải vì anh đột nhiên lôi em đi gặp bố anh với chú Thịnh.

-Vợ xấu đến mấy cũng phải gặp bố mẹ chồng thôi.

Mục Thiên Thành cười vang nói.

Nghe thấy từ 'vợ xấu' này Thiên Phàm tức giận lườm anh.

-Đừng giận mà... Bố anh với chú Thịnh đều rất thích em. Em uống không ít rượu đâu...

Mục Thiên Thành duỗi tay xoa đôi má say đỏ của cậu. Thiên Phàm với Thịnh Tĩnh Quảng đều là người yêu rượu, một lọ Petrus bị hai người uống sạch, lúc này có lẽ vì cảm giác say trào lên làm hai gò má trắng nõn đỏ bừng, đường nét tuấn tú càng thêm trong sáng làm Mục Thiên Thành vô thức sinh ra xúc động muốn chạm vào.

-Anh cũng không biết em lại được yêu thích như vậy... Trước kia rõ ràng luôn ra vẻ gây sự với anh. Về sau ở công ty không được như vậy anh sẽ ghen tị.

-Ghen, ghen tị...

Thiên Phạm suýt nữa thì cắn phải đầu lưỡi.

Trong lòng Mục Thiên Thành lại có tình cảm này ư?

-Sao? Anh không được ghen tị ư? Anh cũng có thất tình lục dục, sau này ở chung với em chắc chắn sẽ có thể sinh ra đủ loại cảm xúc xấu xí... Đều là lỗi của em!

Trong đôi mắt cười của người đàn ông lóe lên những tia sáng. Thiên Phạm bỗng ý thức được – bất luận là dẫn cậu đi gặp người thân quan trọng nhất, hay những nói thầm thì mờ ám thân thiết đều là biểu hiện cụ thể cho hứa hẹn muốn cùng cậu ‘sống đến cuối đời’ của người đàn ông.

Mục Thiên Thành cũng không nói cho có lệ với cậu mà là thật sự nghiêm túc đong đầy từng kỷ niệm trong cuộc sống với cậu.

-Mặt của em rất nóng đấy? Có phải uống nhiều rượu lắm không? Có choáng đầu không?

Người đàn ông hỏi liên tiếp. Bàn tay đặt lên trán tỏa ra sự lo lắng rất thoải mái.

Thiên Phạm hí mắt lại, hoàn toàn không biết mình cực kỳ giống một con mèo con lười biếng ngủ gật dưới ánh mặt trời.

-Em nhìn quả thật có hơi say rồi, chúng ta về nhà nhanh thôi.

Người đàn ông khởi động xe, tay phải nắm vững tay lái còn tay trái lại vẫn nắm chặt tay cậu. Thiên Phạm khi uống rượu im lặng không khác gì một loại cây vô tri vô giác, để mặc ấm áp từ lòng bàn tay bao bọc lấy mình.

Nhà Mục Thiên Thành cách chỗ bố không xa, ước tính khoảng mười lăm phút đi xe.

Ba tuần trước Thiên Phạm đã chuyển vào nhà đối phương dưới sự nửa cương quyết nửa dịu dàng của anh, một lần nữa bắt đầu ‘cuộc sống ở chung’.

Thời gian bị thương đều là Mục Thiên Thành đến nhà Thiên Phạm chăm sóc chứ Thiên Phạm chưa từng đến thăm chỗ ở của đối phương. Người đàn ông ở trong khu dân cư cao cấp, nhà ở tầng mười độc lập rất riêng tư. Những gia đình ở khu này đều là thành phần trí thức cao cấp cùng những vị cấp chủ quản, ra vào

có bảo vệ kiểm tra, an toàn tin cậy. Từ ban công còn có thể nhìn thấy biển rộng cách đó không xa, tầm nhìn thoáng đãng, môi trường trong lành im lặng.

Hoàn toàn khác với một người được chắt hay chớ như mình, người đàn ông đương đối chú trọng chất lượng cuộc sống, đồ trang trí trong nhà đều là hàng hiệu, tuy vậy nhìn không hề xa hoa mà còn đơn giản sáng sủa tao nhã, tạo ra cảm giác không gian thoải mái dễ chịu.

Thiên Phàm vừa bước vào phòng liền đặt mông ngồi xuống sofa trong phòng khách, cả người chìm trong cảm giác buồn ngủ.

-Uống ít trà tỉnh rượu nào.

Mục Thiên Thành bưng tới một chén trà xanh rất thơm, nâng Thiên Phàm dựa vào ngực mình sau đó cầm chén trà để sát vào miệng cậu.

Thiên Phàm giống hệt một con mèo hơi vươn đầu lưỡi vùi liếm thử một cái rồi lại vùi rụt về bật ra tiếng rên rĩ.

-Sao vậy? Bị nóng rồi à?

Mục Thiên Thành hoảng hốt, vội vàng đặt chén trà xuống rồi nâng cằm Thiên Phàm lên muốn cậu há miệng để kiểm tra tình trạng bên trong.

Chỉ thấy đầu lưỡi có hơi đỏ lên, không biết niêm mạc có bị thương không?

-Sao lại uống vội như thế, ít nhất cũng phải thổi một chút chứ.

Mục Thiên Thành đau lòng trách cứ, ngón tay cái lại vô thức nhẹ nhàng xoa lên đôi môi mềm mại của cậu... Qua vài giây mới ngộ ra cử chỉ của mình quá tình dục, trong lòng có hơi chột dạ, vừa ngẩng đầu bèn thấy Thiên Phàm đang nhìn chăm chăm vào mình, đôi con ngươi đen sậm nhuốm một tầng hơi nước nhàn nhạt.

-Xin lỗi...

Anh ngượng ngùng muốn rút ngón tay về lại phát hiện Thiên Phàm đã há mồm ngậm nó vào, bắt đầu nhẹ nhàng mút...

Một cơn tê dại bùng lên từ đầu ngón tay.

Hai gò má say đỏ của người đàn ông như hoa đào nở rộ đẹp không sao tả xiết; lại nhuốm thêm một lớp tình dục diễm lệ nhạt nhòa, gợi cảm đến mức làm anh không thể dời tầm mắt. Lãnh đạm lúc đầu đã sớm biến

mắt còn không một mảnh, Thiên Phàm bây giờ chỉ cần dùng một ánh mắt nhỏ cũng có thể tỏa ra mị lực chưa bao giờ có.

-Thiên Phàm...

Mục Thiên Thành chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô như bị đối phương mê hoặc mà áp sát vào... ngón cái mới bỏ ra đôi môi đã vội vàng thế vào, lập tức ngậm lấy đầu lưỡi của cậu mút vào thật sâu.

-Ừ...

Thiên Phàm bật ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, đầu lưỡi muốn trốn lại bị người đàn ông quấn lấy trêu đùa dây dưa, trong khoang miệng không ngừng bị rút vào hơi thở nam tính đặc trưng, ấm áp mà chân thật.

Thân thể vô tình ngửa ra phía sau, cả người lún sâu vào trong sofa... Người đàn ông một tay ôm lấy eo cậu còn một tay đỡ lấy gáy giam cậu vào trong lãnh thổ của mình dần sâu nụ hôn này...

Hơn cả ngôn ngữ luôn mãi dẫn đo, hành động trực tiếp rõ ràng càng thể hiện tâm ý tốt hơn.

Thiên Phàm có nén xấu hổ trong lòng ngốc nghếch đáp lại nhiệt tình của người đàn ông.

Cậu không ghét việc thân mật với anh. Từ sau khi hai người hiểu lòng nhau, dù chỉ là vô tình chạm khẽ đầu ngón tay cũng đủ làm cậu đỏ mặt tim đập. Nhưng từ lúc chuyển vào chỗ của anh sớm chiều ở chung khoảng ba tuần, người đàn ông tuy thường xuyên hôn cậu nhưng cuối cùng vẫn không tiến thêm bước nữa, ngược lại còn tuân thủ nghiêm ngặt lễ phép.

Thiên Phàm có hơi lo sợ nghi ngờ và lo lắng, không biết 'phong độ quý ông' của anh chỉ đơn thuần xuất phát từ tôn trọng hay là vẫn còn do dự với thân phận đồng tính. Lúc này chỉ có da thịt thân mật trực tiếp mới có thể làm tan biến bóng ma bất an trong lòng, vì thế Thiên Phàm ôm chặt lấy người đàn ông cùng anh chìm trong say đắm triền miên.

-Thiên Phàm...

Mục Thiên Thành nhẹ nhàng gặm cắn môi dưới của cậu, giọng nói khàn khàn nghẹn trong lồng ngực, trái tim vì mỗi lần gọi của đối phương và nảy lên, lồng ngực bùng lên cảm giác đau đớn ngọt ngào...

Cả người như say ngã vào nụ hôn sâu sắc say đắm...

Khiêu khích đầu lưỡi luôn làm người ta choáng váng nhất, mỗi sợi nước bọt đều mang theo hương vị thơm ngọt vô cùng, tình cảm nồng nàn vương vấn bên hai mái đầu sát nhau. Thiên Phàm chỉ cảm thấy cả người nóng bừng, không hiểu là do tác dụng của rượu hay là bởi vì bị đụng chạm mà bùng lên cái nóng tình dục. Mỗi khi đầu lưỡi mẫn cảm bị mặt lưỡi thô ráp của người đàn ông khiêu khích cậu đều run rẩy không ngừng,

cũng dần dần bật lên những tiếng rên rĩ rời rạc, lại lần nữa bị môi lưỡi nóng rực của đối phương cắn nuốt.

Lửa dục như thủy triều gào thét lao về phía hai người, thân thể dán sát vào nhau đã không thể che giấu khát vọng đối với nhau.

Ý thức được thứ nóng rực độ lớn kinh người đặt trên bụng trong lòng Thiên Phàm bỗng kinh hoàng, nhưng chẳng những cậu không trốn mà ngược lại còn chủ động ôm lấy cổ đối phương, làm thân thể vốn đã dán sát nay càng thêm gần hơn; bên tai chỉ nghe thấy tiếng thở dốc ngày càng mạnh của người đàn ông.

-Em không hề phản kháng như vậy có được không? Cẩn thận sẽ bị anh ăn sạch không còn một mẩu đấy!

Người đàn ông vùi mặt vào hõm vai Thiên Phàm cố điều chỉnh hô hấp, cơn sóng dục vọng sâu thẳm trong lòng đã phủ đầy đôi mắt tối đen của anh.

-Rất cuộc là ai ăn sạch ai trước... Đó vẫn là ẩn số chưa biết đúng không?

Thiên Phàm nhướn mày, dù khuôn mặt tuần tú có đỏ bừng thì ánh mắt vẫn không chịu thua.

Mục Thiên Thành không khỏi bật cười.

-Đây là khiêu chiến?

-Anh nghĩ thế thì cứ coi như đúng đi.

Thiên Phàm không biết sống chết còn khiêu khích thêm:

-Chúng ta ở chung lâu như vậy mà anh vẫn bình tĩnh kiềm chế không ra tay với em; em đã sớm nghi ngờ chỗ đó của anh có phải không được hay không.

Cái gì? Đây là khiêu khích lớn nhất với một người thân là đàn ông như anh.

Mục Thiên Thành lập tức quặp chặt eo Thiên Phàm, bình tĩnh nói:

-Anh được hay không – chờ lát nữa em sẽ biết!

Tuy là do mình cố ý châm lửa nhưng vào tới lúc quan trọng Thiên Phàm lại lui vào trong giường, có vẻ luống cuống chân tay.

Người đàn ông thấy vậy còn cố ý mở miệng trêu chọc:

-Vừa rồi người nói muốn ăn sạch anh không biết là ai?

-Em đang lấy cảm xúc!

Vẻ vệt chết còn mạnh miệng của Thiên Phàm đổi lấy tiếng cười sang sảng của người đàn ông.

-Vậy trước khi em lấy cảm xúc xong thì đến đây cởi quần áo cho anh trước đi.

Người đàn ông ngang nhiên nằm ngửa trên giường gối hai tay sau gáy nhưn mỳ nhìn cậu.

Tuy anh vẫn luôn rất dịu dàng nhưng vẫn có lúc quá quát như bây giờ. Thiên Phàm trừng mắt hung tợn liếc anh một cái, không muốn yếu thế gào lên câu ‘cởi thì cởi!’ rồi lập tức dựng chân cười lên bụng người đàn ông – hoàn toàn không biết tư thế của mình có ý mời gọi rõ ràng – cúi người cởi cổ áo sơ mi của đối phương, nhưng vì đầu ngón tay run rẩy quá mà cởi nửa ngày cũng không xong cú thứ nhất.

-Thiên Phàm, em nhanh lên đi, anh sắp ngủ rồi.

Người đàn ông miễn cưỡng ngáp một cái.

-Câm miệng!

Thiên Phàm cảm thấy trán mình đã sắp chảy đầy mồ hôi.

-Anh nói này em yêu, hay là để anh làm?

Người đàn ông cười phá lên không đợi cậu nổi câu đã xoay người đặt cậu dưới thân.

Ánh mắt vô cùng dịu dàng như bình sáng dưới ngọn đèn mờ tối, trong ánh sáng ấy có chút mê muội rất nhỏ. Ý thức được mình sắp bị hôn đôi lông mi đen dày chậm rãi khép lại, nụ hôn có hơi rượu của người đàn ông nhẹ nhàng rơi xuống...

-Môi của em rất ngọt đấy...

Tiếng nỉ non của người đàn ông nhẹ nhàng thổi vào trong tai:

-Như có ma lực làm anh cứ luôn muốn hôn tiếp...

-Chờ, chờ chút! Anh... Anh thật sự xác định chứ?

Thiên Phàm đột nhiên kêu dừng đúng lúc quan trọng, hai tay chặn trước ngực Mục Thiên Thành cẩn thận quan sát về mặt anh.

-Dừng hỏi lại anh vấn đề này – em đã hỏi rất nhiều lần rồi, mà anh cũng đã trả lời bằng ấy lần.

Mục Thiên Thành bỏ vẻ trêu tức nghiêm túc nhìn cậu:

-Lẽ ra anh muốn có thêm nhiều thời gian để chúng ta bồi dưỡng tình cảm, nhưng hiện giờ xem ra chỉ làm em suy nghĩ linh tinh, cho nên anh không thể đợi được nữa. Anh muốn ôm em, ngay đêm nay.

-Thiên Thành...

Thiên Phàm bị sự nghiêm túc trong mắt người đàn ông làm sợ hãi sống người.

-Em cũng không biết anh muốn em nhiều đến mức nào đâu.

Mục Thiên Thành ôm trọn cả người Thiên Phàm nâng mặt cậu lên lại tiếp tục cướp đi nụ hôn của đối phương lần nữa. Thiên Phàm khẽ lắc đầu như chống cự rồi lại như có gì đó hấp dẫn vô thức, kề sát mặt vào nhau chỉ cảm thấy gò má đối phương nóng rực làm ngực Mục Thiên Thành ầm lên.

Yêu thương như nước, đảo điên đất trời, ầm áp trước giờ chưa từng có như dung nham núi lửa phun trào sôi sùng sục trong lồng ngực. Nhắm nháp dòng tình yêu nóng bỏng làm máu trong người trào lên cuộn lẫn đầu tiên trong đời, con người đen của Mục Thiên Thành trở nên sâu thẳm thẳm.

Đúng vậy, đây chính là tình cảm mình vẫn luôn nghi ngờ, vẫn luôn nghĩ đời này không thể có – cuối cùng lại cảm nhận một cách chân thực!

Nếu đây không phải là tình yêu... Vậy thì là cái gì?

Quần áo ngăn cản giữa hai người không biết từ lúc nào đã bị lột sạch, cảm xúc trần trụi ôm lấy nhau làm người Thiên Phàm run rẩy, thẳng bé giữa hai chân đã cương lên càng làm cậu xấu hổ; cậu chỉ có thể ra sức dùng hai tay che đi.

-Sao mà phải giấu?

Người đàn ông lại cố tính quá quắt vào lúc này cương quyết kéo hai tay cậu cố định hai bên sườn, nương theo ngọn đèn tí mỉ nhìn kỹ cậu từ trên xuống dưới.

Bị thấy hết rồi... Cùng là cấu tạo thân thể, đều có thứ mà thằng đàn ông nào cũng có – Mục Thiên Thành lại thấy đẹp toàn diện không hề có một nét dư thừa.

Thiên Phàm như con cá nằm trên thớt đột nhiên bắt đầu vẩy vẹo kịch liệt:

-Đừng nhìn, không nên nhìn... Buông em ra!

-Sao lại không cho anh nhìn, toàn thân em đều rất đẹp, bất luận là chỗ này... Chỗ này... Còn có chỗ này...

Người đàn ông nói một từ liền hôn nhẹ lên đầu vú, bụng, sườn eo của cậu... Tùy ý châm lửa trên người cậu.

-Anh sẽ không thể chấp nhận...

Thiên Phàm nhắm chặt mắt lại.

-Đồ ngốc, nếu thật sự không thể chấp nhận thì sao anh có thể hưng phấn như lúc này? Nào, cảm giác chút đi.

Mục Thiên Thành cầm tay cậu đặt lên người dưới của mình... Bàn tay chạm vào chỗ nóng rực như sắt nung, lòng bàn tay trơn nhẵn cảm nhận được dự vọng sống động đang hiên ngang đứng thẳng của đối phương. Thiên Phàm hít vào một hơi, cả khuôn mặt lập tức đỏ phừng gần như có thể nhỏ máu ra.

-Anh thật sự muốn em, cho anh đi...

Dự vọng sâu lắng kinh người đã phủ đầy trong đôi mắt vốn dịu dàng của người đàn ông, đầu mũi nóng rực như đang kể lể khát vọng của mình, Thiên Phàm dúi khuôn mặt nóng bừng vào hõm vai anh nhẹ nhàng gật đầu.

Lỗ nhỏ kín đáo phía sau tiếp xúc với chất lỏng lạnh buốt nào đó làm cặp mông co rụt lại, đầu ngón tay vì nắm chặt mà trở nên trắng bệch càng nắm chặt mép chặn rồi lại lập tức buông ra...

-Thả lỏng Thiên Phàm, đây là gel trơn... Anh không muốn làm em bị thương.

Sau lưng vang lên giọng nói kiểm chế của người đàn ông, lỗ nhỏ bị ngón tay thon dài mạnh mẽ đâm vào truyền đến đau đớn bỏng rát. Hỗn loạn khi lần đầu bị tiến vào làm đại não trở nên trống rỗng, thậm chí không rảnh suy nghĩ từ lúc nào người đàn ông có thứ gel trơn này, chẳng lẽ là anh ấy đã sớm chuẩn bị?

Quá trình dài như một thế kỷ. Vất vả đợi ngón tay rút ra, mới vừa thở phào nhẹ nhõm Thiên Phàm lại bị thứ nóng rực để ở cửa mình làm sững người ngừng thở. Sau khi người đàn ông dịu dàng thông báo sẽ đi vào, nội bích mẫn cảm bị kéo căng từng chút một nếm được mùi vị xâm lược nóng như sắt nung...

Đau đớn như bị bỏng xộc thẳng lên não, Thiên Phàm lập tức bật lên tiếng rên rĩ rời rạc.

Cảm giác lần đầu tiên kết hợp với người yêu quả thật khác cốt ghi tâm.

Tuy rất đau nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng.

Người đàn ông đỡ lấy hông cậu cực kỳ dịu dàng thong thả đẩy vào, vừa tiến vào một chút lại rút ra vài phần, xác nhận cậu không làm sao thì lại đẩy vào thêm chút nữa... Cứ lặp đi lặp lại như vậy, dùng nghị lực kinh người kiềm chế dục vọng của mình kiên nhẫn chờ cậu thích ứng; cuối cùng mới dùng một cú đẩy thẳng vào hoàn toàn chiếm lấy cậu.

Thiên Phàm khẽ thở dài một tiếng rất nhỏ, như con cá bị mất nước hơi hé mở đôi môi, đôi mắt yếu ớt nhuốm đầy màu nước lấp lánh.

Từ nội bích mẫn cảm truyền đến nhịp đập của dục vọng nóng bỏng gần như trùng với nhịp tim đập.

Khổ sở như vậy, rồi lại phong phú như thế; sợ hãi như thế rồi lại không nén nổi mà muốn sát lại gần nhau!

Vì sao cậu lại yêu người đàn ông này như vậy?

Thiên Phàm không phải không từng bị ai nghĩ: chỉ cần đến gần anh linh hồn của cậu như bị sốt cao đột ngột, run rẩy từng cơn rồi lại nóng lên từng trận, trôi nổi giữa hai cực nóng lạnh không thể bình yên; chỉ cần bị anh đụng vào thì dù chỉ là chạm nhẹ nơi đầu ngón tay cũng có thể làm bùng lên ngọn lửa hừng hực thiêu rụi đồng cỏ, hại cậu như thiêu thân lao đầu vào lửa bị nhấn chìm hoàn toàn, rốt cuộc không tìm thấy đường về!

Nhưng xem ra anh ấy cũng không tốt hơn cậu được bao nhiêu. Bên tai vang lên tiếng thở dốc nóng rực chứng tỏ khát vọng mãnh liệt của đối phương; tấm lưng tiếp xúc với lồng ngực trần trụi càng giống một ngọn lửa đang cháy gần như thiêu rụi cậu. Ngay cả như thế người đàn ông giỏi nhẫn nại vẫn không hề làm ẩu, động tác không hề thô lỗ; hai bàn tay đang không ngừng di chuyển khắp người mình lại tỏa ra sự dịu dàng yêu thương.

Biết mình được đối phương quý trọng cẩn thận như thủy tinh dễ vỡ hốc mắt Thiên Phàm không khỏi nóng bừng, nỗ lực thả lỏng bản thân để đón nhận thứ ấy của anh sâu hơn nữa.

-A... Ừn...

Tiếng rên rĩ quyên rũ như tiếng nhạc dưới đêm trăng, thánh thót vang xa trong màn đêm yên tĩnh.

Như rơi vào cơn mơ mịt mù mà xa xôi nhưng ngọn lửa nóng rực đang bao quanh thân thể cũng vô cùng chân thật. Thiên Phàm như cây mận đang mất nước bám chặt vào thân thể cường tráng của người đàn

ông, dựa vào nguồn nhiệt duy nhất làm mình yên tâm, trong những dải màu lộng lẫy của đau và thích cùng anh say sưa chuyển động.

-Thiên Phàm...

Hơi mở hai mắt mờ sương Thiên Phàm mới phát hiện không biết từ lúc nào mình đã bị lật lại, bị người đàn ông đối mặt xỏ xuyên vào. Nghĩ đến việc những tiếng rên rỉ say đắm cùng vẻ mặt hoảng hốt của mình đều bị gom vào đáy mắt, trong lòng lập tức trào lên cảm giác xấu hổ mãnh liệt làm cậu vội vàng lấy tay che mặt.

-Đừng che, em không biết mình gợi cảm thế nào đâu...

Tay bị kéo ra, tầm mắt chăm chú khóa chặt lấy mình – Thiên Phàm khẽ động vòng eo trong cái nhìn chăm chú của người đàn ông, thứ nóng bỏng trong cơ thể đâm vào cơ thể ngày càng sâu.

-A...

Thân thể Thiên Phàm mềm nhũn, mỗi một cú thúc của người đàn ông lại làm trái tim cậu đập loạn. Lỗ nhỏ mẫn cảm cắn chặt thứ ấy của người đàn ông. Thậm chí bắt đầu mấp máy vô thức, mơ màng đón nhận khoái cảm bao phủ.

Bị chiếm đoạt chặt chẽ, chiếm giữ dịu dàng mà không mất sự kiên quyết, cậu cảm thấy người đàn ông di chuyển qua lại trong cơ thể cậu hơn bất cứ lúc nào, cũng nhấm nháp được tia lửa do va chạm linh hồn hơn bất cứ lúc nào. Trong cơn hốt hoảng Thiên Phàm cảm thấy mình đã cùng người đàn ông hòa vào nhau như nước với sữa không thể phân biệt, mỗi lần đưa đẩy, mỗi lần thở dốc, mỗi lần lạng mắt nhìn nhau đều làm người ta tim đập không ngừng, phù hợp như trời sinh nên phải ở cùng nhau.

Dù vẫn mang theo chút đau đớn nhưng hai người lúc này cũng không để ý đến điều ấy.

Cơn sóng tình đảo điên trời đất chảy khắp toàn thân, nhấn chìm cậu vào trong thủy triều tình dục ào lên của người đàn ông. Dòng điện khoái cảm theo âu yếm vuốt ve quanh quẩn trong cơ thể mãi không biến mất, Thiên Phàm vẻ mặt hoảng hốt giữa đầu rên rỉ, khuôn mặt tuấn tú ngợp trong dục vọng làm người ta choáng váng, ngàn vạn quyến rũ làm người đàn ông càng thêm say đắm, muốn ngừng mà không được.

-Thiên Thành...

Ngón tay trắng bệch đâm sâu vào hai vai người đàn ông, Thiên Phàm chỉ cảm thấy mình sắp hòa tan. Mỗi một lần đòi hỏi rung động lòng người của đối phương đều làm cậu như băng tuyết dưới ánh mặt trời chói chang chảy từng giọt trong suốt yếu ớt, thân thể cũ thì tan biến như cát bụi không còn tồn tại.

Cực hạn giữa đau và thích làm cảm giác của cậu tan vỡ hoàn toàn, chỉ có thể ôm chặt đối phương, không có khả năng ngăn cản – cũng không muốn ngăn cản cơn chấn động này, mặc cho đối phương thổi tan cả

thế giới của mình...

Cuộc làm tình này tiến hành gian nan mà lại nồng nhiệt, dịu dàng mà cuồng dã, vô cùng chân thật rồi lại thoảng như cảnh trong mơ. Giống như chạy bên mép giữa thiên đường với địa ngục – đồng thời với bị cái tạo hoàn toàn lần nữa thì linh hồn cũng bị khắc vào dấu ấn đặc trưng của người đàn ông một cách rõ ràng, sâu đậm.

Lúc cao trào thổi đến trước mắt như văng đầy tia lửa, như có ngàn vạn ngôi sao lướt qua, ngàn vạn bông pháo hoa cùng tung mình nở rộ. Cậu thở dài dưới cảnh đẹp rung động lòng người, chậm rãi nhắm mắt hoàn toàn giao thân thể chìm đắm trong mơ màng cho đối phương.

Sau đó lập tức tan biến lý trí, ký ức cuối cùng là trong đôi mắt đen dịu dàng như nước của người đàn ông, như có một cơn mưa trắng xóa lất phất rơi cậu nhẹ nhàng chìm xuống, rồi lại chìm xuống...

Sau khi chìm ngấm cậu thấy mình bị bao trùm trong bóng tối ngọt ngào, cậu tin mình sẽ có một giấc ngủ thật ngon thật sâu.

Sáng hôm sau.

Thiên Phàm vừa mở mắt liền đối diện với ánh mắt của đối phương.

Đôi con ngươi đen chứa đầy thân thiết dịu dàng đang nhìn chăm chăm cậu không chớp mắt, khuôn mặt đẹp trai tắm rửa trong nắng sớm mang theo vẻ gợi cảm lười biếng sau khi làm tình.

- Tỉnh rồi à?

Khuôn mặt trơn mịn bị ngón tay người đàn ông nhẹ nhàng vuốt ve, cơn theo hai gò má đến cảm sau đó quyến luyến không ngừng nơi cần cổ trần trụi thon dài...

Chẳng lẽ anh ấy đang quan sát mình? Đã bao lâu? Tật xấu chảy nước miếng khi ngủ say của mình có phải đã bị anh ấy thấy hết rồi không? Thiên Phàm vội vàng sờ khóe miệng, xác định nó khô mới yên tâm.

-Mấy giờ rồi?

Cậu bị giọng nói khàn đặc của mình làm hoảng sợ.

-Mười giờ đúng.

-Cái gì? Trễ thế rồi ư, đi làm muộn rồi...

Thiên Phàm hoảng hốt muốn ngồi bật dậy, không ngờ thân thể vừa cử động đã đau buốt, giữa mông càng truyền đến cảm giác đau rất khó mở lời làm cậu đột nhiên nhớ lại hình ảnh khó coi tối hôm qua thì không khỏi đỏ bừng mặt mũi.

-Đừng lo, anh đã xin phép cho chúng mình rồi, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi cả ngày đi.

Người đàn ông nở nụ cười ôm cậu vào lòng, tay trái thì với lấy cái chén đặt trên tủ đầu giường đưa tới bên môi Thiên Phàm:

-Nào, uống chút nước cho nhuận cổ.

Thiên Phàm không hề khách sáo cầm chén uống ừng ực một lần hết hơn nửa chén nước, nhìn không khác gì một con mèo đói khát.

-Em kêu suốt một đêm giọng không khàn mới lạ, đợi lát nữa anh mua kẹo ngậm cho em; còn mắt cũng có hơi sưng, nhìn qua rất đáng thương...

Vẻ đau lòng trên mặt hiện ra không sót chút gì.

-Còn không phải đều là lỗi của anh à!

-Là anh không tốt, lần sau anh sẽ dịu dàng hơn.

Người đàn ông mỉm cười nhìn chăm chú cậu một lúc lâu rồi cúi đầu hôn nhẹ lên cái trán trơn mịn của cậu, giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe giống một ly rượu ngon:

-Chào buổi sáng, Thiên Phàm.

-Chào buổi sáng.

Thiên Phàm nằm im lìm trong lòng người đàn ông cố hết sức làm giọng nói của mình nghe có vẻ bình thường. Dù cậu rất muốn ngoác miệng cười nhưng như vậy chắc chắn sẽ dọa anh ấy, thôi quên đi.

-Đã đói chưa? Anh đã làm xong bữa sáng rồi, ra ăn một chút chứ?

Mục Thiên Thành bung bữa sáng phong phú đã chuẩn bị xong từ sáng sớm lên – trứng chiên thơm ngào ngạt, bánh mì phết bơ, sandwich vị cá ngon lành, cá hồi cuộn, salad hoa quả cộng thêm cafe thơm lừng.

-Để anh đút cho em.

Sau khi bày các món ăn ra, người đàn ông ngồi xuống giường ôm cậu dựa vào ngực, ân cần đút cậu từng miếng. Thiên Phàm đau nhức toàn thân không hề khách sáo dựa vào ngực Mục Thiên Thành miếng có miếng không ăn những thứ anh đưa đến bên miệng.

-Ăn ngon không?

Người đàn ông dán vào tai cậu hỏi, hơi thở nóng rực thổi hết vào lỗ tai.

-Tạm tạm.

Thiên Phàm liếm liếm môi cảm thấy có hơi khát nước, người đàn ông rất biết quan sát lập tức bưng cafe đến bên môi cẩn thận cho cậu uống một ngụm.

Thiên Phàm thoải mái nheo mắt, lưỡi không khác gì một người không xương.

Luôn cảm thấy ngày như vậy cũng không tồi.

-Em cũng thật khó hầu hạ.

Mục Thiên Thành cười nhẹ nói:

-Nhưng hề là thứ anh làm thì dù ngoài miệng em có chê đông ngại tây vẫn cứ luôn ăn hết... Kỳ thật em rất thích đồ ăn anh làm đúng không?

-Đã nói tay nghề của anh chỉ tạm tạm thôi.

Thiên Phàm hừ nhẹ giống một con mèo cao ngạo.

-Tóm lại em chịu ăn là tốt rồi.

Mục Thiên Thành mỉm cười.

Hai người một người đút, một người ăn, thỉnh thoảng lại thăm thì vài câu, đắm chìm trong không khí ngọt ngào yên tĩnh...

Thiên Phàm ăn một lúc thì muốn ngủ, đang lúc buồn ngủ lại nghe thấy giọng nói điềm tĩnh của người đàn ông:

-Vừa rồi anh luôn nghĩ...

-Cái gì?

Thiên Phàm khẽ nhúc nhích.

-Sáng sớm hôm nay hoàn toàn khác sáng sớm hai mươi bảy năm trước.

-Hử?

Mục Thiên Thành cúi đầu nhìn người trong lòng, trong mắt chứa đầy lo lắng nhàn nhạt:

-Trước kia anh chưa từng nhận ra, hóa ra làm bữa sáng cho em lại là một chuyện vui vẻ như vậy; càng không phát hiện kỳ thật mình không khác gì một thằng ngốc, có thể cứ ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt say ngủ của người quan trọng nhất mà không hề thấy chán...

Hiểu ra bốn chữ ‘người quan trọng nhất’ này là nói mình, ngực Thiên Phàm hơi thất lại.

-Em xem cuộc sống có nhiều điều tốt đẹp như vậy mà vì sao anh lại không hề chú ý? Anh trước kia không khác gì một cái máy làm việc, luôn không ngừng vội vã xử lý việc công ty, vắt hết trí óc tính toán làm thế nào mới có thể mở rộng khách hàng để nâng cao thành tích, chưa bao giờ chú ý hóa ra cây nhẽ trong khu nhà xanh ngắt như thế, là vì vừa mới đổi mùa; mà bầu trời lại xanh thăm thẳm như vậy là vì thời tiết đặc biệt cuối thu... Anh bây giờ bắt đầu nghi ngờ bản thân vì sao lại xem nhẹ nhiều thứ như vậy; quả thật là rất khó hiểu...

Nhìn xuống Thiên Phàm đang dựa trong lòng ánh mắt Mục Thiên Thành lại càng thêm dịu dàng như nước.

Thiên Phàm có lẽ không biết mình có một đôi mắt xinh đẹp như vậy, khi cậu ấy mở tròn mắt nhìn chăm chú vào mình hàng lông mi đen dày như cánh bướm hơi chớp, ánh mặt trời chiếu thẳng vào đôi đồng tử trong trẻo ánh lên năm dải màu làm người ta tim đập thành thịch, nháy mắt xuyên thủng tim anh làm cả thế giới tràn ngập màu sắc đẹp mắt.

-Vừa rồi nhìn em từ lúc ngủ say đến lúc mở mắt anh đột nhiên cảm thấy không thở nổi, tất cả nôn nóng bận rộn trong quá khứ đều mất hết ý nghĩa. Anh chỉ muốn ở cạnh em, mỗi giây mỗi phút đều được bên em, cho dù không làm gì cả, chỉ ngơ ngác nhìn em như thế cũng cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Anh thật sự muốn cho em hạnh phúc, hạnh phúc của em cũng chính là hạnh phúc của anh, em có thể cảm nhận được không? Cảm giác này... Có lẽ chính là yêu?

-...

Thiên Phàm xoay người ôm chặt lấy người đàn ông, dùng sức rất mạnh như muốn khảm đối phương vào

trong cơ thể mình.

-Xin lỗi em, Thiên Phàm, đều vì anh tính ngộ quá muộn mới làm em đau khổ như vậy...

Mục Thiên Thành ôm lại cậu, thở dài lướt qua bên tai như cơn gió nhẹ.

-... Bây giờ vẫn không tính là quá muộn.

Thiên Phàm nở nụ cười nhẹ bẫng.

(cho dù cuộc đời lúc này kết thúc cũng không sao cả, chỉ cần có anh ở bên em là tốt rồi...)

-Sau này mỗi sáng sớm em đều sẽ nằm bên cạnh anh? Như bây giờ?

Mục Thiên Thành khẽ nói.

-Ừm.

-Như vậy có thể nói anh là người đàn ông may mắn nhất trên đời này.

Mục Thiên Thành khẽ nhếch khóe môi nở nụ cười ấm áp mà Thiên Phàm yêu nhất – nụ cười như ánh mặt trời.

Hai người nhìn nhau một lúc đều không hẹn mà cùng chạm vào môi nhau.

Nụ hôn không tính là nồng nàn nhưng lại ngọt đến khó tin.

Môi lưỡi quấn quít ve vuốt lẫn nhau, vô hạn ấm áp cùng tình yêu chảy tràn trong lòng làm sáng sớm vốn rất bình thường vào lúc này lại tràn ngập ánh sáng rực rỡ thần kỳ.

12. Chương 11: Kết Thúc

Màn đêm bao phủ, cả thành phố rực rỡ ánh đèn.

Người đàn ông chậm rãi đi trên con đường buôn bán phần hoa, bên cạnh được sáu cô gái trẻ tuổi vây quanh – Việt Trạch Viễn, giống như ông hoàng bóng tối phong độ ngồi ngồi, hưởng thụ ánh mắt cực kỳ hâm mộ

của mọi người.

Duy nhất không được hoàn mỹ là ‘fanclub y tá’ của hắn ồn ào quá mức, giống hệt một đám chim sẻ đông đúc vĩnh – viễn vì tranh đoạt một miếng mồi nhỏ mà làm trời đất tối tăm.

-Không được! Bác sĩ Việt sẽ không muốn xem mớ phim tình cảm ba xu sụt mướt kiểu này đâu. Tin tôi đi, không có một người đàn ông nào lại thích bộ phim thương tâm đến cỡ rích như vậy.

-Hừ, bác sĩ Việt cho dù không thích phim tình cảm, chẳng lẽ lại thích phim kinh dị cô chọn ư? Cái loại ma nữ máu chảy đầm đìa, tóc tai bù xù này có gì đẹp? Tôi thấy cô muốn nhân cơ hội rúc vào lòng bác sĩ Việt tranh thủ dề anh ấy thì đúng hơn, nhỉ?

-Hừ, tôi còn lâu mới làm chuyện nhàm chán như vậy! Đừng có sỉ nhục nhân cách của tôi.

-Các cô đừng cãi nhau nữa, chúng ta tốt nhất xem phim hành động đi?

-Không được! ‘Huyết chiến Tử Cấm Thành’ tôi đã xem từ lâu rồi, ai mà quê mùa giống như cô chứ, đến giờ vẫn còn chưa xem.

-Cái gì? Nói tôi quê mùa hả, chính cô thì tốt hơn chỗ nào?

Từ nụ cười lười biếng trên mặt Việt Trạch Viễn ngày càng cứng đờ, ánh mắt mọi người nhìn vào cũng từ cực kỳ hâm mộ biến thành hơi chút thông cảm.

-Việt Trạch Viễn!

Tiếng chào vang lên bất ngờ cuối cùng cũng cứu hắn khỏi cảnh khó xử lúc này, giống như được cứu Việt Trạch Viễn vội vàng chuồn ra khỏi vòng vây của y tá đi về phía hai người đàn ông cách đó không xa.

-Mục Thiên Thành, Thiên Phàm, sao hôm nay lại tình cờ như vậy? Hai anh cũng đến xem phim à?

-Đúng vậy.

Mấy tuần không gặp Mục Thiên Thành vẫn chừng chạc như cũ, mặt mũi đẹp trai xuất sắc hấp dẫn không ít ánh mắt của người qua đường.

-Thiên Phàm nói gần đây đang chiếu một bộ phim nhựa được chế tác cao cấp, gọi là ‘tay súng điên cuồng’, danh tiếng cũng không tồi, tôi định đưa cậu ấy đến xem. Anh vẫn giống như trước kia – chỗ nào xuất hiện, vạn người chú ý.

Tầm mắt trêu chọc của đối phương dừng ở đám ‘fanclub’ đang cãi nhau ỏm tỏi phía sau Việt Trạch Viễn.

-Anh đừng chế nhạo tôi nữa.

Việt Trạch Viễn mặt nhăn như khi nói cực kỳ đáng thương:

-Bằng không cho tôi xem cùng các anh được không?

-Làm ơn biết điều chút đi, chúng tôi không cần bóng đèn.

Thiên Phàm bước lên một bước chắn giữa hắn và Mục Thiên Thành.

Một thời gian không gặp, khuôn mặt gầy yếu của cậu đã trở nên hồng hào hơn rất nhiều, đứng ở bên cạnh người đàn ông, đẹp trai cao ráo, mặt mày như bức tranh, ngay cả khí chất xa cách cũng trở nên ôn hòa hơn, cả người tỏa ra vẻ gợi cảm đặc biệt. Xem ra Thiên Phàm cũng được người đàn ông kia nuôi nấng rất tốt... Trong lòng Việt Trạch Viễn không biết là cảm giác gì.

-Nói thế nào thì tôi cũng là bà mối của hai anh, anh nữ ăn cháo đá bát như thế sao?

Việt Trạch Viễn liếc xéo cái tên Thiên Phàm vô ơn này; nếu không có mình thì hai người đó sao có ngày hôm nay ‘tính’ phúc mỹ mãn như thế?

-Nếu anh thật sự đi theo chúng tôi. Cần thận đám người đẹp này sẽ làm anh ăn không xong đâu.

Thiên Phàm nói giọng châm chọc.

Thật sự như vậy. Đừng nhìn đám y tá này mỗi người đều rất tôn sùng hắn, lúc hung dữ lên lại làm hắn khó có thể chịu đựng; con gái chỉ có thể dỗ, vạn lần không thể đắc tội.

Thấy Việt Trạch Viễn nhăn mặt lắc đầu không cam lòng trở lại đám ‘fanclub’, Mục Thiên Thành không khỏi cười nhẹ nói:

-Việt Trạch Viễn thoát nhìn rất đáng thương.

-Anh đau lòng?

Thiên Phàm liếc xéo anh, giọng nói chua muốn ê răng.

-Người làm anh đau lòng chỉ có một mình em thôi.

Mục Thiên Thành bóp chặt tay cậu, cười bồn chồn với cậu.

Thiên Phàm á khẩu không trả lời được, hai má không khỏi đỏ bừng. Người này càng ngày càng biết ăn nói ngon ngọt, cũng càng ngày càng mặt dày, thường xuyên hại mình không biết nên bật lại thế nào mới được.

-... Anh có biết hay không Việt Trạch Viễn kỳ thật với anh...

-Phim sắp chiếu rồi, chúng ta đi thôi.

Mục Thiên Thành cắt ngang lời Thiên Phàm kéo cậu vào rạp chiếu phim, bị cắt ngang như vậy Thiên Phàm nhất thời cũng quên luôn lời mình muốn nói, đặt tất cả sự chú ý vào bộ phim.

Nội tâm Mục Thiên Thành rất hiểu, nhưng anh không muốn tiếp tục đề tài này.

Biết thì sao mà không biết thì thế nào? Tất cả những chuyện quá khứ đều như ngày hôm qua. Có lẽ Thần nữ cố ý, nhưng Trương vương đã sớm có người trong lòng, cho nên đối với ái mộ của người khác, điều duy nhất Mục Thiên Thành có thể làm chỉ là nắm chặt tay người bên cạnh này, nói cho người ấy mình chỉ có duy nhất một trái tim đập vì người ấy.

Việt Trạch Viễn đứng im lìm nhìn theo bóng dáng hai người dần biến mất trước mắt.

Người đàn ông từ đầu đến cuối đều thoải mái nắm tay đối phương, nắm rất chặt, cho dù đứng giữa nơi đông người cũng không hề tránh né, bởi vậy có thể thấy hai người đã sớm hiểu lòng nhau.

Từ lúc học trung học, hắn vẫn luôn đứng trong góc nhìn bọn họ, không ngờ đến bây giờ vẫn chỉ có thể đứng sau lưng hai người yên lặng ngắm nhìn – vĩnh viễn ở trong câu chuyện của người khác, làm một nhân vật phụ không quan trọng.

Người vô dụng nhất trên đời, có lẽ cũng chỉ như mình mà thôi!

Nhưng Việt Trạch Viễn cũng không hối hận. Mỗi người đều có phương pháp bày tỏ tình cảm của riêng mình, mà nhìn họ đó là phương pháp đặc biệt của riêng hắn. Có lẽ làm hắn thật sự yêu, cũng chỉ là sự cố chấp liều lĩnh đi yêu Mục Thiên Thành trong mắt Thiên Phàm mà thôi? Cũng chỉ có tình cảm như vậy, mới có thể làm cho người đàn ông đối với bất cứ ai đều khó có thể để trong lòng ấy buông kiếm đầu hàng.

Mối tình đầu khắc cốt ghi tâm này rốt cuộc cũng tu thành chính quả, mà hắn là người chứng kiến duy nhất. Việt Trạch Viễn nở nụ cười chế giễu bản thân, nội tâm chảy ra vô hạn cô đơn, rồi lại vô hạn cảm động.

(yêu... Hóa ra đây là yêu sao?)

-Bác sĩ Việt, anh chọn được chưa, rốt cuộc muốn xem bộ phim nào?

-Chúng ta đi xem 'First Love' đi.

Việt Trạch Viễn ngẩng đầu nở nụ cười lười biếng quen thuộc.

-Hả? Đó không phải phim tình cảm sao? Chúng em sợ anh sẽ không thích.

-Tôi ngẫu nhiên cũng muốn tìm lại cảm giác của mối tình đầu.

-Mối tình đầu của bác sĩ Việt là ai?

-Không nói cho mọi người.

Việt Trạch Viễn cười không đáp.

-Em đoán nhất định là một cô gái xinh đẹp trong sáng...

-Không... Theo tôi thấy nói không chừng là một thực nữ thông minh khéo léo.

-Ghét quá đi, bác sĩ Việt không chịu nói gì cả!

-Mối tình đầu thật sự là một từ rất đẹp đẽ... Tôi cũng đã quên mối tình đầu của tôi là ai...

-Hả ~~ sao lại thế, đến bây giờ em vẫn còn nhớ rõ đấy! Anh ấy rất cao lớn, là đội trưởng đội bóng rổ, đôi mắt khi cười nhìn như trăng rằm, buổi trưa mỗi ngày đều sẽ đi ăn cơm hộp với em, ăn hộp em luôn cả súp lơ xanh, bởi vì em đặc biệt ghét ăn súp lơ xanh...

-Nghe qua thật lãng mạn nha ~~

-Hy vọng bộ phim này cũng lãng mạn giống vậy...

Trong sự vây quanh của một đám y tá trẻ tuổi, Việt Trạch Viễn mỉm cười bình thản đi về phía phòng chiếu phim, chờ mong buổi trình diễn của một đồng thoại tình yêu xinh đẹp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-luyen-anh-thi-first-love>